ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΒ'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1964 | ΤΕΥΧΟΣ 274ον

ΝΟΜΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ ΥΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ, ΕΤΟΥΣ 1950 [1]

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

I. Ἡ μέριμνα ὑπὲρ τῆς νεότητος ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ Δικαίου, ἰδίᾳ δὲ τῆς ποινικῆς ἐπιστήμης.

1. Πλουσία εἰς ζῆλον ὑπὲρ τῆς προστασίας τῆς νεότητος ἐμφανίζεται ἡ ἐπιστήμη τοῦ δικαίου ἐν ποικίλαις αὐτῆς ἐκδηλώσεσι, κυρίως δὲ ἐν τῇ νεωτάτῃ αὐτῆς πορείᾳ. Διαρκούσης ταύτης ἐσημειώθη τάσις πρὸς συγκρότησιν εἰδικοῦ ἐπιστημονικοῦ κλάδου «νομικῆς ἐπιστήμης ἀνηλίκων», συγκεντρούσης ἁπάσας τὰς εἰς τὴν παιδικὴν καὶ ἐφηβικὴν φάσιν τῆς ἡλικίας τῶν ἀνθρώπων ἀναφερομένας διατάξεις τοῦ τε δημοσίου καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ἐντεῦθεν ἐξεπήδησε μάλιστα καὶ κίνησις πρὸς δημιουργίαν εἰδικῆς πανεπιστημιακῆς ἕδρας «δικαίου» ἀνηλίκων (Jugendrelht), ἐπὶ σκοπῷ ὑποβοηθήσεως τῆς θεραπείας τοῦ ἐν λόγῳ νέου κλάδου, ἐξασφαλίζοντος τὴν εὐδαιμονίαν τῆς νέας γενεᾶς, συνιστώσης τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων τῆς αὔριον. Καθ' ὅλου εἰπεῖν ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ ποιότης τῶν μελλόντων καὶ χρόνων καὶ ἀνθρώπων, ἤρτηνται ἐκ τῆς ὑπὸ τῆς κοινωνίας ἐκπαιδεύσεως τῆς νεότητος ἢ τύχῃ ἀγαθῇ πρὸς ἀρετήν, πρὸς εὐγενῆ φρονήματα, πρὸς τὰς γενναίας πράξεις, πρὸς τὴν δικαιοσύνην, πρὸς πόθους τῶν σπουδαίων καὶ ὠφελίμων γνώσεων καὶ ἔργων ἢ τοὐναντίον τύχῃ κακῇ, πρὸς ἐξαχρείωσιν, πρὸς χυδαίας καὶ ποταπὰς ἀπολαύσεις, πρὸς κτηνώδεις ἀγροικίας, πρὸς φυγοπονίαν, πρὸς σκαιοὺς πόθους. Ἀναμφιλέκτως ἡ σύγχρονος κοινωνία τῶν ὡρίμων ἀνθρώπων παρασκευάζει τὸ εὐτυχὲς ἢ δυστυχὲς μέλλον τοῦ χωρίου, τῆς πόλεως, τῆς πατρίδος, τῆς ἀνθρωπότητος.

2. Πρωτοπόρος ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τοῦ δικαίου, ἡ ποινική, ἐδημιούργησεν ἤδη εἶδος κλάδου «νομικῆς ποινικῆς ἐπιστήμης καὶ ἐγκληματολογίας ἀνηλίκων» (Jugendstrafrecht, Jugendkriminologie). Ὑπὲρ τῆς τοιαύτης ἀπόψεως ἐτάχθη, κατόπιν ἡμετέρας προτάσεως, καὶ ἡ Section Juridique τοῦ διεθνοῦς ἐν Ἑλβετίᾳ συνεδρίου τῶν Semaines Internationales d'Études pour l'Enfance victime de la Guerre ἔτους 1945. Τὴν δημιουργίαν τοιούτου αὐτοτελοῦς κλάδου, ἐπικουρεῖ ὡσαύτως ἡ ἀπὸ συμφώνου πρὸς τὸν ἑλβετικὸν εἰσαχθεῖσα νομοτεχνικὴ διάρθρωσις

1. Διάλεξις δοθεῖσα ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου καὶ διοργανωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρίας Ποινικοῦ Δικαίου.

τοῦ νέου ἑλληνικοῦ ποινικοῦ κώδικος, ἀφιεροῦντος αὐτοτελὲς κεφάλαιον εἰς τὴν ποινικὴν μεταχείρισιν τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν. Ἔτι εὐστοχωτέρα θὰ ἦτο ἡ λύσις, ἤδη ὑφ' ἡμῶν ἐπανειλημμένως προταθεῖσα, γενομένη δὲ ἀποδεκτὴ ὁμοφώνως ὑπὸ τῆς ἄνω Section Juridique τοῦ ἐν Ἑλβετίᾳ Συνεδρίου, ὅσον ἐπίσης καὶ προηγουμένως ὑπὸ τοῦ ἄλλοτε ὑπουργοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ἁγίδος Ταμπακοπούλου, ἀειμνήστου ἀνδρός, δηλονότι τῆς συντάξεως «εἰδικοῦ κώδικος ἀνηλίκων», περιλαμβάνοντος πλῆρες σύστημα οὐσιαστικῶν, δικονομικῶν καὶ ἐκτελεστικῶν διατάξεων. Ὁ ἐκραγεὶς ἰταλοελληνικὸς πόλεμος κατ' Ὀκτώβριον 1940, ἐματαίωσε τὸ ἀρξάμενον ἐπιχείρημα.

II. Ὁ ἑλληνικὸς Ποινικὸς κῶδιξ ἔτους 1950, ἐναντι τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν.

1. Ὁ ἑλληνικὸς ποινικὸς κῶδιξ τοῦ ἔτους 1950, ἀντιμετωπίζων συστηματικῶς τὸ πρόβλημα τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν, διακρίνει, ἀπὸ συμφώνου καὶ πάλιν πρὸς τὸν ρηθέντα ἑλβετικόν, τὴν ἀνέλιξιν τῆς νεανικῆς ἡλικίας εἰς τέσσαρας φάσεις, ἐξ ὧν αἱ δύο πρῶται ἀνάγονται εἰς τὴν περίοδον τῆς παιδικῆς ἡλικίας (ἐποχὴν τῆς ψυχικῆς ἠρεμίας καὶ ψυχικῆς γαλήνης) καὶ αἱ δύο μεταγενέστεραι εἰς τὴν περίοδον τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας (ἐποχὴν τῆς ψυχικῆς ἀναστατώσεως καὶ ψυχικῆς τρικυμίας). Αἱ ἐν λόγῳ τέσσαρες φάσεις εἶναι αἱ ἀκόλουθοι :

α) Ἡ φάσις τῆς προσχολικῆς παιδικῆς ἡλικίας, καθ' ἣν οἱ ἀνήλικοι, καίπερ ἐγκληματοῦντες, ἐκφεύγουσι παντελῶς τοῦ ποινικοῦ κώδικος.

β) Ἡ φάσις τῆς σχολικῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἀπὸ τοῦ 7ου μέχρι τοῦ 12ου συμπεπληρωμένου ἔτους τῆς ἡλικίας, καθ'ἣν οἱ ἀνήλικοι, ἐὰν ἐγκληματοπραγήσωσιν, ὑποβάλλονται μόνον εἰς ἀναμορφωτικὴν ἢ θεραπευτικὴν μεταχείρισιν.

γ) Ἡ φάσις τῆς κυρίως ἐφηβικῆς ἡλικίας, ἀπὸ τοῦ 13ου μέχρι τοῦ 17ου συμπεπληρωμένου ἔτους, καθ' ἣν οἱ ἀνήλικοι, ἐὰν τελέσωσιν ἔγκλημα, δύνανται νὰ ὑποβληθῶσιν οὐ μόνον εἰς ἀναμορφωτικὴν ἢ θεραπευτικὴν μεταχείρισιν, ἀλλ' ἐνδεχομένως καὶ εἰς σωφρονιστικήν.

δ) Ἡ φάσις τῆς μετεφηβικῆς ἡλικίας, ἀπὸ τοῦ 18ου μέχρι τοῦ συμπεπληρωμένου 21ου ἔτους, καθ' ἣν οἱ ἀνήλικοι, ἐὰν ὑποπέσωσιν εἰς ἔγκλημα, ὑποβάλλονται ἁπλῶς εἰς ἐλαφροτέραν ποινικὴν μεταχείρισιν.

2. Ἐκ τῶν λεχθέντων συνάγεται ὅτι ὁ ἑλληνικὸς κῶδιξ, ἐκ τοῦ κύκλου τῶν ἀσφαλιστικῶν μέτρων, ὑπὸ τὴν εὐρεῖαν ἔννοιαν νοουμένων προκειμένου περὶ ἀνηλίκων, περιορίζεται μόνον εἰς τὰ ἐκ τούτων θεραπευτικὰ καὶ ἀναμορφωτικὰ (παιδαγωγικά), ἀγνοῶν ἑπομένως τὰς ἐναπομενούσας δύο κατηγορίας, ἤτοι τὰ συνιστάμενα εἰς περίθαλψιν ἢ εἰς κατ' ἐξοχὴν ἀσφάλειαν stricto sensu.

III. Ἡ παιδαγωγικὴ πνοὴ τῶν νέων διατάξεων.

Ι. Τὴν προκειμένην ὁμιλίαν ἀφιεροῦμεν εἰς τὸ θέμα τῆς διὰ ποικίλων προβλεπομένων «ἀναμορφωτικῶν μέτρων» ἀσκουμένης ἀναμορφωτικῆς ἀγωγῆς τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν, ὡς διέπεται αὕτη ὑπὸ τοῦ νέου ἑλληνικοῦ ποινικοῦ κώδικος 1950.

ΙΙ.—1. Τὰ ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ κώδικος θεσπιζόμενα ἀναμορφωτικὰ μέτρα, ἀνήκουσιν εἰς τὸν κύκλον τῶν «παιδαγωγικῶν». Ἀλλ' ὅμως, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὀφείλομεν νὰ τονίσωμεν ὅτι ἐντεῦθεν οὐδαμῶς συγχωρεῖται ἡ ἐξαγωγὴ συμπεράσματος ὅτι τὰ λοιπὰ κατ' ἀνηλίκων προβλεπόμενα μέτρα, τὰ μὴ ἀναμορφωτικά, στεροῦνται παιδαγωγικοῦ χαρακτῆρος. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην ὑποστηρίζομεν καὶ τὰ θεραπευτικὰ μέτρα, ἅτινα προβλέποται διὰ τοὺς τυχὸν νοσηροὺς παῖδας καὶ ἐφήβους, καὶ ὁ περιορισμὸς ἐντὸς σωφρονιστικοῦ καταστήματος, ὅστις προορίζεται διὰ τοὺς «δυσκόλους» ἐφήβους, ἔτι πλέον καὶ αἱ κατὰ τῶν ἀγόντων τὴν μετεφηβικὴν ἡλικίαν ἐπιβαλλόμεναι μειωμέναι «κοιναὶ ποιναί», δέον νὰ ἐμπνέωνται ὑπὸ παιδαγωγικοῦ πνεύματος.

(Συνεχίζεται)

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΑ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

Κόντευαν νὰ περάσουν 2 1/2 μῆνες ἀπὸ τὴν ἀγρία σφαγὴ τῆς Μαρίας Ἴσαρη, τῆς γυναίκας τοῦ μπακάλη, ὅταν ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περίμενε κανένας, πλῆρες φῶς ἐχύθηκε στὸ στυγερὸ ἔγκλημα. Οἱ δρᾶστες ἀνεκαλύφθησαν, μὲ κάπως περίεργο τρόπο, ἀπὸ κάποια κατάδοσι. Αὐτὴ ἔδωσε τὴν πρώτη ἀφορμή. Καὶ νὰ πῶς:

Στὴν Εἰσαγγελία τῶν Πλημμελειοδικῶν, ποὺ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἦταν σ' ἕνα παληὸ τριώροφο κτίριο στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Χαριλάου Τρικούπη, ὑπηρετοῦσε ἕνας ἀντεισαγγελεὺς φίλος μου καὶ καλὸς ἄνθρωπος, ὁ μακαρίτης Κοσμόπουλος. Λίγο πληθωρικός, ἀλλὰ ἀγαθώτατος καὶ ἄνθρωπος μὲ ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως, μὲ τὸ χαμόγελο στὸ στόμα. Ὁ Γιῶργος Κιουρτσάκης, ὁ τότε ὀνομαστὸς εἰσαγγελεύς, τοῦ εἶχε ἀναθέσει καὶ τὴν ποινικὴ ἀγωγὴ καὶ τὶς ἀκροάσεις. Ἐνῶ λοιπὸν καθόταν στὸ γραφεῖο του, τὴν Παρασκευὴ 13 Νοεμβρίου τοῦ 1926, καὶ διεκπεραίωνε τὴν συνηθισμένη ρουτίνα, παρουσιάστηκε μπροστά του ὁ γνωστός του καπετὰν Μερτίκας, παληὸς ὁπλαρχηγὸς καὶ συνταξιοῦχος τότε λοχαγός, καὶ τοῦ εἶπε:

—Θέλω νὰ σοῦ πῶ κάτι ἰδιαιτέρως. Εἶναι ἐμπιστευτικὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ τ' ἀκούσῃ κανένας.

Ὁ ἀντεισαγγελεὺς Κοσμόπουλος, ἂν καὶ παραξενεύτηκε κάπως ἀπὸ τὸ μυστηριῶδες καὶ κάπως φοβισμένο ὕφος τοῦ συνομιλητοῦ του, τὸν πῆρε σ' ἕνα ἄλλο γραφεῖο, παρεκάλεσε τοὺς ὑπαλλήλους νὰ βγοῦν μιὰ στιγμὴ ἔξω καὶ ὅταν ἔμειναν μόνοι μὲ τὸν Μερτίκα τὸν ρώτησε:

—Τί τρέχει καπετὰν Μερτίκα; Τί μυστικὸ καὶ ἐμπιστευτικὸ ἔχεις νὰ μοῦ πῇς;

—Ἔρχομαι, εἰσαγγελέα μου, νὰ βγάλω ἕνα μεγάλο βάρος ἀπὸ τὴν καρδιά μου καὶ ἀπὸ τὴν συνείδησί μου. Ἔχω ὑπόνοιες, καὶ ὄχι ἀποδείξεις γιὰ νὰ εἴμαστε συνεξηγημένοι, ὅτι τὸ ἔγκλημα τῶν Πετραλώνων, ὅπως τὸ βάπτισαν οἱ ἐφημερίδες, τὴν δολοφονία δηλαδὴ τῆς Μαρίας Ἴσαρη, τῆς γυναίκας τοῦ μπακάλη, τὴν ἔκαναν τρία κουμάσια ποὺ τὰ ξέρω. Ἕνας Γιώργης Παπαϊωάννου, ἀδελφὸς ληστοῦ, 24 χρονῶν, ἕνας Εὐθύμιος Στεργιώτης, 24 χρονῶν καὶ αὐτός, καὶ ἕνας μικρότερος ἀπ' αὐτούς, ὁ Δημήτρης Σβέρκος, ἕνα παιδαρέλι 18 χρονῶν. Μὲ τὸν πρῶτο μένω στὴν ἴδια αὐλή, ἀλλὰ τοὺς ξέρω ὅλους.

Ὁ Μερτίκας ἐξηγήθηκε σαφέστερα.

—Ὁ Παπαϊωάννου εἶχε μιὰ ἐρωμένη, τὴν Κρυστάλλω Κουτσούκου, ἀδελφὴ τοῦ Στεργιώτη καὶ ἔμεναν τότε μὲ τὴ φιλενάδα του σ' ἕνα σπιτάκι στὸ Ρούφ. Ἐκεῖ στὴν ἴδια λαϊκὴ πολυκατοικία τῆς ἐποχῆς, γράφε διάφορα καμαράκια στὸ βάθος τῆς αὐλῆς ποὺ ἐνοικιάζονταν στὸ φτωχόκοσμο, ἔμενε σ' ἕνα δωμάτιο καὶ ἡ φαμίλια τῆς Κρυστάλλως καὶ ἐκεῖ πήγαιναν ὁ ἀδερφόστης Στεργιώτης καὶ ὁ Δημήτρης Σβέρκος. Τὴν παραμονὴ τοῦ ἐγκλήματος εἶδα στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ τὸν Σβέρκο νὰ τροχίζῃ καλὰ ἕνα μαχαίρι στὸ ἀκόνι. Τὸ ἔκανε νὰ κόβῃ σὰν ξυράφι. Ὧρες παιδεύτηκε γι' αὐτό. Ὅταν τὸν ρώτησα γιατί τὸ τροχίζει μοῦ εἶπε:

—Αὐτὸ ποὺ τὸ βλέπεις αὔριο θὰ φάῃ αἷμα.

—Ὕστερα, τὸ σούρουπο, σ' ἕνα ταβερνάκι τῆς γειτονιᾶς, εἶδα νὰ κάθωνται νὰ πίνουν καὶ νὰ τὰ σιγοκουβεντιάζουν καὶ τὰ τρία αὐτὰ κουμάσια, ποὺ σημειώσατε κ. Κοσμόπουλε δὲν κάνουν καμμιὰ δουλειά, ἀλλὰ ζοῦν ἀπὸ μικροκλεψιὲς καὶ ἐφαρμόζουν τὴν παροιμία «ἅρπαξε νὰ φᾶς καὶ κλέψε νάχῃς» καὶ τότε ὁ Στεργιώτης σὲ μιὰ στιγμὴ μοῦ εἶπε:

—Δὲν βάζεις καπετάνιε μισὴ ὀκαδίτσα καὶ σὲ μᾶς τὰ φτωχαδάκια, καὶ αὔριο

πού θά ἔχω τόν «ἀργύρη», δηλαδή τόν παρᾶ, κερνάω ἐγώ. Θά ἔχω μάλιστα καί «μπούτι» στό χαρτί σκορδᾶτο γιά μεζέ.

Καί κατέληξεν ὁ καπετάν Μερτίκας:

—Τήν ἄλλη μέρα ἔγινε τό ἔγκλημα. Ἀπό τότε σάν ἄνοιξε ἡ γῆ καί τούς κατάπιε καί τούς τρεῖς. Χάθηκαν καί ὁ Σβέρκος καί ὁ Στεργιώτης καί ὁ Παπαϊωάννου.

Δέν ὑπῆρχε κανένα κίνητρο νά θέλη ὁ καπετάνιος νά ἐνοχοποιήση σ' ἕνα μυστηριῶδες ἔγκλημα κάποιον ἀπό τούς συνοίκους του καί ὁ κ. Κοσμόπουλος, γνωρίζοντας στό βάθος τόν τίμιο χαρακτῆρα τοῦ παλιοῦ Μακεδονομάχου, ἀποφάσισε νά ξεδιαλύνη μιά καί καλή τίς ὑπόνοιες πού ὁ καπετάν Μερτίκας ἔρριχνε. Ἀμέσως πῆρε τόν συνταξιοῦχο λοχαγό καί τόν ὡδήγησε μόνος του στόν ἀνακριτή τοῦ 4ου τμήματος, τό μακαρίτη Κυριᾶκο Λαμπρία, ἕνα διαπρεπέστατο δικαστικό, καταγόμενο ἀπό τήν Κύπρο, ἐξαιρετικά ἱκανό, πού ὕστερα ἔγινε εἰσαγγελεύς Ἐφετῶν καί γενικός γραμματεύς τοῦ ΥπουργείουΔικαιοσύνης, ἐπειδή στόν Λαμπρία τό πρῶτον εἶχε ἀνατεθῆ ἡ τακτική ἀνάκρισις γιά τή μυστηριώδη δολοφονία.

Ὁ μακαρίτης Λαμπρίας ἄκουσε μέ προσοχή τήν ἐξομολόγησι τοῦ καπετάνιου καί φώναξε ἀμέσως τόν διοικητή τοῦ Τμήματος Πετραλώνων, Γριμπογιάννην, καί τόν ἐπί τῆς Σημάνσεως μοίραρχο Σταθόπουλο καί τούς ἀνέθεσε, χωρίς χρονοτριβή, νά προσπαθήσουν ἀμέσως νά ἀξιοποιήσουν τίς πληροφορίες πού τούς ἔδωσεν ὁ καπετάν Μερτίκας. Καί πρῶτα-πρῶτα ἀμέσως ἐξακριβώθηκε ὅτι καί οἱ τρεῖς τους εἶχαν ἀρκετές φορές συλληφθῆ καί σημανθῆ γιά διάφορες βρωμοδουλειές καί ὅτι εἶχαν ἀρκετές καταδίκες εἰς βάρος των. Ἀκόμη βρέθηκε στή Σήμανσι ὅτι ὁ Σβέρκος εἶχε συλληφθῆ στόν Πειραιᾶ στίς 3 τό ἀπομεσήμερο τῆς 28ης Αὐγούστου, δηλαδή ὕστερα ἀπό μιά-δυό ὧρες ἀπό τή σφαγή τῆς δασκάλας Μαρίας Ἴσαρη, ἐνῶ προσπαθοῦσε νά πωλήση σ' ἕνα σαράφη στόν Πειραιᾶ μιά ἀσημένια τσάντα γυναικεία, πού ἦταν τότε περασμένης κάπως μόδας, καί πού ἀπετελεῖτο ἀπό λεπτές ἁλυσιδίτσες ἀπό καθαρό ἀσῆμι, ἕνα ζευγάρι σκουλαρίκια χρυσᾶ, ἕνα ρολόϊ γυναικεῖο, ὄχι μπρασελέ, ἀλλά ἀπό τά μικρά πού δένονταν μέ μαῦρο κορδονάκι ἢ μέ χρυσῆ ἢ ἀσημένια ἁλυσίδα, ἕνα παντατίφ, δύο δακτυλίδια χρυσᾶ γυναικεῖα καί ἕνα ζευγάρι κάλτσες ἀνδρικές μεταξωτές. Ὁ Σβέρκος εἶχε ζητήσει ἀπό τόν σαράφη, γιά ὅλα αὐτά τά πράγματα, 800 δραχμές. Μά ἐκεῖνος στραβομουτσούνιασε ὅταν εἶδε τόν Σβέρκο καί τά πράγματα πού πωλοῦσε.

—Δέν τά παίρνω, εἶπε ξερά στό νέο πού εἶχε ἔλθει νά τά πωλήση στό σαράφικό του.

—Καί γιατί ἀφεντικό;

—Γιατί τᾶχης κλεμμένα.

—Ὄχι... σέ βεβαιώνω, εἶναι τῆς ἐξαδέλφης μου καί μοῦ τᾶδωσε νά τά πωλήσω ἐπειδή ἔχει ἀνάγκη. Νά, πάρτα γιά 150 δραχμές.

—Τώρα βεβαιώθηκα ὅτι τᾶχης κλεμμένα.

Ὁ σαράφης κρατοῦσε τά κοσμήματα στά χέρια του. Ὁ Σβέρκος πῆγε νά τοῦ τά πάρη καί νά φύγη. Καί τότε ὁ πρῶτος ἔβαλε τίς φωνές.

—Βοήθεια... κλέφτης... πιᾶστε τον.

Ἡ σκηνή αὐτή κάτω στήν ἀκτή Μιαούλη, δίπλα στά πρακτορεῖα. Τό λιμάνι νά βράζη ἀπό κόσμο. Ὁ Σβέρκος πῆγε νά τό βάλη στά πόδια καί νά τό στρίψη παρατώντας τά κοσμήματα. Μά ἕνας χωροφύλακας, μαζί μέ τόν κόσμο, τόν κυνήγησε καί τόν ἔπιασε.

Τόν πῆγαν ἀμέσως τότε στό Τμῆμα τῆς Χωροφυλακῆς καί δέν εἶπε τίποτε, ἢ μᾶλλον εἶπε μιά ἀρλούμπα. Ὅτι τᾶχα αὐτά τοῦ τά ἔδωσε ἕνας φίλος του λωποδύτης γιά νά τά πωλήση. Ρωτήθηκε πῶς τόν ἔλεγαν καί ποῦ ἔμενε καί ἀπήντησε

ὅτι τὸν ἔλεγαν Γιῶργο, ὅτι δὲν ἤξερε τὸ παράνομά του, οὔτε τὸ ποῦ ἔμενε. Τὸν εἶχε γνωρίσει κάποτε στὴ φυλακή.

Τὸ συνηθισμένο βιολὶ ὅλων τῶν κλεφτῶν δηλαδή. Δοκίμασαν στὸ Τμῆμα νὰ τὸν κάνουν νὰ πῇ τίποτε παραπάνω γιὰ τὴν προέλευσι τῶν κοσμημάτων ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ δικαιολογήσῃ, ἀλλ' ὁ Σβέρκος ἐπέμενε στὸ ἀρχικὸ παραμύθι του καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Οὔτε ἡ ἐξαντλητικὴ ἀνάκρισις ἔπιασε, οὔτε τίποτε καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἔστειλαν στὴν Εἰσαγγελία Πειραιῶς, μὲ τὴν κατηγορία τῆς κλοπῆς εἰς βάρος «ἀγνώστου ἰδιοκτήμονος» καὶ ἐκείνη τὸν παρέπεμψε στὸν ἀνακριτὴ τοῦ Β' τμήματος, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπροφυλάκισε στὸν «Παληὸ Στρατῶνα», τὴν παληὰ φυλακή. Τὰ κλεμμένα ἔπρεπε νὰ βρίσκωνται στὸ δεύτερο ἀνακριτικὸ τοῦ Πειραιῶς.

Μόλις ἔμαθε αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ὁ ἀνακριτὴς Κυριᾶκος Λαμπρίας, ἐδούλεψε ὅπως ἔπρεπε τὴν ὑπόθεσι. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἀνέθεσε στὸν μοίραρχο Σταθόπουλο νὰ παραβάλῃ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τοῦ Σβέρκου, τοῦ Εὐθυμίου Στεργιώτη καὶ τοῦ Γιώργη τοῦ Παπαϊωάννου, τῶν ἄλλων δύο συντρόφων τοῦ πρώτου δηλαδή, μὲ μερικὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα «ἀγνώστων» ποὺ εἶχαν βρεθῇ στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος καὶ ποὺ δὲν ἦσαν οὔτε τοῦ μπακάλη Νίκου Ἴσαρη, οὔτε τοῦ μικροῦ ὑπαλλήλου του, τοῦ Κώστα Καραβέλλα, καὶ ποὺ μόνον αὐτά, μαζὶ μὲ τὶς ξένες πετσέτες καὶ τὸ ξένο σχοινί, ἔπρεπε νὰ εἶχαν πείσει τοὺς ἁρμόδιους [ἀξιωματικοὺς τῆς Χωροφυλακῆς, ἀφοῦ τὰ ἀποτυπώματα ἦσαν πρόσφατα, ὅτι κάποιος ἢ κάποιοι ἄλλοι ἔπρεπε νὰ εἶχαν μπῇ μέσα στὸν ξενῶνα καὶ νὰ εἶχαν ἀποπειραθῇ νὰ στραγγαλίσουν καὶ ἔσφαξαν ὕστερα τὴ γυναίκα τοῦ μπακάλη. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἀνακριτὴς τηλεφώνησε ἀμέσως στὸν ὑπομοίραρχο Γριμπογιάννη νὰ πάῃ ἐκ μέρους του καὶ νὰ παρακαλέσῃ τὸν Ἴσαρη, νὰ τὸν πάρῃ μαζί του καὶ νὰ τὸν φέρῃ στὸ γραφεῖο του.

Ὁ ἀνακριτής, ὁ ὑπομοίραρχος καὶ ὁ μπακάλης Ἴσαρης, κατέβηκαν ἀμέσως στὸν Πειραιᾶ καὶ πῆγαν στὸ δεύτερο ἀνακριτικὸ γραφεῖο, ὅπου ὁ ἐκεῖ ἀνακριτής, ἀφοῦ ἄνοιξε ἕνα δεματάκι, τοὺς ἔδειξε τὰ κλοπιμαῖα ποὺ κατεσχέθησαν στὸν Σβέρκο. Καὶ ὁ Ἴσαρης μόλις τὰ εἶδε ἔβαλε τὰ κλάματα καὶ ἔκανε τὸ σταυρό του.

—Δόξα σοι ὁ Θεός... δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Μεγαλοδύναμος, εἶπε. Εἶναι τῆς γυναίκασμου τῆς μακαρίτισσας... Βρέθηκαν οἱ φονηάδες... Ἔτσι θὰ μοῦ φύγῃ ἡ ρετσινιά...

Στὸ ἀναμεταξὺ ὁ μοίραρχος Σταθόπουλος, θέλοντας κάπως νὰ πάρῃ καθαρώτερα ἀποτυπώματα τοῦ Σβέρκου γιὰ τὴν παραβολὴ μὲ τὰ εὑρεθέντα στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, ἐπῆγε στὸν «Παληὸ Στρατῶνα». Φώναξε στὸ γραφεῖο τοῦ τότε διευθυντοῦ Ἀποστόλου Νίκου τὸν Σβέρκο καί, ἀφοῦ ἑτοίμασε τὰ σύνεργά του, ἄρχισε νὰ τοῦ παίρνῃ τὰ ἀποτυπώματα. Ἔβλεπε ὅμως ὅτι τὰ χέρια τοῦ Σβέρκου ἔτρεμαν.

—Καὶ γιατί καπετάνιε μοῦ παίρνεις καινούργιες «μοῦντζες» πάλι ; Δὲν σὲ φθάνουν τὰ παληά μου δάκτυλα;

Ὁ μοίραρχος τὸν ἄρχισε τότε μὲ τὶς «κούφιες», ἐλπίζοντας νὰ τὸν ψαρέψῃ...

—Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω Σβέρκο, τοῦ εἶπε, νὰ πῇς στὸν ἀνακριτὴ ὅλη τὴν ἀλήθεια, γιατὶ μόνο ἡ ἀλήθεια θὰ σὲ σώσῃ...

—Ἐγὼ μιὰ φορὰ δὲν τὸ ἔκανα, εἶπε δικαιολογούμενος. Οὔτε ξέρω πῶς ἔγινε. Ὑποθέτω ὅτι ὁ Παπαϊωάννου, ὁ ἀδελφὸς τοῦ ληστάρχου ἀπὸ τὴν Ἀράχωβα, αὐτοῦ ποὺ τοῦ πῆρε τὸ κεφάλι ὁ λήσταρχος Καραθανάσης καὶ ἐπῆρε ἀμνηστεία, αὐτὸς μὲ τὸν Στεργιώτη τὸ ἔκαναν τὸ ἔγκλημα. Ἤθελε βλέπεις σώνει καὶ καλὰ νὰ βγῇ ληστὴς καὶ ὁ Παπαϊωάννου, ὅπως ὁ ἀδελφός του, καὶ νὰ φάῃ τὸν Καραθανάση, ποὺ τὸν ἔχουν βλέπεις τώρα σὰν Θεὸ μέσα στὴν Ἀράχωβα. Ἔτσι ὁ Παπαϊωάννου πρὶν δυὸ μέρες μοῦ ἀνέθεσε νὰ τοῦ βρῶ ἕνα ὅπλο κι' ἕνα μαχαίρι. Τοῦ οἰκονόμησα τὸ μαχαίρι καὶ τὸ τρόχισα. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Παπαϊωάννου ἔλλειψε τὸ ἀπομεσήμερο ὡς καμμιὰ ὥρα ἀπὸ τὴν κάμαρα. Ὕστερα ἦλθε. Ἦταν ματωμένος καὶ κα-

θαρίστηκε. Κρατοῦσε μιὰ ἀσημένια τσάντα ποὺ θὰ εἶχε μέσα της καμμιὰ τετρακοσαριὰ φραγκοδίφραγκα παληὰ ἀσημένια καὶ τὰ μαλαματικά. Πήγαμε μαζὶ στὸν Πειραιᾶ γιὰ νὰ τὰ ἀλλάξουμε. Πῆγα τὸ πρῶτο σ' ἕνα σαράφη καὶ «σκότωσα» ἀμέσως τὰ τετρακόσια ἀσημάκια καὶ πῆρα 3.800 δραχμὲς καὶ τὶς ἔδωσα στὸν Γιώργη Παπαϊωάννου νὰ τὶς κρατάη. Ὕστερα πῆγα σὲ δεύτερο σαράφη νὰ «σκοτώσω» καὶ τὰ μαλαματικὰ καὶ τὴν τσάντα, ἀλλὰ μὲ κάναν σηκωτὸ βλέπεις καὶ μὲ ἔφεραν ἐδῶ μέσα. Ἐκεῖνος πρόλαβε νὰ στρίψη, ἀλλὰ ἐγὼ βρέθηκα ἄνδρας μπεσαλῆς καὶ δὲν τὸν μαρτύρησα ὡς τὴν ὥρα. Τώρα ὅμως ποὺ μὲ ἐνοχοποιεῖτε ἐμένα, ἄλλαξαν τὰ πράγματα.

***

Ἐδῶ πρέπει νὰ ἀνοίξω μιὰ παρένθεσι. Ὅταν ὁ Πάγκαλος ἔκανε τὴ δικτατορία του, ἡ ληστεία, ὕστερα ἀπὸ τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο καὶ ἀπὸ τὴ μικρασιατικὴ καταστροφή, ἐμένετο στὴν Ἑλλάδα. Εἶχε ξαναφουντώση. Σὲ κάθε βουνὸ καὶ ληστής. Ἀσφάλεια στὴν ὕπαιθρο καμμία. Γιὰ τὴν ἐξόντωσι τῶν ληστοσυμμοριῶν αὐτῶν ὁ Πάγκαλος ἔλαβε ριζικὰ μέτρα καὶ πρῶτα-πρῶτα ἔκανε τὸ φοβερό, μὰ ἀναγκαῖο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη νόμο, περὶ ἀμνηστείας ἢ μᾶλλον τῆς ἀλληλοεξοντώσεως τῶν ληστῶν. Ὅποιος ληστὴς ἐσκότωνεν ἕναν ἄλλον, τοῦ ἔπαιρνε τὸ κεφάλι καὶ παρουσιαζόταν μὲ αὐτὸ στὶς Ἀρχὲς καὶ ἐδήλωνεν ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ εἶναι τίμιος, ἔπαιρνεν ἀμνηστεία γιὰ ὅλα τὰ μέχρι τότε ἐγκλήματά του. Ἀποτέλεσμα τοῦ νόμου ἐκείνου ἦταν καμμιὰ ἐνενηνταριὰ ληστὲς νὰ σκοτώσουν ἄλλους τόσους καὶ νὰ ἀμνηστευθοῦν. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς λήσταρχος τῆς Ἀράχωβας Νῖκος Καραθανάσης, ποὺ ἔστησε καρτέρι καὶ σκότωσε τὸν ἄλλο περίφημο λήσταρχο καὶ ἀντίπαλό του ληστὴ Παπαϊωάννου καὶ δυό του παληκάρια, παρουσιάσθηκε στὴν Ἀράχωβα μὲ τὰ μακάβρια καταιματωμένα κεφάλια τους, ἐπῆρε τὴν ἀμνηστεία του καὶ ἄνοιξε ταβέρνα. Ἔγινε μέγας καὶ πολύς, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ χρόνια ἔλαβε μέρος σὰν ἀρχηγὸς τῶν ἐκτελεστῶν στὴν ἱστορική, κοντὰ στὸ Ψυχικό, δολοφονικὴ ἀπόπειρα κατὰ τοῦ ἀειμνήστου Ἐλευθερίου Βενιζέλου καὶ τῆς γυναίκας του, τῆς θαυμασίας ἐκείνης γυναίκας. Ἀνεκαλύφθη τότε ἀπὸ τὸν ἀνακριτή, τὸ μακαρίτη Τζωρτζάκη, συνελήφθη, ἐπροφυλακίσθη καὶ δικάστηκε ἀπὸ τὸ Κακουργιοδικεῖο Ἀθηνῶν. Ἐμεσολάβησεν ὅμως τὸ βενιζελικὸ κίνημα τοῦ 1935 καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἔνορκοι, νομίζω ἀπὸ πεῖσμα, ἐκήρυξαν ἀθώους ὅλους τοὺς κατηγορουμένους, ἐνῶ ἡ ἐνοχή τους εἶχεν ἀποδειχθῆ. Κλείνω τὴν παρένθεσι.

***

Ὁ Σβέρκος ἐπανέλαβε τὰ ἀνωτέρω καὶ στὸν ἀνακριτὴ Λαμπρία, τὸν ὁποῖο ἔσπευσε νὰ ἐνημερώση ὁ μοίραρχος Σταθόπουλος. Ἐλήφθη μάλιστα κανονικὴ ἀπολογία τοῦ Σβέρκου καὶ μὲ τὰ πειστήρια πιὰ τοῦ ἐγκλήματος στὰ χέρια ὁ ἀνακριτὴς ἔβγαλε ἀμέσως ἐντάλματα συλλήψεως κατὰ τοῦ Παπαϊωάννου καὶ τοῦ Στεργιώτη, ποὺ δὲν ἄργησαν νὰ συλληφθοῦν. Τὸ ἔγκλημα τῶν Πετραλώνων εἶχε πιὰ διαλευκανθῆ καὶ οἱ στραγγαλισταί, σφαγεῖς καὶ ληστὰι τῆς γυναίκας τοῦ μπακάλη Νίκου Ἴσαρη, βρίσκονταν πιὰ στὰ χέρια τῆς Δικαιοσύνης. Δὲν ἔμεναν πλέον παρὰ ὁ καθορισμὸς τῶν λεπτομερειῶν καὶ ὁ βαθμὸς τῆς συνενοχῆς ἢ τῆς συμμετοχῆς καθενὸς ἀπὸ τοὺς συλληφθέντας.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἔπρεπε νὰ ἐξακριβωθῆ πῶς ὁ Νῖκος Ἴσαρης, εὐθὺς μετὰ τὸ ἔγκλημα, δὲν εἶχε διαπιστώσει ὅτι ἔλλειπαν ἡ ἀσημένια τσάντα καὶ τὰ χρυσαφικὰ τῆς γυναίκας του, καθὼς καὶ τὰ τόσα ἀσημένια φραγκοδίφραγκα. Ὁ δυστυχισμένος ὁ μπακάλης... Εἶχε τόση λατρεία στὴ γυναίκα του, ὥστε ποτέ του δὲν πρόσεχε τί εἶχε καὶ τί φορέματα ἢ κοσμήματα φοροῦσε. Ὅταν ἡ ντουλάπα βρέθηκε κλειδωμένη καὶ μὲ τὶς 11 χιλιάδες μέσα, ἀπέκλεισε τὴ ληστεία, ἐνῶ ἡ δολοφονία εἶχε γίνει μόνο καὶ μόνο γιὰ ληστεία.

Στὸ ἔγκλημα εἶχαν ἀνακατευτῆ καὶ οἱ τρεῖς. Ἄλλως τε αὐτὸ ἀποδείχθηκε ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ ἀπὸ τὴ Σήμανσι μὲ τὴν παραβολὴ τῶν δακτυλικῶν τους ἀποτυπωμάτων μὲ ἐκεῖνα τὰ «ξένα» ποὺ εἶχαν βρεθῆ στὸ σπίτι τοῦ μπακάλη. Στὶς ἀπολογίες τους ὅμως ὁ καθένας τὰ ἔρριχνε στὸν ἄλλο. Ἡ ἀλήθεια προφανῶς ἦταν ὅτι οἱ δύο «μεγάλοι», δηλαδὴ ὁ Παπαϊωάννου καὶ ὁ Στεργιώτης, μπῆκαν μέσα καὶ ὁ Σβέρκος φύλαγε «τσίλιες» ἀπ' ἔξω. Ἡ ἀφορμή; Καὶ οἱ τρεῖς ποὺ ἔμεναν στοῦ Ρούφ ἐπήγαιναν καμμιὰ φορὰ στὸ μπακάλικο τοῦ Ἴσαρη καὶ κοπανοῦσαν κανένα ἑκατοσταράκι, μισὴ ἢ ὀκά, πότε ξεροσφούρι καὶ πότε ἂν ὑπῆρχαν τὰ «ὄβολα» μὲ καμμιὰ ἐλίτσα ἢ σαρδελίτσα ἢ τυράκι. Καὶ μιὰ μέρα εἶδαν ἕνα πελάτη ποὺ μπῆκε μέσα καὶ ψώνισε νὰ βγάζη νὰ πληρώση ἕνα μικροποσὸν καὶ νὰ δίνη γιὰ χαρτονόμισμα ἕνα 750ρι, χιλιάρικο κουτσουρεμένο κατὰ τὸ τέταρτο, ὕστερα ἀπὸ τὸ δεύτερο ἀναγκαστικὸ δάνειο τοῦ Πάγκαλου, ἐνῶ τὸ πρῶτο τοῦ Πρωτοπαπαδάκη εἶχε γίνει στὴ μικρασιατικὴ ἱστορία. Ὁ Ἴσαρης δὲν εἶχε εἰσπράξει τόσα ὅλη τὴν ἡμέρα, ὥστε νὰ ἀλλάξη τὸ χαρτονόμισμα, ἀλλ' ἡ γυναίκα του, ποὺ ἦταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸ μπακάλικο, εἶπε :

—Ἄσε Νῖκο καὶ τὸ χαλάω ἐγώ.

Ἄνοιξε τὴν τσάντα της, μιὰ ἄλλη δεύτερη πέτσινη ποὺ εἶχε, καὶ φάνηκαν ἀπὸ μέσα τοῦ κόσμου τὰ λεφτά. Ἐπῆρε ἀπὸ τὰ χαρτονομίσματα καὶ ἄλλαξε τὸ 750ρι τοῦ πελάτου. Τὴ σκηνὴ αὐτὴ τὴν εἶδε ὁ Παπαϊωάννου καὶ σιγοψιθύρισε στὸν Σβέρκο καὶ στὸ Στεργιώτη ποὺ τὰ «κοπανοῦσαν» μαζί.

—Κοίτα τὴν παληοστρίγγλα... τὸν ἔχει τὸν παρᾶ. Δὲν μοῦ γλυτώνει... Θὰ τῆς βάλλω χέρι νὰ πάρω τὸ κομπόδεμά της.

Καὶ καταστρώθηκε τὸ σχέδιο γιὰ τὸ ἔγκλημα μέσα στὸ μπακάλικο τοῦ Ἴσαρη. Ἔκαναν καὶ οἱ τρεῖς τους «εἰδικὴ παρακολούθησι», γιὰ νὰ μεταχειρισθῶ τὴν ἀστυνομικὴ ἔκφρασι στὸ προκείμενο, καὶ εἶδαν ὅτι οἱ νοικάρηδες τοῦ ἡμιυπογείου παραθέριζαν στὴν Αἴγινα, καὶ ποιὲς ὧρες ἡ κυρὰ Μαρία ἔμενε μόνη στὸ σπίτι. Εἶχαν πάρει ἀπόφασι νὰ τὴν φιμώσουν τὸ πρῶτο μὲ μιὰ πετσέτα καὶ νὰ τὴν πνίξουν μὲ ἕνα σχοινί. Ὁ Παπαϊωάννου πῆρε καὶ τὶς πετσέτες καὶ τὸ σχοινὶ ἀπὸ τὴν Κρυστάλλω Κουτσούκου, τὴν ἐρωμένη του, καὶ ὁ Σβέρκος, μὲ ἐντολή του πῆρε τὸ μαχαίρι καὶ τὸ ἀκόνισε γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν γιὰ ἐσχάτη ἀνάγκη. Καὶ οἱ τρεῖς τους μπῆκαν μέσα ἀμέσως μόλις ἔφυγε ὁ μικρὸς Καραβέλλας, πηγαίνοντας τὸ φαγητὸ στὸν ἀφεντικό του. Ὅταν ἀνύποπτη τοὺς ἄνοιξε τὴν πόρτα γιὰ νὰ δῆ ποιοὶ ἦσαν, ὥρμησαν καὶ οἱ δύο καὶ τῆς ἔφραξαν μὲ τὶς παληοπετσέτες τὸ στόμα καὶ σπρώχτοντάς την τὴν ἔμπασαν μέσα στὸ δωμάτιο ξένων-τραπεζαρία. Ἐκεῖ πῆγαν νὰ τὴν πνίξουν μὲ τὸ σχοινί. Δὲν τὰ κατάφεραν ὅμως, γιατί ἡ δυστυχισμένη κυρὰ Μαρία πάλαιψε ἀπεγνωσμένα γιὰ τὴ ζωή της. Ἔβαλε τὰ χέρια της ἀνάμεσα στὸ λαιμὸ καὶ στὸ σχοινὶ καὶ πῆγε νὰ μουγκρίση. Φαίνεται ὅτι θὰ μούγκρισε καὶ τότε οἱ φονηάδες παράτησαν τὸ στραγγαλισμό. Ὁ Παπαϊωάννου, ὁ ἀδελφὸς τοῦ τρομεροῦ ληστάρχου, μὲ τὸ μαχαίρι τῆς ἔκοψε τὸ λαιμὸ καὶ τῆς κατάφερε καὶ τὶς ἄλλες μαχαιριές. Καθάρισαν στὶς πετσέτες τὰ αἵματα ἀπὸ τὸ θῦμα τους καὶ ἅρπαξαν ὅ,τι βρῆκαν πρόχειρα. Δηλαδὴ τὴν ἀσημένια τσάντα μὲ τὰ ἀσημένια φραγκοδίφραγκα καὶ τὰ χρυσαφικά. Ἤθελαν νὰ σπάσουν καὶ τὴν ντουλάπα, ἀλλὰ ἄκουσαν κάποιο τυχαῖο κρότο καὶ ἔφυγαν.

Ναί, μὰ ὕστερα ἀπὸ λίγο ὁ Παπαϊωάννου ἀρνήθηκε τὰ ὅσα εἶπε στὴν ἀρχὴ καὶ ὑποστήριζε ὅτι ὁ Σβέρκος εἶχε κάνει τὸ φονικὸ καὶ ὅτι αὐτὸς μόνος εἶχε χειρισθῆ τὸ μαχαίρι.

Πάντως στὴν αὐλὴ τῆς λαϊκῆς πολυκατοικίας τοῦ Ρούφ, ποὺ ἔμενεν ὁ Παπαϊωάννου μὲ τὴν Κρυστάλλω τὴν ἐρωμένη του, ὁ καπετὰν Μερτίκας, ὁ ἀπόστρατος λοχαγός, καὶ ἕνας Νικητέας, εἶχε γίνει ἀρκετὸ σούσουρο μετὰ τὸ ἔγκλημα. Καὶ ἡ μάννα τῆς Κρυστάλλως, ποὺ εἶχε ἀκόμη ἕνα κοριτσάκι, τὴ Σταθοῦ, ποὺ ἔμεναν σὲ ἄλλο δωμάτιο στὴν ἴδια αὐλή, τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν διάβασε στὴν ἐφημερίδα ὅτι

ἔπιασαν τὸ Σβέρκο γιὰ κλέπτη στὸν Πειραιᾶ καὶ ὅτι δὲν μαρτυροῦσε τίποτε γιὰ τὰ κλοπιμαῖα, φώναξε μὲ καμάρι.

—Σωθήκαμε τώρα. Τὸν ἔπιασαν γιὰ κοινὸ κλέφτη καὶ ἔτσι δὲν θὰ πάρουν εἴδησι ὅτι αὐτὸς μὲ τὸν Γιώργη καὶ μὲ τὸ Στάθη σκότωσαν τὴ μπακάλαινα.

Καὶ μιὰ ἄλλη μέρα, ποὺ ἡ μάννα τῆς Κρυστάλλως, μιὰ φοβερὴ γρηὰ Φροσάρ, εἶχε δείρει ἀλύπητα τὴ μικρή της κόρη τὴ Σταθοῦ, ἡ τελευταία τῆς φώναξε κατάμουτρα:

—Μὴ μὲ δέρνης, γιατί θὰ πάω καὶ θὰ μαρτυρήσω ὅτι ὁ Σβέρκος μὲ τοὺς ἄλλους δυὸ σκότωσαν τὴ γυναίκα τοῦ μπακάλη καὶ ὅτι ὅλοι σας εἴσαστε ἀνακατεμένοι.

Καθησύχασαν τότε τὴν μικρή, ἀλλὰ αὐτὲς τὶς κουβέντες τὶς εἶχε ἀκούσει ὁ καπετὰν Μερτίκας, ποὺ ἐσχημάτισε ἀμέσως τὴν ἰδέα ὅτι οἱ Παπαϊωάννου, Σβέρκος καὶ Στεργιώτης εἶχαν κάνει τὸ ἔγκλημα καὶ μετὰ ἀπὸ δυόμισυ μῆνες τὸ εἶπε στὸν ἀντεισαγγελέα Κοσμόπουλο. Καὶ ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ νὰ διαλευκανθῆ τὸ φοβερὸ κακούργημα.

Ὁ Πάγκαλος ἐν τῶ μεταξὺ εἶχε πέσει, ὁ στρατιωτικὸς νόμος εἶχε καταργηθῆ καὶ οἱ φονηάδες καὶ λησταὶ τῆς γυναίκας τοῦ μπακάλη ἐδικάσθηκαν στὸ Κακουργιοδικεῖο Πειραιῶς στὶς 20 Ὀκτωβρίου τοῦ 1927. Ἡ δίκη κράτησεν ἐλάχιστα. Περισσότερο στηρίχθηκε στὶς ἀπολογίες τῶν κατηγορουμένων. Ὁ καθένας προσπαθοῦσε νὰ βγάλη τὴν οὐρίτσα του ἀπ' ἔξω. Ὁ Παπαϊωάννου ἰδίως παρέστησε τὴν ἀθῶα περιστερά. Μὰ οἱ δημοσιογράφοι, οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκτες, εἴχαμε μὲ τέτοιο τρόπο δώσει τὸ ἔγκλημα στὴν κοινὴ γνώμη, ὥστε οἱ ἔνορκοι δὲν ἐδίστασαν καθόλου, καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ σύντομη διάσκεψι ἐκήρυξαν καὶ τοὺς τρεῖς κατηγορουμένους ἐνόχους «ληστείας μετὰ φόνου» καὶ οἱ σύνεδροι ἐπέβαλαν τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Ὕστερα μεταφέρθηκαν στὴν Αἴγινα καὶ μόλις ἀπερρίφθη ἡ ἀναίρεσίς τους ἀπὸ τὸν Ἄρειο Πάγο, ἕνα πρωινὸ τὰ κορμιά τους ἔπεσαν καταματωμένα ἀπὸ τὶς σφαῖρες μπροστὰ στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα. Καὶ δίκαια.

Σ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Ὅταν σᾶς σταματήση ὁ ἀστυφύλαξ ἢ τὸ φωτεινὸ σῆμα, δὲν πρέπει νὰ προσπαθῆτε νὰ μπῆτε μέσα στὰ ἄλλα σταματημένα αὐτοκίνητα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν προτεραιότητα κατὰ τὴν ἐκκίνησι. Αὐτὸ ἀπαγορεύεται καὶ προκαλεῖ συχνὰ δυστυχήματα.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **ΓΕΩΡΓ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Κάποια μέρα, παρακολουθώντας τὸν γνωστὸ μεταπράτη ναρκωτικῶν Κονδύλη, ποὺ στριφογύριζε σὰν σβούρα στὰ στενὰ δρομάκια τῆς ξύλινης ἀγορᾶς τῆς πλατεῖας «Καραϊσκάκη», ἀντελήφθηκα τὴ γυναίκα τοῦ Τζιμένη, Ἀντωνία, νὰ βγαίνη βιαστικὰ ἀπὸ τὸ καφενεῖο τοῦ Σαρίκου. Ἀσφαλῶς, σκέφθηκα, κάποια ἐντολὴ ἢ καμμιὰ εἴδησι πῆρε ἀπὸ κεῖ μέσα ἡ Ἀντωνία. Ἐγκατέλειψα τὴν παρακολούθησι τοῦ Κονδύλη καὶ τὴν ἀκολούθησα. Ἔφθασε στὴν ὁδὸ Φίλωνος καὶ στάθηκε μπροστὰ σ' ἕνα μπάγκο ὑπαιθρίου αἰτησιογράφου, ἔξω ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο. Ἡ Ἀντωνία δὲν μὲ γνώριζε. Ἔτσι ἄφοβα πλησίασα, στάθηκα πλάϊ της καὶ εἶπα στὸν αἰτησιογράφο :

—Θέλω νὰ μοῦ γράψης μιὰ δεύθυνσι.

—Μετὰ ἀπὸ τὴν κυρία, μοῦ ἀπήντησε, παίρνοντας ἀπ' τὰ χέρια της ἕνα χαρτὶ τσαλακωμένο.

Ὅπως τὸ ξεδίπλωνε καὶ τὸ τακτοποιοῦσε πάνω στὰ χαρτιά του γιὰ νὰ τὸ ἀντιγράψη, ἐγὼ εἶχα κιόλας διαβάσει τί ἔγραφε : Victorine-Γκίκαν Κωστοῦρον rue fouat No 1 Ruelle Anchorg 4, Alexandrie. Ἦταν ἡ καινούργια διεύθυνσις τοῦ Τζιμένη στὴν Ἀλεξάνδρεια, μὲ τὸ γνωστὸ ψευδώνυμό του.

Ἔβγαλα τὸ «καρνέ» μου καί, μὲ τὴν πρόφασι πὼς ψάχνω γιὰ τὴν διεύθυνσι ποὺ θὰ μοῦ ἔγραφε, τὴν ἀντέγραψα στὰ γρήγορα. Ἡ Ἀντωνία πῆρε τὸ φάκελο ποὺ τῆς ἔγραψεν, ὁ αἰτησιογράφος, ἔβαλε μέσατὸ γράμμα ποὺ εἶχε ἕτοιμο καὶ τὸ ἔρριξε στὸ γραμματοκιβώτιο, χωρὶς νὰ ξέρη πὼς ἡ ἴδια εἶχε προδώσει τὸν ἄνδρα της.

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα βρισκόμουν στὸ αἰγυπτιακὸ προξενεῖο. Ρώτησα τὸν γραμματέα, φίλο μου Κλεώπα, ἂν ὑπάρχουν στὴν Ἀλεξάνδρεια οἱ δρόμοι ποὺ εἶχα ἀντιγράψει. Ὁ φίλος μου κοίταξε τὸν ὁδηγό καὶ μοῦ εἶπε ὅτι πράγματι εἶναι ἀκριβεῖς.

Τότε σκέφθηκα νὰ πλησιάσω πάλι πρόσωπα τοῦ καμπαρὲ «Ἀνεμώνα» γιὰ νὰ μάθω. Ἡ Ρεζεντὰ ποὺ θὰ ἐνδιαφερόταν περισσότερο, ἀπὸ τὴν ἑπομένη τοῦ ἐγκλήματος εἶχε ἐξαφανισθῆ. Ἔτσι ἔβαλα τὴν ἀρτίστα Καίτη, πιστὴ φίλη τῆς Ρεζεντᾶς νὰ διπλαρώση τὴ φιλενάδα τοῦ Τζιμένη, Ἑλένη.

Ἡ Καίτη, ἔξυπνη καὶ καπάτσα, κατάφερε ἀμέσως ν' ἀποσπάση ἀπὸ τὴν ἀγανακτισμένη φιλενάδα τοῦ δολοφόνου ὅσα εἶχε μάθει γιὰ τὸν ἄπιστο φίλο της. Πὼς δηλαδὴ ὁ Τζιμένης εἶχε ἐπιστρέψει στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ πὼς τὸν ἔκρυβε ἡ καινούργια φιλενάδα του Βικτώρια, ποὺ δούλευε σὲ οἶκο ἀνοχῆς τῆς ὁδοῦ Χαμομίλη καὶ Καλογραιῶν No 1. Ἀκριβῶς τὸ ἴδιο ὄνομα τῆς διευθύνσεως ποὺ εἶχα ἀντιγράψει.

Ἔγραψα τὸ δελτίο μου μὲ ὅλες τὶς πληροφορίες καὶ παρουσιάστηκα στὸν ὑποδιοικητὴ Τσαγκλῆ πρωὶ-πρωί.

—Ὁ Τζιμένης, ἂν βιαστοῦμε, εἶναι στὰ χέρια μας, τοῦ εἶπα καὶ τοῦ παρέδωσα τὸ δελτίο μου.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας μὲ κάλεσε στὸ γραφεῖο του ὁ τότε διευθυντής, τέως ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος, σεβαστὸς κ. Ἰωάννης Καλυβίτης.

—Εἶσαι βέβαιος Δουκάκη πὼς εἶναι θετικὲς οἱ πληροφορίες ποὺ ἀναφέρεις στὸ δελτίο σου;

—Κάτι παραπάνω κ. διευθυντὰ καὶ νομίζω πὼς, ἂν ἐνεργήσουμε ἀμέσως, ὁ δολοφόνος θὰ εἶναι σίγουρα στὰ χέρια μας.

Τότε, χωρὶς ἄλλη καθυστέρησι καὶ γιὰ τὸ συντομώτερο, διέταξε τὸν γραμματέα τῆς διευθύνσεως νὰ κάνη δυὸ ἐπείγοντα τηλεγραφήματα πρὸς τὸ προξενεῖο τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τὸν διοικητὴ τῆς ἀσφαλείας κ. Florio, στὰ ὁποῖα ἀνεφέρετο ἡ τωρινὴ διεύθυνσις τοῦ δολοφόνου Τζιμένη.

Δὲν εἶχαν περάσει πολλὲς μέρες καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς 19ης Σεπτεμβρίου 1931 δύο ἄλλα τηλεγραφήματα ἔφθασαν στὸν Πειραιᾶ ἐκ μέρους τοῦ κ. Florio. Τὸ ἕνα πρὸς τὴν διεύθυνσιν Ἀστυνομίας Πειραιῶς καὶ τὸ ἄλλο προσωπικὰ σὲ μένα, τὸ ὁποῖο καὶ παραθέτω:

Georges Doukakis, Ifestou 98 Pireus. Tzimenis Wanted for Murder arrested here to day. Florio.

«Τζιμένης, καταζητούμενος γιὰ ἀνθρωποκτονία, συνελήφθη ἐνταῦθα σήμερα».

Μόλις πῆρα τὸ τηλεγράφημα, ἔτρεξα χαρούμενος στὸν ὑποδιοικητὴ Τσαγκλῆ, ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε λάβει γνῶσι τοῦ τηλεγραφήματος τῆς διευθύνσεως.

—Ἐπιτέλους τὰ καταφέραμε Δουκάκη. Οἱ κόποι σου δὲν πῆγαν χαμένοι, μοῦ εἶπε, καθὼς τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε ἀπὸ ἱκανοποίησι.

Ὕστερα ἀπὸ δύο μέρες ἀκολούθησε ἐπιστολὴ τοῦ κ. Florio πρὸς τὴν διεύθυνσι Ἀστυνομίας Πειραιῶς μὲ λεπτομέρειες τῆς συλλήψεως, ὅτι δηλαδὴ μόλις ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα ἀνέθεσε στὸν ἀνθυπασπιστὴ κ. Γεώργιον Ἀλεξίου, ποὺ ἐγνώριζε τὴν ὑπόθεσι, τὴν σύλληψι τοῦ Τζιμένη. Ὁ κ. Ἀλεξίου, μὲ τὰ καλύτερα λαγωνικά του καὶ σύμφωνα μὲ τὶς τηλεγραφικὲς πληροφορίες μας, τὰ ξημερώματα τῆς 19ης Σεπτεμβρίου 1932, συνέλαβε τὸν Τζιμένη στὴν ὁδὸ Fouat No 1, πάροδον Anchorg No 4.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα περίπου ὁ καβάσης τοῦ προξενείου Καΐρου καὶ δύο Αἰγύπτιοι ἀστυνομικοί, παρέδωσαν σιδηροδέσμιο τὸν δολοφόνο Τζιμένη στὸν διοικητὴν Ἀσφαλείας, μακαρίτη Πέτρον Ἀναγνωστόπουλον. Τὴν ἑπομένη ὁ Τζιμένης μὲ ἰσχυρὰ συνοδεία ὡδηγήθηκε στὸν εἰσαγγελέα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὶς φυλακὲς «Παλαιοὶ Στρατῶνες».

***

Στοὺς διαδρόμους τοῦ κακουργοδικείου Ἀθηνῶν πλῆθος κόσμου περίμενε μήπως μπορέση νὰ παρακολουθήση τὴν πολύκροτη δίκη. Πλάϊ στὴν εἴσοδο τῆς αἰθούσης τῶν συνεδριάσεων ἕνας μακρόστενος πίνακας ἀνακοινώσεων ἀνέγραφε τὰ ὀνόματα κατηγορουμένων: Ἀλέξανδρος Τζιμένης - Μηνᾶς Κάλπης - Λεωνίδας Μπαταριᾶς καὶ πάνω ἀπ' αὐτὸν ἕνα μεγάλου μεγέθους ἡμερολόγιον ἔδειχνε τὴν ἡμερομηνία 14 Νοεμβρίου 1932. Μέσα στὴν ἀσφυκτικὰ γεμάτη αἴθουσα ἄρχισε ἡ συνεδρίασις.

Οἱ δικασταί, ἐπιβλητικοὶ στὴν ἕδρα τους, ὅπως καὶ οἱ ἔνορκοι. Οἱ ἀνταποκριταὶ τῶν ἐφημερίδων, ποὺ ἀπὸ ἐνωρὶς εἶχαν καταλάβει τὶς θέσεις των, ἦσαν ἕτοιμοι γιὰ νὰ κρατήσουν σημειώσεις.

Στὸ ἐδώλιον οἱ κατηγορούμενοι, μὲ μικρὴ φρουρὰ ἀπὸ χωροφύλακες, ἀγωνιοῦσαν γιὰ τὶς καταθέσεις τῶν μαρτύρων κατηγορίας.

Ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἐπεισόδιο μεταξὺ συνηγόρων κατηγορίας καὶ ὑπερασπίσεως, δημιουργήθηκε θόρυβος. Ὁ πρόεδρος, ἐφέτης τότε κ. Κάβουρας, ἐπέβαλεν ἡσυχία καὶ κάλεσε τὸν πρῶτο μάρτυρα κατηγορίας.

— Νὰ προσέλθη ὁ μάρτυς ἀστυνομικὸς Δουκάκης.

Ὁ κλητήρας φώναξε στὴν αἴθουσα τῶν μαρτύρων.

—Ὁ ἀστυνομικὸς Δουκάκης στὸ ἀκροατήριο.

Προχώρησα καὶ στάθηκα μπροστὰ στὸ βάθρο.

— Γνωστὴ ἡ ταυτότης, τὸ χέρι σου στὸ Εὐαγγέλιο, εἶπεν ὁ πρόεδρος.

Ἀκούμπησα μὲ σεβασμὸ καὶ σταθερὰ τὸ χέρι μου ἐπάνω καὶ εἶπα τὸν ὅρκο.

— Γνωρίζεις τοὺς κατηγορουμένους; ἔχεις συγγένεια μὲ αὐτούς;

—Ὄχι, τοὺς γνωρίζω ἐκ τῆς ὑπηρεσίας μου. Ὁ Ἀλέκος Τζιμένης μᾶς εἶναι γνωστὸς σὰν χασομέρης, τρόφιμος τῶν καμπαρὲ καὶ τῶν οἴκων ἀνοχῆς, χαρτοπαίκτης καὶ ἔμπορος ναρκωτικῶν. Ὁ Μπαταριᾶς εἶναι ἐπικίνδυνος κακοποιός, δολοφόνος κι αὐτός, χαρτοπαίκτης καὶ ἔμπορος ναρκωτικῶν, καὶ ὁ Κάλπης εἶναι γνωστὸς ἐκμεταλλευτὴς γυναικῶν τῆς ἁμαρτίας, λεσχιάρχης καὶ διευθυντὴς τοῦ καμπαρὲ «Ἀνεμῶνα».

Δὲν εἶχα καλὰ - καλὰ τελειώσει τὴν σκιαγραφία τῶν κατηγορουμένων κι ἕνας ἀπὸ τοὺς συνηγόρους τῆς ὑπερασπίσεως ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται ἔντονα, γιὰ ἐντυπωσιακοὺς λόγους καὶ γιὰ νὰ προλάβῃ τὴν κακὴ προδιάθεσι τῶν δικαστῶν καὶ τῶν ἐνόρκων. Σὰν κυριωτέρου μάρτυρος κατηγορίας, ἦσαν δικαιολογημένες οἱ ἐπιθέσεις τῶν δικηγόρων ὑπερασπίσεως γιὰ νὰ μὲ ἐξουδετερώσουν. Ὁ πρόεδρος ὅμως τὸν διέκοψε κι ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τοῦ καθενὸς χωριστὰ τὰ δελτία ἐγκληματικότητος ποὺ ἦσαν μέσα στὴ δικογραφία.

Κατόπιν μοῦ εἶπε ν' ἀναφέρω ὅτι γνωρίζω σχετικὰ γιὰ τὸ ἔγκλημα.

Πρὶν ἀρχίσω νὰ ἐξιστορῶ τὰ γεγονότα, ὅπως διεδραματίσθησαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ τοῦ ἐγκλήματος, ποὺ συμπτωματικὰ ἤμουν σχεδὸν αὐτόπτης μάρτυς, παρέδωσα στοὺς δικαστὰς ἕνα σχεδιάγραμμα ποὺ εἶχα φτιάξει μόνος μου γιὰ νὰ κατατοπισθοῦν καλύτερα, καὶ συνέχισα ν' ἀναφέρω μὲ κάθε λεπτομέρεια πῶς διεπράχθη τὸ ἔγκλημα. Σὲ πολλὰ σημεῖα οἱ δικασταὶ μὲ διέκοπταν καὶ μοῦ ὑπέβαλαν ἐρωτήσεις.

— Πόσοι πυροβολισμοὶ ἐρρίφθησαν ἐναντίον τοῦ θύματος; μὲ ρώτησε ὁ πρόεδρος.

—Ὅπως ἐνθυμοῦμαι τρεῖς.

— Ποιὰ κατεύθυνσι πῆρε ὁ δολοφόνος;

— Πρὸς τὸ Πασαλιμάνι, ὅπως καὶ ὁ Μπαταριᾶς, ποὺ τρέχοντας πυροβολοῦσαν. Τοὺς κατεδίωξα, σὲ κάποια στιγμὴ ὁ Μπαταριᾶς σταμάτησε, καὶ ἀφοῦ ἄδειασε τὸ περίστροφό του ἐναντίον μου, τὸ πέταξε σ' ἕνα ὑπόγειο, μὰ δὲν πρόλαβε νὰ διαφύγῃ, τὸν συνέλαβα μόλις ἔστριψε τὴ λεωφόρο. Μὲ τὴν καταδίωξι καὶ τὴ σύλληψι τοῦ Μπαταριᾶ, ὁ ἄλλος κατώρθωσε νὰ ἐξαφανισθῇ. Ὅπως ἀπεδείχθη ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι ὁ Μπαταριᾶς δὲν ἦταν ὁ δολοφόνος. Ἦταν ὁ ἄλλος, ὁ Ἀλέκος Τζιμένης.

—Ὁ Μπαταριᾶς ποιὸ ρόλο ἔπαιξε κατὰ τὴν ὥρα τοῦ φόνου; ρώτησε ὁ εἰσαγγελεύς.

—Ὅπως λέγει ἦταν φίλος τοῦ Φρατίδη καὶ τὸν ἀκολούθησε γιὰ νὰ τὸν προστατεύσῃ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὸν μισοῦσαν.

— Καὶ ὁ Κάλπης ποιὰ ἀνάμιξι εἶχε στὴν ὑπόθεσι τοῦ ἐγκλήματος; ρώτησε ὁ πρόεδρος.

—Ἀπὸ θετικὲς πληροφορίες καὶ τὴν ἀνάκρισι, ὁ Κάλπης ἐπεδίωκε τὴν ἐξόντωσι τοῦ Φρατίδη. Ἰσχυρίζεται πὼς ἡ κυρίως ἀφορμὴ τοῦ φόνου ἦταν ἡ παρεξήγησις στὸ πάρτυ τῆς Γλυφάδας, γιατὶ ἐξύβρισε χυδαῖα τὸν Τζιμένη. Μὰ αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ. Τὸ πρόσωπο ποὺ ἐθίγη δὲν ἦταν ὁ Τζιμένης, ἀλλὰ ἡ Γκέρτα, ἡ διευθύντρια τοῦ καμπαρὲ καὶ φιλενάδα τοῦ Κάλπη. Ἴσως ὅμως προβάλλει αὐτὸ σὰν ἀφορμή, γιὰ νὰ σκεπάσῃ τὰ πραγματικὰ ἐλατήρια ποὺ ὤθησαν τὸν Τζιμένη στὴν διάπραξι τοῦ ἐγκλήματος. Ὁ Τζιμένης ἦταν ὑποτακτικὸς τοῦ Κάλπη, τὸν χρησιμοποιοῦσε γιὰ «κράχτη», ὅπως λένε στὴ γλῶσσα τους, τῆς λέσχης του, καὶ τὸν δάνειζε χρήματα γιὰ νὰ κάνῃ ἐμπόριο ναρκωτικῶν, ὅπως πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο τοῦ εἶχε δώσει 20.000 δραχμὲς νὰ ἀγοράσῃ ναρκωτικὰ καὶ νὰ τὰ πωλήσῃ στὴν Αἴγυπτο. Ὁ Τζιμένης ἀγόρασε ποσότητα χασὶς καὶ τράβηξε γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἔγινε ὅμως ἀντιληπτὸς ἀπὸ τὴν τοπικὴ Ἀστυνομία καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ πετάξῃ τὸ ἐμπόρευμα στὴ θάλασσα καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ κυνηγημένος στὴν Ἑλλάδα. Ὁ Κάλπης δὲν τοῦ ζήτησε τὰ χρήματα. Τὸν κράτησε γιὰ βοηθό του στὴ λέσχη. Ὕστερα

ὅμως ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο τῆς Γλυφάδας, τοῦ ζήτησε τὰ χρήματα γιὰ νὰ τὸν κάνῃ τυφλὸ ὄργανό του, καὶ ἀκόμα περισσότερο διέβαλε τὴν ἐρωμένη του Ἑλένη, ἀρτίστα τοῦ καμπαρέ, νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ, ποὺ ἀπ' αὐτὴν συμπλήρωνε τὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ του. Στὸ μεταξύ, γιὰ νὰ δημιουργήσῃ μεγαλύτερο μῖσος ἀνάμεσα στὸν Τζιμένη καὶ Φρατίδη, διέδωσε πὼς ἡ Ἑλένη τὰ ἔφτιαξε μὲ τὸν Φρατίδη. Ἔτσι τὸν ἐμίσησε θανάσιμα ὁ Τζιμένης καὶ ἀπὸ ἐρωτικὴ ἀντιζηλία. Ὅταν ὁ Κάλπης μὲ τὴ Γκέρτα εἶδαν πὼς τὸ τέχνασμά τους πέτυχε, ἄρχισαν νὰ σπρώχνουν τὸν Τζιμένη στὸ ἔγκλημα. Ὁ Τζιμένης, ὕστερα ἀπὸ ὑποσχέσεις τοῦ Κάλπη πὼς θὰ τὸν βοηθοῦσε καὶ θὰ τοῦ χάριζε τὰ χρέη, ἀπεφάσισε νὰ ξεκάνῃ τὸν Φρατίδη κι ἄρχισε νὰ τὸν προκαλῇ. Οἱ προκλήσεις τοῦ Τζιμένη τὸν ἀνάγκασαν νὰ διακόψῃ νὰ πηγαίνῃ στὸ καμπαρὲ τοῦ Κάλπη καὶ νὰ συχνάζῃ σ' ἄλλες χαρτοπαικτικὲς λέσχες στὸν Πειραιᾶ καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τὸν Τζιμένη. Τὸ ἀπόγευμα τῆς μοιραίας νύχτας τοῦ ἐγκλήματος, ὁ Φρατίδης πῆρε τηλεφώνημα τοῦ Μπαταριᾶ ποὺ τὸν καλοῦσε τὸ βράδυ στὴ λέσχη «Ἀνταλουτσία», γιατὶ εἶχε ὀργανώσει ἕνα καλὸ χαρτοπαικτικὸ καρέ. Ὁ Φρατίδης δέχθηκε καὶ ἀπὸ νωρὶς κατέβηκε στὸν Πειραιᾶ. Ὁ ἐρχομός του διαδόθηκε ἀμέσως ἀνάμεσα στὸν κύκλο τους. Τότε ὁ Τζιμένης ὡπλίσθηκε μ' ἕνα περίστροφο καὶ τράβηξε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὴ λέσχη νὰ συναντήσῃ τὸν Φρατίδη. Τὸν ζήτησε πρῶτα στὸ τηλέφωνο, ὕστερα ἀπὸ λίγο πῆγε καὶ τὸν πῆρε μέσα ἀπὸ τὴ λέσχη καὶ μόλις βγῆκαν στὸ δρόμο τὸν ἐξετέλεσε. Ὁ Κάλπης τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος βρισκόταν στὸ πεζοδρόμιο τοῦ καφενείου «Καπρίς», σχεδὸν ἀπέναντι τοῦ «Ἀνταλουτσία» καὶ μόλις ἄκουσε τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ ἔμαθε πὼς δολοφονήθηκε κάποιος νέος, ἔτρεξε νὰ ἐξαφανισθῇ. Γιὰ νὰ δημιουργήσῃ ἄλλοθι, πῆγε γρήγορα στὸ καμπαρὲ καὶ κάθισε στὸ ταμεῖο μὲ ὅλη του τὴν ἀπάθεια. Ὁ φόνος τοῦ Φρατίδη διαδόθηκε σὰν ἀστραπή. Μέσα στὶς λέσχες καὶ τὰ κέντρα, θόρυβος καὶ ζωηρὲς συζητήσεις ἀπὸ γνωστούς του γιὰ τὰ αἴτια τοῦ ἐγκλήματος. Ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ εἴδησι, τὸ καμπαρὲ «Ἀνεμῶνα» ἔγινε ἀνάστατο. Ὅλοι κρυφομιλοῦσαν γιὰ τὸ ἔγκλημα, γιατὶ περίμεναν μιὰ τέτοια ἐξέλιξι. Ὁ Κάλπης, ἀπὸ φόβο μὴ τοῦ συμβῇ τίποτε ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ Φρατίδη, κάλεσε ἀπὸ τὸ ἴδιο βράδυ στὸ καμπαρὲ τὸν φίλο του, τὸν γνωστὸ παληκαρᾶ δολοφόνο Σαρίκο, καὶ τὸν κράτησε κοντά του σὰν σωματοφύλακα. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἐμφαίνεται πὼς ὁ Τζιμένης ἔκανε τὸ ἔγκλημα κατὰ προτροπὴ τοῦ Κάλπη. Αὐτὸ συμπεραίνεται καὶ ἀπὸ τὴν δρᾶσι ποὺ ἀνέπτυξε γιὰ τὴν ἀπόκρυψί του καὶ τὴν φυγάδευσί του στὴν Αἴγυπτο, ὅπως ἄκουσα μὲ τὰ ἴδια τ' αὐτιά μου, ὅταν ἡ Γκέρτα μ' ἔκρυψε σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ της, τοὺς ἐκβιασμοὺς ποὺ τῆς ἔκαναν ὁ Κάλπης καὶ ὁ Σαρίκος στὸ νὰ δώσῃ ἐκείνη τὶς 50.000 δραχμὲς γιὰ τὴ φυγάδευσι τοῦ Τζιμένη, δηλαδὴ νὰ πληρώσῃ μόνον αὐτὴ τὸν φόρο τοῦ ἀθώου αἵματος.

Τελειώνοντας τὴν κατάθεσί μου προσέθεσα πὼς κατὰ τὴν γνώμη μου, ἀφορμὴ τοῦ φόνου ἦταν ἡ ἐκδίκησις, ἀπὸ τὴ σκηνοθετημένη ἐρωτικὴ ἀντιζηλία ποὺ ἐδημιούργησεν ὁ Κάλπης γιὰ νὰ φθάσῃ ὁ Τζιμένης στὸ ἔγκλημα.

(Συνεχίζεται)

Μὲ τὴ μελέτη πλουτίζουμε τὶς γνώσεις μας καὶ ἔτσι ἐπιτελοῦμε ἀποτελεσματικώτερα τὰ καθήκοντά μας ὡς ἀστυνομικοὶ καὶ ὡς ἄνθρωποι.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ

ΠΕΡΑΝ τῶν ὅσων μέχρι τοῦδε ἀνεφέρθησαν εἰς τὴν παροῦσαν ἔρευναν, τὰ σχετικὰ μὲ τὴν Μαφίαν γεγονότα παρουσιάζονται ὡς ἀκολούθως μέχρι σήμερον μέσω τῶν δημοσιογραφικῶν ἀνταποκρίσεων. Διαχωρίζονται ἐνταῦθα εἰς δύο κύκλους, ἤτοι εἰς τὰ ὅσα—καὶ κυριώτερα—αἱ ἀμερικανικαὶ ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου αἱ ἄλλαι παγκόσμιαι πηγαὶ μεταδίδουν.

Κατὰ τηλεγράφημα τοῦ Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. ἀπὸ τὸ Ντητρόϊτ :

«Ὁ Σάντο Περρόνε, ποὺ εἶναι γνωστὸς εἰς τοὺς κύκλους τῶν κακοποιῶν ὡς «Σὰμ» καὶ ὁ ὁποῖος ἐχαρακτηρίσθη προσφάτως ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας τοῦ Ντητρόϊτ ὡς ἓν ἐκ τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς ὀργανώσεως τῆς Μαφίας τῆς πόλεως αὐτῆς, ἐτραυματίσθη χθὲς σοβαρῶς συνεπείᾳ ἐκρήξεως βόμβας εἰς τὸ αὐτοκίνητόν του. Ὁ ἀριστερὸς ποῦς τοῦ Περρόνε ἀπεκόπη τελείως. Ἡ ἔκρηξις ἦτο τοσαύτης σφοδρότητος, ὥστε τὸ καπὸ τοῦ αὐτοκινήτου του ἀπεσπάσθη καὶ ἐκσφενδονίσθη ἐπὶ τῆς στέγης διωρόφου οἰκίας κειμένης ἐκεῖ πλησίον. Ὁ Περρόνε διεκομίσθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου ἡ κατάστασίς του θεωρεῖται ὡς κρίσιμος.

» Συμφώνως πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν, ὁ Περρόνε, 68 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἔχει ρεκόρ συλλήψεων καὶ καταδικῶν, εἶχε θέσει τὴν μηχανὴν τοῦ αὐτοκινήτου του εἰς κίνησιν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προκληθῇ ἡ ἔκρηξις τῆς βόμβας».

Κατὰ τηλεγράφημα τοῦ Φεβρουαρίου ἐ.ἔ. ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην :

«Καμμία χώρα δὲν δέχεται τὸν Πὼλ Ρίκκα, τὸν ἰταλικῆς καταγωγῆς γκάγκστερ ποὺ ἔχουν ἀπελάσει οἱ ἀμερικανικὲς ἀρχές», ἐδήλωσε προχθὲς γελώντας ὁ ἴδιος στὸ γραφεῖο Ἀποδημίας τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅπως τὸ εἶχε δηλώσει καὶ πέρυσι καὶ πρόπερσι, ἀπὸ τότε δηλαδὴ ποὺ τὸν ἀπήλασαν. Ὁ Ρίκκα ἔφθασε στὴν Νέα Ὑόρκη τὸ 1920 καὶ πάτησε τὸ πόδι του στὸ ἀμερικανικὸ ἔδαφος ἀφοῦ ἔκλεψε τὸ διαβατήριο κάποιου ἄλλου. Ἀπὸ τότε ἔχει καταδικασθῇ δύο φορὲς γιὰ φόνο. Ἔγινε μέλος τῆς μεγάλης συμμορίας τοῦ Ἄλ Καπόνε καὶ γιὰ ἕνα μεγάλο χρονικὸ διάστημα ἀντικαθιστοῦσε τὸν ἀρχηγό του, ποὺ ἦτο φυλακισμένος. Τὸ 1962 τὰ ἀμερικανικὰ δικαστήρια τὸν κατεδίκασαν σὲ φυλάκισι γιὰ κλοπὴ καὶ τὸν ἀπήλασαν ἀπὸ τὴν χώραν».

Κατὰ τηλεγράφημα τοῦ Φεβρουαρίου ἐπίσης ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων :

«Τὸ χέρι τῆς Μαφίας, τοῦ συνδικάτου τοῦ ἐγκλήματος, ἐκτείνεται μέχρι τῶν περιχώρων τῆς Νέας Ὑόρκης; Ἡ Ἀστυνομία πιστεύει ὅτι αὐτὸ πράγματι συμβαίνει κατόπιν τοῦ ὑπόπτου θανάτου ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναμεμιγμένου εἰς τὸ σκάνδαλον τῶν

'Αμερικανίδων μητέρων τοῦ Λόγκ Ἄϊλαντ, ποὺ ἐξεδίδοντο ὡς «κὼλλ-γκέρλς» διὰ νὰ διασκεδάζουν καὶ νὰ συμβάλουν εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ νοικοκυριοῦ των.

»'Εντελῶς τυχαίως, ὡς γνωστόν, κατόπιν μιᾶς συμπλοκῆς μεταξὺ μιᾶς ἐξ αὐτῶν καὶ μιᾶς ἐπαγγελματίου γυναίκας ἐλευθερίων ἠθῶν, ἀπεκαλύφθη τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἡ δρᾶσις δέκα περίπου 'Αμερικανίδων νοικοκυρῶν, σχεδὸν ὅλων ὑπάνδρων. Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἐξητάσθησαν μετὰ τὴν σύλληψίν των περιελαμβάνετο ὁ διευθυντὴς ἑνὸς τοπικοῦ μπάρ, τῆς «'Ιεριχοῦς», ὁ κ. Ἔντμοντ Νάγκεντ. 'Ο κ. Νάγκεντ ἐκάθησε προθύμως εἰς τὸ ἀνακριτικὸν τραπέζι καὶ ἀπεκάλυψε ὄχι μόνον τὴν ταυτότητα τῶν 'Αμερικανίδων μητέρων ποὺ ἐδούλευαν διὰ λογαριασμόν του, ἀλλὰ καὶ τὰ ὀνόματα διακοσίων ἀπὸ τοὺς πελάτας των, ὅλων ἐπιχειρηματιῶν, καθὼς καὶ τὰ πανδοχεῖα ποὺ ἐστέγαζαν τὰς ἀταξίας των. 'Ο Νάγκεντ θεωρεῖται ὕποπτος ὡς ἔχων στενὰς σχέσεις μὲ τὴν «Κόζα Νόστρα», ὅπως λέγεται ἡ Μαφία τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν. Τὴν περασμένην Δευτέραν τὸ πρωί, περὶ τὰς 6, ἕνας περιπατητὴς ἐπρόσεξεν ἕνα αὐτοκίνητον ἀπὸ ὅπου ἐξέφευγαν τολύπαι καπνοῦ. Ἤνοιξε τὴν θυρίδα. Εἰς τὸ τιμόνι εὑρίσκετο ἕνας ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον προσεπάθησεν εἰς μάτην ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του. Αἱ φλόγες ἠνάγκασαν τὸν διαβάτην νὰ ἀπομακρυνθῇ. Ὅταν ἔφθασεν ἡ 'Αστυνομία, ἀνεγνώρισε τὸ πτῶμα. Ἦτο ὁ Ἔντμοντ Νάγκεντ, ὁ μπάρμαν. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπέκλεισαν τὴν πιθανότητα αὐτοκτονίας. 'Ο Νάγκεντ ἐγνώριζεν ἁπλῶς πολλά...».

'Επὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, ἄλλο τηλεγράφημα τοῦ Φεβρουαρίου ἐ.ἔ. διαλαμβάνει :

«'Οπίσω ἀπὸ τὸ δίκτυον τοῦ ἐλευθέρου ἔρωτος, τοῦ ἀσκουμένου ἀπὸ νοικοκυρὰς προαστίων τοῦ Λόγκ Ἄϊλαντ, τὸ ὁποῖον ἀπέδιδεν 70.000 λιρῶν ἐτησίως, εὑρίσκεται ἡ ἀπαισία χεὶρ τοῦ περιφήμου συνδικάτου τοῦ ἐγκλήματος «Κόζα Νόστρα». Αὐτὸ ἐδήλωσεν ὁ Γενικὸς Εἰσαγγελεὺς Οὐίλλιαμ Κάν, κατόπιν τῆς ἐρεύνης του περὶ τοῦ θανάτου ποὺ συνέβη εἰς ἕνα καιόμενον αὐτοκίνητον τὴν περασμένην ἑβδομάδα. 'Ο φονευθεὶς Ἔντμοντ Νάγκεντ διηύθυνεν ἕνα κακόφημον μπὰρ εἰς πανδοχεῖον, ὅπου ἐσύχναζαν αἱ νοικοκυραὶ-ἱέρειαι τοῦ ἐλευθέρου ἔρωτος.

»Πολλαὶ ἐνοχοποιήσεις, πιθανῶς ἄνω τῶν 50, ἀναμένονται ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τῶν 'Αμερικανίδων νοικοκυρῶν. Πρὶν ἀποθάνῃ ὁ Νάγκεντ ὑπέγραψε μακρὰν δήλωσιν, εἰς τὴν ὁποίαν παρεδέχετο ὅτι ἐπρομήθευε γυναῖκες εἰς τὸ δίκτυον ἐλευθέρου ἔρωτος τῶν προαστίων καὶ κατωνόμαζε τὰς γυναίκας καὶ τοὺς πελάτας των. Οἱ χημικοὶ ἀνεῦρον εἰς τὸ πτῶμα τοῦ Νάγκεντ ἀρκετὸν ἀλκοόλ, ὥστε νὰ προκαλέσῃ ἐλαφρὰν δηλητηρίασιν, ἀλλὰ δὲν εὗρον ἴχνη ἄλλου δηλητηρίου ἢ τραύματα. 'Υπάρχει, ἐν τούτοις, πιθανότης νὰ ἐχορηγήθησαν εἰς τὸν Νάγκεντ βαρβιτουρικά. Αὐτὸ θὰ ἐξηγοῦσε διατί ὁ Νάγκεντ δὲν ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητόν του ὅταν ἤρχισε νὰ καίεται, ἔξω ἀπὸ τὸ μπὰρ του»....

Μία ἀποκλειστικὴ ἀνταπόκρισις ἐξ Οὐάσιγκτων, ὑπογραφομένη ὑπὸ τοῦ κ. Τζὰκ Ἄντερσον καὶ δημοσιευθεῖσα τὴν 5ην Μαρτίου 1964 εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἔθνος», διαλαμβάνει τὰ κατωτέρω:

«'Η σύλληψις στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες δύο πρεσβευτῶν ὡς πρακτόρων διεθνοῦς σπείρας ναρκωτικῶν, ἀναμένεται ὅτι θὰ ἔχῃ ἐντυπωσιακὴ συνέχεια καὶ θὰ ὁδηγήσῃ καὶ σ' ἄλλες, ἀκόμη πιὸ θεαματικὲς συλλήψεις. Σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ, ὑπάρχουν σήμερα διπλωμάται σὲ ἀνώτατα «πόστα» φιλικῶν κυβερνήσεων ποὺ ἔχουν ἔλθει σ' ἀπίθανη καὶ ἱερὴ συμμαχία μὲ τὸν ὑπόκοσμο. Καί, γοητευμένοι ἀπὸ τὸ «πράσινο χαρτονόμισμα», ἔφθασαν στὸ ἔσχατο σημεῖο τῆς καταπτώσεως καί, ὡς κοινοὶ μεταφορεῖς, μεσολαβοῦν μεταξὺ τῆς σικελιανῆς Μαφίας καὶ τῆς «Κόζα Νόστρα» τῆς 'Αμερικῆς γιὰ τὴν διοχέτευσιν ἡρωΐνης στὴν ἀγορὰ τοῦ θανάτου. 'Ο πρῶτος ποὺ ἔπεσε στὰ δίχτυα τῆς 'Αστυνομίας ἦταν ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γουατεμάλας, στὸ Βέλγιο, σενιὸρ Μαυρίτσιο Ροζάλ. Συνελήφθη τὸ 1960 μὲ

ἡρωΐνη ἀξίας 20 ἑκατομμυρίων δολλαρίων στὶς ἀποσκευές του. Καὶ ὕστερα ἀπὸ τριετῆ παρακολούθησι, νέα σύλληψις διενηργήθη τὴν περασμένην ἑβδομάδα καὶ ὁ Μεξικανὸς πρεσβευτὴς στὴν Βολιβία Βαλβαντὸρ Πάρντο-Μπολλὰντ ἀντιμετωπίζει τώρα τὰ πυρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ.

»Ἡ σύλληψις τοῦ Μπολλάντ ἔχει τὰ στοιχεῖα συναρπαστικῆς περιπετείας. Πράκτορες τῆς διώξεως λαθρεμπορίου ναρκωτικῶν εἶχαν γίνει σκιά του ἀπὸ τὴν στιγμὴ πού, φορτωμένος μὲ τὸ «ἐμπόρευμα», εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν Νότιο Γαλλία. Σὲ κάποια στιγμὴ τοῦ ταξιδιοῦ του κατώρθωσε ν' ἀλλάξη βαλίτσες μ' ἕνα συνένοχό του, τὸν Οὐραγουανὸ διπλωμάτη Χουὰν Ἀρίτζι. Καὶ μὲ ἀποσκευές, πού περιεῖχαν ἀθῶα εἴδη ρουχισμοῦ, συνέχισε τὸν ὑπερατλαντικό του δρόμο διὰ τὴν Νέαν Ὑόρκην.

»Στὸν ἀερολιμένα Κέννεντυ ὁ Νέγρος βαστάζος, πού μετέφερε τὶς ἀποσκευὲς τοῦ Μπολλάντ, ἦταν μυστικὸς πράκτωρ. Πράκτωρ ἐπίσης ἦταν ὁ ὁδηγὸς τοῦ ταξί, πού τὸν μετέφερε στὸ ξενοδοχεῖο του. Ὅταν ἐγκατεστάθη ἐκεῖ φρόντισε νὰ πληροφορηθῆ ἀπὸ τὸ θυρωρεῖον ἄλλου κοσμικοῦ ξενοδοχείου, ἂν ἦταν γραμμένος ὡς ἔνοικος κάποιος Ρενὲ Μπρουσὸν καὶ ἐφάνη ἰδιαίτερα ἀνήσυχος, ὅταν τοῦ ἐδήλωσαν ἄγνοια. Ἀμέσως ὁ πρεσβευτὴς τηλεγράφησε στὸν ἄνθρωπό του, στὴν Γαλλία: «Ἐξάδελφος δὲν εὑρέθη εἰς ἀναμενομένην διεύθυνσιν».

»Στὸ μεταξύ, ὁ συνένοχός του Χουὰν Ἀρίτζι ἄφησεν «ἐπὶ ἀποδείξει» τὶς ἀποσκευές του μὲ τὴν ἡρωΐνη, ἀξίας 14 ἑκατομμυρίων δολλαρίων, στὴν ἀποθήκη ἑνὸς ἀεροδρομίου. Οἱ πράκτορες, πού τὸν παρακολουθοῦσαν, ἀνέφεραν ὅτι ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡμέρας ἐπεσκέπτετο καθημερινὰ καθεδρικὸ ναὸ διὰ νὰ ἀνάψη κερὶ καὶ νὰ προσευχηθῆ. Ἡ θρησκευτικὴ εὐλάβεια τοῦ λαθρεμπόρου ἐπέτρεψε στοὺς πράκτορας ν' ἀντικαταστήσουν τὴν ἡρωΐνη μὲ ἀθῶο ἀλεῦρι, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ μικρὴ ποσότητα πού ἄφησαν γιὰ νὰ χρησιμεύση ὡς στοιχεῖον κατηγορίας.

»Οἱ ἀνησυχίες τοῦ Μεξικανοῦ πρεσβευτοῦ κατηυνάσθησαν ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ νεώτερο τηλεγράφημα πού πῆρε ἀπὸ τὴν Γαλλία. Ὁ Ρενὲ Μπρουσόν, πού ἀναζητοῦσε στὴ Νέα Ὑόρκη, χρησιμοποιοῦσε τώρα ἄλλο ψευδώνυμο καὶ θὰ τὸν εὕρισκεν ὡς Τζὼν Λαρού.

»Κατὰ σύμπτωσιν, ὁ Μπρουσὸν-Λαροὺ κρυβόταν στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο πού χρησιμοποιοῦσαν καὶ οἱ πράκτορες διώξεως λαθρεμπόρων, στὶς ἡμέρες τῆς ἀργίας τους. Ἀντήλλασσαν μαζί του χαιρετισμὸν ὡς εὐγενικοὶ γείτονες κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μάλιστα ἤπιε ἕνα ποτηράκι μὲ τὸν λαθρέμπορο στὸ μπὰρ τοῦ ξενοδοχείου.

»Ὅταν ὁ κατάλογος τῶν ὑπόπτων συνεπληρώθη, τὸ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ ἔκλεισε τὸν σάκκο-σιωπηλὰ καὶ ἀποτελεσματικά. Καὶ μόνον ὁ ἀρχηγὸς τοῦ δικτύου ἔμεινεν ἀπ' ἔξω, ὁ Τζίλμπερτ Κόστα, κάτοικος Ἑλβετίας, προμηθευτὴς τῆς ἡρωΐνης πρὸς τοὺς δύο πρεσβευτάς, τὸν Ροζὰλ καὶ τὸν Πάρντο-Μπολλάντ.

»Κατὰ τὶς ἀκριτομυθίες, δὲν θ' ἀργήση νὰ ἔλθη ἡ σειρὰ καὶ ἄλλων πρεσβευτῶν. Προοίμιο τῆς νέας δράσεως τῆς ὁμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας θεωρεῖται ἡ πρὸ ἡμερῶν σύλληψις δύο κατωτέρων διπλωματῶν. «Ὑπῆρξαν τυχεροί, ἐδήλωσε μυστικὸς πράκτωρ. Γιατί ἂν παρέδιδαν στοὺς ἀνθρώπους τῆς Μαφίας ἀλεύρι ἀντὶ ἡρωΐνης, θὰ ἦταν σήμερα δύο νεκροὶ διπλωμάται».

Ἂς σημειωθοῦν ἐπὶ τῆς ἀνταποκρίσεως αὐτῆς τὰ ἑξῆς: Ὁ Τζίλμπερ Κόστα συνελήφθη τὸν Ἰούλιον τ.ἔ. εἰς τὴν Γαλλικὴν Νικαίαν, ὑπὸ πρακτόρων τῆς ὑπηρεσίας καταπολεμήσεως τοῦ λαθρεμπορίου ναρκωτικῶν Η.Π.Α. Ὁ Πάρντο Μπολάντ, ὁ πρώην Μεξικανὸς πρεσβευτὴς κατεδικάσθη τὴν 22αν Ἰουλίου ἐ.ἔ. εἰς φυλάκισιν 18 ἐτῶν. Ἡ παρ' αὐτῶν μεταφερομένη ἡρωΐνη ἦτο ἀξίας 13.500.000 δολλαρίων.

(Συνεχίζεται)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως **Ντὸν Χουάιτχεντ** «Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ παρέσχε στοὺς ὑπαλλήλους τοῦ F.B.I. κάτι τὸ συγκεκριμένο. Ἄρχισαν τὶς ἔρευνές τους καὶ σὲ λίγο ἀνεκάλυψαν ὅτι κάποιος Τζούλιο Λοπὲζ Λίντο ὑπῆρξε θῦμα τροχαίου ἀτυχήματος στὶς 18 Μαρτίου. Οἱ μάρτυρες ποὺ ἐξετάσθησαν κατέθεσαν ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴ τοῦ ἀτυχήματος, βρισκόταν καὶ ἕνας ἄλλος ἄνδρας μαζὶ μὲ τὸν Λίντο, ὁ ὁποῖος εἶχε ἁρπάξει τὸν χαρτοφύλακα τοῦ τραυματισθέντος καὶ εἶχε ἐξαφανισθῆ. Ἐν συνεχείᾳ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. ἐξακρίβωσαν ὅτι τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ Λίντο ἦταν Οὔλριχ Φὸν Ντὲρ Ὄστεν, μέσα δὲ στὰ χαρτιά του βρῆκαν ἕνα ὄνομα, μιὰ διεύθυνσι καὶ τὸν ἀριθμὸ ἑνὸς τηλεφώνου, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπεκαλύπτετο ὅτι ὁ «Τζὸ Κ», ὁ ἀποστολεὺς τῶν ἐπιστολῶν, ἦταν ὁ Λούντβιχ.

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. συνέλαβαν τὸν Λούντβιχ στὶς δυτικὲς ἀκτὲς τὴν στιγμὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ δραπετεύσῃ στὸ ἐξωτερικὸ μὲ ἕνα πλοῖο. Ἔτσι, μὲ τὴν σύλληψι τοῦ Λούντβιχ, ἐξαρθρώθηκε ὁλόκληρο τὸ δίκτυο. Συνελήφθησαν καὶ ἄλλοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν καὶ ὁ Πάουλ Μπόχαρτ, ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος, πρὶν ἔρθῃ στὶς Η.Π.Α., ἐδίδασκε γεωπολιτικὴ στὸ γεωγραφικὸ στρατιωτικὸ σεμινάριο τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ. Ὁ Μπόχαρτ συνεκέντρωνε καὶ ταξινομοῦσε τὶς διάφορες πληροφορίες ποὺ τοῦ προσεκόμιζεν ὁ Λούντβιχ, πρὶν νὰ τὶς διαβιβάσῃ στὴ Γερμανία.

***

Ἄλλη ὑπόθεσις κατασκοπείας, ἦταν «ἡ γυναίκα μὲ τὶς κοῦκλες», ποὺ ἔγραφε τόσο εὐγενικὰ καὶ ἀθῶα γράμματα γιὰ τὶς κοῦκλες της. Κάποτε ὅμως ἕνα ἀπὸ τὰ γράμματά της ἐπεστράφη ἀπὸ τὸ Μπουένος Ἄϊρες μὲ τὴν σφραγῖδα: «ἄγνωστος ὁ παραλήπτης». Ὁ ταχυδρόμος ἔφερε τὸ γράμμα στὴν κυρία Σάρα Γ., κάτοικον τοῦ Πόρτλαντ τοῦ Ὀρεγκον, τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ἀνεγράφετο ἐπὶ τοῦ φακέλου ὡς ἀποστολέως.

—Δὲν εἶναι δικό μου τὸ γράμμα αὐτό, εἶπεν ἔκπληκτη ἡ κυρία Γ. Δὲν γνωρίζω κανένα στὸ Μπουένος Ἄϊρες.

Τὸ ἀθῶο γράμμα ἔγραφε, περίπου τὰ ἑξῆς:

«Ἔχω ἐπισκευάσει ἕνα ὡραῖο Σιαμαῖο χορευτὴ ποὺ ἔπαθε μιὰ ζημιά, δηλαδὴ ἔσπασε στὴ μέση. Τώρα ὅμως ποὺ ἐπιδιωρθώθηκε μοῦ ἀρέσει πολύ. Δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ παρέα γιὰ τὸν Σιαμαῖο αὐτὸ χορευτή, καὶ γι' αὐτὸ ἔχω ντύσει μιὰ μικρὴ ἁπλῆ κούκλα καὶ τὴν ἔχω μετατρέψει σὲ δεύτερο Σιαμαῖο χορευτή...».

Κατόπιν καὶ ἄλλα γράμματα ποὺ ἀνεφέροντο στὶς κοῦκλες πέρασαν ἀπὸ τὰ χέρια τῆς λογοκρισίας, ποὺ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἦσαν γραμμένα ἀπὸ τὸ ἴδιο πρόσωπο. Οἱ κρυπτογράφοι μελέτησαν τὶς ἐπιστολὲς αὐτὲς στὸ ἐργαστήριο τοῦ F.B.I. καὶ τελικὰ κατέληξαν στὸ συμπέρασμα ὅτι «Σιαμαῖοι χορευταί» ἐσήμαιναν ἀεροπλανοφόρα, καὶ «κοῦκλες» πολεμικὰ πλοῖα. Καὶ τότε, ἀπὸ τὶς περιγραφὲς γύρω ἀπὸ τὶς κοῦκλες, ἔβγαινε τὸ σωστὸ κείμενο:

«Ἔχω πληροφορίες ὅτι ἕνα ὡραῖο ἀεροπλανοφόρο ὑπέστη ζημίες, δηλαδὴ ἐπλήγη μὲ τροπίλλη στὸ μέσον. Τώρα ἐπισκευάζεται. Ἐπειδὴ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἀντικατασταθῆ, ἕνα ἄλλο πολεμικὸ πλοῖο μετετράπη σὲ δεύτερο ἀεροπλανοφόρο...».

Τὸ γράμμα αὐτὸ εἶχε γραφῆ μερικὲς ἡμέρες μετὰ τὸν ἀπόπλουν τοῦ ἀμερικανικοῦ ἀεροπλανοφόρου «Σαρατόγκα» ἀπὸ τὸ Πάτζετ Σάουντ γιὰ τὸ Σὰν Ντιέγκο.

Ἡ εὐγενικὴ ὅμως κυρία ποὺ ἀγαποῦσε τὶς κοῦκλες της, εἶχε κάνει ἕνα λά-

θος. Εἶχε ἀναγράψει ἐπὶ τοῦ φακέλου ὡς ἀποστολέα τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσι τῆς κ. Μ., μὲ τὴν ὁποία εἶχε γνωρισθῆ προσφάτως. Ὅταν ὁ ὑπάλληλος τοῦ F.B.I. κάλεσε τὴν κ. Μ. γιὰ νὰ ἀναγνωρίση τὸ γράμμα, αὐτὴ ἐδήλωσε ὅτι εἶναι δικό της.

—Μήπως ὑποθέτετε κανένα ποὺ νὰ μποροῦσε νὰ χρησιμοποιήση τὸ ὄνομά σας; ρώτησε ὁ ὑπάλληλος.

Ἡ κ. Μ. σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμή, μετὰ γούρλωσε τὰ μάτια της καὶ εἶπε :

—Βάζω στοίχημα ὅτι εἶναι ἡ Βέλφαλη Ντίκινσον ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Ἔχω ἀγοράσει μερικὲς κοῦκλες ἀπ' αὐτὴ καὶ, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσα νὰ τὴν ἐξοφλήσω ἀμέσως, μοῦ ἔστειλε μερικὰ γράμματα.

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. δὲν μποροῦσαν νὰ θεωρήσουν τὴν ἐπινόησι τῆς γυναίκας αὐτῆς ὡς ἐπιτυχῆ μέθοδο πρὸς διενέργεια κατασκοπείας, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν ὅμως καὶ νὰ τὴν παραγνωρίσουν.

Καὶ ἄλλα γράμματα ποὺ εἶχαν γραφῆ ἀπὸ τὴν Βέλφαλη Ντίκινσον συγκρίθηκαν μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ γράμματα ποὺ εἶχαν ταχυδρομηθῆ πρὸς τὴν Νότιο Ἀμερική. Ἦσαν γραμμένα μὲ τὴν ἴδια γραφομηχανή.

Κατ' ἀρχὰς ἡ Βέλφαλη προσποιήθηκε τὴν ἀθῶα. Μέσα στὸ χρηματοκιβώτιό της βρέθηκαν χαρτονομίσματα τῶν 100 δολλαρίων, τὰ ὁποῖα ἰσχυρίσθηκε ὅτι προήρχοντο ἀπὸ τὴν περιουσία τοῦ συζύγου της. Μετὰ ὅμως ἄλλαξε τὰ λόγια της καὶ μαρτύρησε ὅτι ὁ μακαρίτης σύζυγός της εἶχε λάβει ἀπὸ τὸν Ἰάπωνα ναυτικὸ ἀκόλουθο 25.000 δολλάρια (ἀπὸ τὸν Ἰχίρο Γιοκοχάμα) τὴν 26 Νοεμβρίου 1941, γιὰ νὰ τοῦ δίνη πληροφορίες. Ἐπέμενεν ὅτι αὐτὴ ἡ ἴδια δὲν ἔδιδε πληροφορίες, τὰ στοιχεῖα ὅμως ἀπεδείκνυαν αὐτὴν ἔνοχο καὶ ὄχι τὸν σύζυγό της.

Ἡ Ντίκινσον ἐστάλη στὸ δικαστήριο μὲ τὴν κατηγορία διενεργείας κατασκοπείας, ἡ εἰσαγγελεὺς ὅμως ἐδέχθη τὴν ἀγωγή της γιὰ τὴν παραβίασι τοῦ ἀπορρήτου τῶν ἐπιστολῶν της καὶ δὲν τὴν κατεδίκασε σὲ θάνατο. Κατὰ τὴν δίκη, ὁ δικαστὴς Σάκελφορντ τῆς εἶπε:

—Μοῦ εἶναι δύσκολο νὰ πιστέψω ὅτι ὑπάρχουν μερικοὶ ἄνθρωποι ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι τὸ Ἔθνος μας διεξάγει ἀγῶνα ζωῆς καὶ θανάτου... Ἐσεῖς ἀσφαλῶς διενεργούσατε κατασκοπεία... Εἴσθε πολὺ τυχερὴ καὶ τὴ γλυτώνετε φθηνὰ ποὺ δὲν καταδικάζεσθε σὲ θάνατο ἡ ἰσόβια δεσμά.

***

Στὸν ἀντικατασκοπευτικό του ἀγῶνα τὸ F.B.I. ἀνεκάλυψε σατανικὰ κατασκοπευτικὰ ὄργανα τοῦ ἐχθροῦ, ποὺ ἔμοιαζαν μὲ τὰ σύνεργα ταχυδακτυλουργοῦ. Ἕνας πράκτορας τοῦ ἐχθροῦ ποὺ συνελήφθη, εἶχε στὴν τσέπη του ἕνα κουτὶ σπίρτα. Τὰ περισσότερα σπίρτα ἦσαν πραγματικὰ σπίρτα, τέσσερα ὅμως ἦσαν μολύβια γιὰ ἀόρατη γραφή. Ἄλλοτε πάλι ἀπεστέλλοντο σήματα μέσα σὲ στυλογράφους, ποὺ ἔπρεπε νὰ ἀνοιχθῆ ἡ ἀποθήκη τους γιὰ νὰ ἐξαχθῆ τὸ σῆμα. Κώδικες ἐκρύπτοντο μέσα σὲ βιβλία καὶ περιοδικὰ μὲ μικροσκοπικὲς καρφίτσες, ἀνάμεσα σὲ ὡρισμένα γράμματα.

Μία ἀπὸ τὶς πιὸ συνταρακτικὲς ἐπιτυχίες τοῦ F.B.I. ἦταν ἡ ἀνακάλυψις τῶν μυστικῶν μικροφίλμς τῶν Ναζί, ποὺ ἦταν ἴσως τὸ πιὸ εὐφυὲς κατασκοπευτικὸ ὅπλο τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου.

Περὶ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1940, τὸ F.B..I. ἔλαβε μιὰ πληροφορία ἀπὸ ἕνα πράκτορά του ὅτι οἱ Γερμανοὶ εἶχαν τελειοποιήσει μιὰ νέα μέθοδο διαβιβάσεως μυστικῶν πληροφοριῶν ἀπὸ τὶς χῶρες τῶν συμμάχων. Ὁ πράκτορας αὐτὸς εἶχε φοιτήσει στὴ σχολὴ κατασκοπείας τοῦ Κλόπστοκ Πανσιὸν καὶ εἶχε ἀκούσει τὸν Δρα Οὐγκὼ Σέμπολτ, τὸν διευθυντὴ τῆς σχολῆς, νὰ λέη σὲ μιὰ διάλεξί του:

—Τὸ μεγαλύτερο πρόβλημα τῶν πρακτόρων τοῦ Φύρερ στὴ Βόρειο καὶ Νότιο Ἀμερικὴ εἶναι πῶς θὰ μπορέσουν νὰ διατηρήσουν τὴν ἐπαφή τους μαζί μας.

Τὸ πρόβλημα ὅμως ἔχει λυθῆ τώρα καὶ σὲ λίγο θὰ μποροῦμε νὰ ἐπικοινωνοῦμε μὲ τοὺς ἀνὰ τὸν κόσμο πράκτοράς μας μὲ κάθε ἀσφάλεια καὶ μυστικότητα...

Ὁ πράκτορας αὐτὸς ἐξήγησε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ τελειοποίησι τῆς φωτογραφίας, κατὰ τὴν ὁποία τὸ κείμενο μιᾶς ὁλοκλήρου σελίδος ἦταν δυνατὸν νὰ μεταφερθῆ πάνω σὲ ἕνα φίλμ ὄχι μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ κεφάλι μιᾶς καρφίτσας. Πράγματι, εἶχε ἰδῆ ἕνα τέτοιο μὲ τὸ μικροσκόπιο, ἐπέστησε δὲ τὴν προσοχὴ τοῦ F.B.I. νὰ ψάξη γιὰ τέτοιες κηλῖδες πάνω στὰ σήματα ποὺ θὰ ἐλάμβανε.

Τότε ἔφθασε στὴ Νέα Ὑόρκη, προερχόμενος ἀπὸ τὴ Νότιο Ἀμερική, ἕνας νεαρὸς Μπαλκάν. Ἔδωσε τὰ στοιχεῖα του στὸν ξενοδόχο καὶ δὲν τοῦ ἐπροξένησε καμμιὰ ἔκπληξι ὅταν στὸ δωμάτιό του βρῆκε δύο ὑπαλλήλους τοῦ F.B.I. νὰ τὸν περιμένουν. Ὁ νεαρὸς ἦταν ἐπιστρατευμένος ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, γιὰ τοὺς ὁποίους δούλευε, τώρα ὅμως ἀπεφάσισε νὰ δουλέψη γιὰ τὸ F.B.I.

Ὁ νεαρὸς ἔσυρε ἀπὸ τὴν τσέπη του τέσσερα τηλεγραφικὰ σήματα. Τὰ σήματα αὐτὰ ἐστάλησαν στὸ ἐργαστήριο τοῦ F.B.I., ὅπου, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς λαμπτῆρος φθορίου, ὁ τεχνικὸς διέκρινε κάτι μικροσκοπικὲς μαῦρες κηλῖδες σὲ διάφορα σημεῖα πάνω στὸ χαρτί. Ἄρχισε νὰ περιεργάζεται μιὰ ἀπ' αὐτές, ποὺ δὲν ἦταν μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν κοκκίδα τῆς τελείας ποὺ βάζουμε στὸ τέλος μιᾶς φράσεως. Τὴν κοίταξε μὲ τὸ μικροσκόπιο ποὺ μεγαλώνει τὰ ἀντικείμενα διακόσιες φορές, καὶ τότε εἶδε κάτω ἀπὸ τὸ φακό του νὰ ἀναπαράγεται μιὰ ὁλόκληρη σελίδα. Ἐπεξεργάσθηκε καὶ τὶς ἄλλες κηλῖδες καὶ διεπίστωσε ὅτι ἦταν κείμενα σημάτων.

Μιὰ ἀπὸ τὶς κηλῖδες αὐτὲς περιεῖχε τὸ κατωτέρω κείμενο: «Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ πιστεύουμε ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἔχουν σημειώσει προόδους στὴν χρησιμοποίησι τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας. Συνεχὴς ἐνημέρωσις περὶ τῶν πειραμάτων ἐπὶ τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας. Ποῖος τρόπος χρησιμοποιεῖται στὶς Η.Π.Α. γιὰ τὴν μεταφορὰ βαρέος οὐρανίου; Ποῦ διενεργοῦνται τὰ πειράματα μὲ τὸ οὐράνιο; Ποῖες ἄλλες πρῶτες ὕλες χρησιμοποιοῦνται κατὰ τὰ πειράματα αὐτά; Πλησιάσετε τοὺς εἰδικούς».

Αὐτὸ ἦταν τὸ μυστικὸ τῶν κηλίδων. Ἕνας θρίαμβος τῆς φωτογραφικῆς τέχνης. Ἡ ἀποκάλυψίς τους στὸ ἐργαστήριο τοῦ F.B.I. ἔδωσε τὴν δυνατότητα νὰ τεθῆ τὸ F.B.I. ἐπὶ τὰ ἴχνη ἄλλων κατασκόπων πρακτόρων τοῦ ἐχθροῦ καὶ τῶν συνεργατῶν τους, ποὺ δροῦσαν σ' ὁλόκληρη τὴ Βόρειο καὶ Νότιο Ἀμερική, καὶ νὰ ἐξαρθρωθῆ ἔτσι ἕνα γερμανικὸ δίκτυο κατασκοπείας στὸ Μεξικό, μὲ τὴν συνεργασία τῶν μεξικανικῶν ἀρχῶν.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ περίφημους διπλοὺς πράκτορες τοῦ F.B.I. ἦταν ὁ ὑπ' ἀριθμ. ND98. Αὐτὸς διενεργοῦσε εἰσαγωγικὸ-ἐξαγωγικὸ ἐμπόριο στὴ Γερμανία, ὅταν ἀποστρατεύθηκε ἀπὸ τοὺς Ναζὶ καὶ ἔγινε πράκτοράς τους. Ἐστάλη σὲ σχολὴ ὅπου ἐκπαιδεύθηκε στὴ μυστικὴ γραφή, στὸν ἀσύρματο καὶ τὴν κρυπτογράφησι, καὶ τοῦ ἐδόθησαν ὁδηγίες ποὺ ἦσαν γραμμένες πάνω σὲ μικροφίλμς.

Μιὰ μέρα, τὸ 1941, ὁ πράκτορας ὑπ' ἀριθμ. ND98 ἐκλήθη στὰ γραφεῖα τῆς γερμανικῆς ἀντικατασκοπείας στὸ Ἀμβοῦργο. Ἕνας ἀξιωματικὸς Ναζὶ τοῦ εἶπε:

—Θὰ πᾶς στὴν Οὐραγουάη ὅπου θὰ ἐγκαταστήσης ἕνα ἀσύρματο. Αὐτὰ εἶναι τὰ ὀνόματα ἀτόμων ποὺ θὰ σοῦ δίνουν πληροφορίες σχετικὲς μὲ τὴν παραγωγὴ καὶ τὶς στρατιωτικὲς ἐγκαταστάσεις στὶς Η.Π.Α., τὶς ὁποῖες θὰ μᾶς διαβιβάζης μὲ τὸν ἀσύρματο. Μόλις ἐγκαταστήσης τὸν ἀσύρματο, θὰ ἔρθης σὲ ἐπαφὴ μαζί μας. Πάρε τὰ χαρτιά σου καὶ τὶς ὁδηγίες.

(Συνεχίζεται)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ ΤΡΟΧΑΙΩΝ ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α' κ. **Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Κατὰ τὴν νέαν ἔρευναν ἀνεῦρον καὶ ἄλλας κηλίδας αἵματος ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς ὑάλου τοῦ παραθύρου τῆς θέσεως εἰς ἣν ἐκάθητο ἡ γυνή, ὡς καὶ εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς ξυλίνης ἐπενδύσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς θύρας τοῦ αὐτοκινήτου.

Αἰφνιδίως ὅμως παρουσιάσθη καὶ ὁ ψυχικῶς πάσχων σύζυγος, κρατῶν ἐν δοχεῖον ἐλαίου αὐτοκινήτου. Ὅταν ἀντελήφθη τοὺς ἀστυνομικούς, ἐδικαιολογήθη ὅτι μετέβαινε διὰ νὰ τὸ τοποθετήσῃ εἰς τὸ αὐτοκίνητον, ἀλλὰ κατὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς μᾶλλον διὰ νὰ καταστρέψῃ—πλύνῃ—τὰς ὑπαρχούσας κηλίδας αἵματος ἢ νὰ θέσῃ πῦρ εἰς τὸ αὐτοκίνητον.

Κατόπιν καὶ τῆς νέας αὐτῆς διαπιστώσεως, αἱ ὑπόνοιαι τῶν δύο ἀστυνομικῶν ἐνισχύθησαν καὶ ἅμα τῇ ἀνατολῇ τῆς ἡμέρας μετέβησαν εἰς τὸ σημεῖον εἰς ὃ ἀνευρέθη τὸ πτῶμα τῆς γυναικός, ὅπου, ἐκτὸς τῶν κηλίδων αἵματος, ἀνεῦρον εἰς ἀπόστασιν 150 μέτρων πέραν τῆς θέσεως εἰς ἣν ἔκειτο τὸ πτῶμα καὶ χειρόκτιον τῆς γυναικός, ὡς καὶ λίθους μετὰ κηλίδων αἵματος καὶ τρίχας, τοὺς ὁποίους προφανῶς εἶχε χρησιμοποιήσει ὁ κακοῦργος διὰ νὰ ἀποτελειώσῃ τὸ θῦμα του.

Κατόπιν καὶ τῶν νέων εὑρημάτων ἐπελήφθησαν καὶ οἱ ἐπαΐοντες καὶ ὁ ὡς τεθλιμένος σύζυγος ἐμφανιζόμενος κακοῦργος παρεπέμφθη εἰς τὴν Δικαιοσύνην καὶ κατεδικάσθη εἰς ἰσόβιον κάθειρξιν. Τὸ θῦμα τὸ εἶχε νυμφευθῇ τὸ 1948 καὶ τὸ 1958 τὸν εἶχεν ἐναγάγει δι' ἐγκατάλειψιν εἰς τὴν Δικαιοσύνην καὶ εἶχεν ἐκδοθεῖ κατ' αὐτοῦ δικαστικὴ ἀπόφασις, δι' ἧς ὑποχρεοῦτο νὰ τῆς καταβάλῃ ἓν σημαντικὸν ποσὸν διατροφῆς καὶ διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ τὴν ἐφόνευσεν, ἐπιτεθεὶς πρῶτον κατ' αὐτῆς ἐντὸς τοῦ αὐτοκινήτου του καὶ ἐπειδὴ κατώρθωσε καὶ τοῦ διέφυγε, τὴν κατεδίωξε καὶ εἰς τὸν πέραν τῆς ὁδοῦ ἀγρόν, ὅπου καὶ τὴν ἀπετελείωσε. Δι'ὃ καὶ οἱ λίθοι μετὰ κηλίδων αἵματος καὶ τριχῶν, τὸ χειρόκτιον καὶ πολλαὶ ἄλλαι κηλίδες αἵματος.

Κατόπιν ἔσυρε τὸ πτῶμα μέχρι τοῦ ἄκρου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, διῆλθεν ἄνωθεν αὐτοῦ ὁ ὀπίσθιος ἀριστερὸς τροχός, ἔρριψε τὸ «κραγιὸν» καὶ τὸ κυτίον τῆς πούδρας ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ καθίσματος, εἰς ὃ ἐκάθητο ἡ γυνή, προὐκάλεσε φθορὰς τῶν στηριγμάτων τῆς θύρας, διὰ νὰ δείκνυται ἐξ αὐτῶν τὸ ἀπότομον αὐτῆς ἄνοιγμα, καὶ ἀνέμενε μετὰ ταῦτα τὴν διέλευσιν αὐτοκινήτου, διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τοῦ ἀτυχήματος καὶ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν.

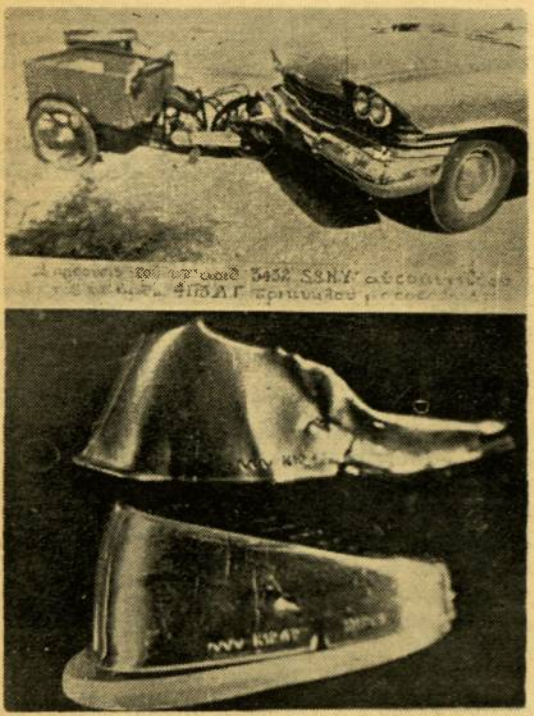
Ἀλλ' ἡ παρατηρητικότης ἑνὸς ἁπλοῦ ἀνδρὸς τῆς Ἀστυνομίας, καὶ δὴ ἐν καιρῷ νυκτός, πρώτου καταφθάσαντος εἰς τὸν τόπον ἑνὸς μετὰ πανουργίας τελεσθέντος ἐγκλήματος, καὶ ἡ ἑρμηνεία ἣν ἔδωσε διὰ τῆς δημιουργικῆς του φαντασίας, παρέσχε τὴν εὐκαιρίαν καὶ εἰς τοὺς προϊσταμένους του, ὅταν ἐπελήφθησαν τῆς ὑποθέσεως, νὰ διαπιστώσουν καὶ ἀποδείξουν τὴν ἐνοχὴν τοῦ ἀπαισίου κακούργου.

γ) Ὁ Γεώργιος Ἀντύπας, κάτοικος Γλυφάδας, ἐτῶν 60, μεταβαίνων διὰ τοῦ τρικύκλου του εἰς τὴν ἐργασίαν του, ἀνευρέθη περὶ τὴν 7ην ὥραν τῆς 6-10-63 νεκρὸς παρὰ τὸ ρεῖθρον τῆς λεωφόρου Βασιλέως Γεωργίου Β', ἔναντι προσγειώσεως ἀεροσκαφῶν εἰς ἀεροδρόμιον Ἑλληνικοῦ. Ἐκ τῆς προχείρου ἐξετάσεως διαφόρων μαρτύρων ἐπιθανολογήθη ὅτι τὸ ἄγνωστον αὐτοκίνητον ἦτο Ἀμερικανοῦ, ἐργαζομένου ἐντὸς τοῦ ἀεροδρομίου.

Κατὰ τὴν ἐξέτασιν—διερεύνησιν—τῶν, ἐντὸς τοῦ ἀεροδρομίου, εἰς Ἀμερικανοὺς ἀνηκόντων αὐτοκινήτων, ἀνευρέθη ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3432 SS.N.Y. καὶ ἄνωθεν τοῦ ἐμπροσθίου δεξιοῦ προφυλακτῆρος αὐτοῦ, ἐσφηνωμένον μικρὸν μεταλ-

λικὸν ἐξάρτημα, μὲ ἐρυθρὰν ὕαλον ἐκ τῶν χρησιμοποιουμένων ὡς ὀπισθία «λάμπα» καὶ τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν εἰς τὸ τρίκυκλον τοῦ θύματος, ὅπερ ἐξάρτημα, ἐμπλακὲν κατὰ τὴν σύγκρουσιν εἰς τὰ ἐξαρτήματα τοῦ αὐτοκινήτου, ἀπεσπάσθη ἐκ τοῦ τρικύκλου καὶ παρέμεινεν ἐπὶ τοῦ αὐτοκινήτου, διὰ νὰ διαλαλῇ τὴν πρᾶξιν του.

Τὸ μικρὸν τοῦ φωτὸς ἐξάρτημα ἔφερε τὸν ἀριθμ. Κ12427 ΙΜΠΕΞ. Τὸ ἕτερον ὅμοιόν του ἦτο ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου μέρους τοῦ τρικύκλου.

← Τρίκυκλον καὶ ὑπαίτιον αὐτοκίνητον.

← Ἐξάρτημα ὀπισθίου φωτισμοῦ τρικύκλου, ἀνευρεθὲν εἰς τὸ ἐμπρόσθιον τμῆμα τοῦ «ὑπόπτου αὐτοκινήτου».

← Τὸ ἕτερον ἐξάρτημα φωτισμοῦ τοῦ τρικύκλου, ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου μέρους αὐτοῦ.

Κατόπιν τῆς ἀνωτέρω διαπιστώσεως ἐκλήθη ὁ ὁδηγός, ὅστις ἐδήλωσεν... ἄγνοιαν τοῦ... μικροσυμβάντος, ἀλλὰ τέλος, ὅτε τοῦ ἐπεδείχθησαν τὰ στοιχεῖα τῆς ἐνοχῆς, ὡμολόγησεν.

Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗΣ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδόν των.

Η ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΙΣ ΤΑΥΤΗΣ ΑΠΟ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΑΠΟΨΕΩΣ ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΠΡΟΣΦΑΤΩΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑγειονομικοῦ Διευθυντοῦ Β' κ. **Γ. ΚΟΥΤΣΟΥΡΗ**

Οἱ λόγοι ἐκ τῶν ὁποίων ὡρμήθημεν εἰς τὴν γραφὴν τῆς μελέτης ταύτης εἶναι: α) ἡ ἰδέα ἡ ὁποία διακατεῖχεν ἡμᾶς ἀπὸ τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἰατρικοῦ ἐπαγγέλματος, ἐν σχέσει μὲ τὰς δοκιμασίας καὶ τοὺς πόνους τοὺς ὁποίους ὑφίσταντο ἀσθενεῖς τινες πάσχοντες ἐξ ἀνιάτων καὶ ὀδυνηρῶν νόσων (περιπτώσεις τινὲς τοῦ καρκίνου κ. ἄ.), καὶ β) ἡ σκέψις τοῦ πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν καὶ θεμιτὸν νὰ ἀνακουφισθῶσιν ἀπὸ τοὺς πόνους οἱ ἀσθενεῖς οὗτοι.

Ἡ σκέψις αὕτη κατέστη ἔτι ζωηροτέρα ἐν ἡμῖν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως βραδύτερον διαφόρων μελετῶν καὶ τῆς παρακολουθήσεως διαλέξεών τινων ἐν Γερμανίᾳ, σχετικῶν μὲ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοὺς πόνους τῶν ἀσθενῶν τούτων διὰ τῆς ἐπενεργείας τοῦ ἰατροῦ.

Πάντα τὰ ἀνωτέρω, πρὸς ἱκανοποίησιν ἐσωτερικῆς ἀνάγκης καὶ ἵνα τὸ θέμα ἔλθῃ εἰς γενικωτέραν συζήτησιν καὶ οἱ πολλοὶ διδαχθῶσί τι ἐπ' αὐτοῦ, ἔπεισαν ἡμᾶς ὅπως φέρωμεν εἰς φῶς τὴν μελέτην ταύτην.

Γ. ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΣ

Τὸ θέμα τῆς εὐθανασίας δὲν εἶναι νέον· ἔχει ἀπασχολήσει ἐπιστήμονας, ἰατρούς, κοινωνιολόγους, ὀπαδοὺς θρησκειῶν, ποινικολόγους καὶ ἄλλους.

Ὡς γνωστόν, ἐκ τῆς λέξεως εὐθανασία (εὖ + θνήσκειν), ἐννοεῖται τὸ «καλῶς θνήσκειν», τοὐτέστιν ὁ ἄνευ ὀδύνης καὶ σωματικῆς ἢ ψυχικῆς ἀγωνίας ἐπερχόμενος θάνατος, κατ' ἐπέκτασιν δὲ καὶ ὁ ἔνδοξος ὑπὲρ εὐγενοῦς σκοποῦ θάνατος.

Εἰς τὸ «καλῶς θνήσκειν» ἀπεδίδετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων τόση σημασία ὅση καὶ εἰς τὸ «καλῶς ζῆν». Διὰ τοῦτο δὲν ἐθεωρεῖτο ὡς καλὸν οὔτε τὸ νὰ ζῇ τις ἐπωδύνως, οὔτε τὸ ν' ἀποθνήσκῃ καθ' ὅμοιον τρόπον διὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰς βιοτικὰς ἀτυχίας, ἀλλὰ τό: «ἀμφότερα ταῦτα καλῶς ἐπιτελέσαι».

Ἡ εὐθανασία, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀνωδύνου σωματικῶς καὶ ἐν ψυχικῇ γαλήνῃ θανάτου, δύναται νὰ εἶναι φυσιολογική, ἀποτελεῖ δὲ συνηθεστάτην περίπτωσιν.

Εἰς ἀπόδειξιν τούτου δυνάμεθα ν' ἀναφέρωμεν πάμπολλα παραδείγματα ἀτόμων, προκεχωρημένης ἰδίᾳ ἡλικίας, θανόντων ἐκ συγκινήσεως εἰς ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἑώρταζον ἐν μέσῳ συγγενῶν καὶ φίλων τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων των, ἢ τῆς ὀνομαστικῆς των ἑορτῆς, ἢ ἄλλο τι εὐτυχὲς γεγονός. Θὰ ἠδυνάμεθα μάλιστα ν' ἀναφέρωμεν μεταξὺ τῶν πολλῶν περιπτώσεων φυσιολογικῆς εὐθανασίας τὴν περίπτωσιν τοῦ Διαγόρου, ἀποτελοῦσαν κλασσικὸν παράδειγμα φυσιολογικῆς καὶ ἐκ συγκινήσεως εὐθανασίας. Οὗτος, ὡς γνωστόν, γέρων πλέον καὶ πολιός, εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἴδῃ Ὀλυμπιονίκας καὶ τοὺς τρεῖς υἱούς του Ἀκουσίλαον, Δημάγετον καὶ Δωριέα, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὴν νίκην των ἀφῆρεσαν ἀπὸ τὰς κεφαλάς των τοὺς στεφάνους καὶ ἐστεφάνωσαν τὸν πατέρα των, τὸν ὁποῖον ἀνεγείραντες ἐπὶ τῶν ὤμων των, περιήγαγον ἀνὰ τὸ στάδιον. Τότε τὸ πλῆθος ἐπευφήμησε πατέρα καὶ υἱοὺς καὶ ἐφώναξε: «Κάτθανε Διαγόρα[1] οὐκ εἰς Ὄλυμπον ἀναβή-

1. Διαγόρας: Διάσημος Ρόδιος ἀθλητὴς τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνος, ἀνακηρυχθεὶς νικητὴς εἰς

σει»· ἤτοι: Ἀπόθανε πιὰ Διαγόρα, δὲν μπορεῖς νὰ γίνης Ὀλύμπιος.[1]

Πράγματι δὲ ὁ γέρων ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν μεγάλην εὐτυχίαν. Ὑφίσταται ὅμως καὶ τὸ θέμα τῆς τεχνητῆς εὐθανασίας, τοὐτέστιν ἡ περίπτωσις ἀτόμων πασχόντων ἀπὸ ἀνίατον καὶ βασανιστικὴν ἀσθένειαν καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἐξασφαλίζεται ἀνώδυνος θάνατος διὰ παροχῆς ἰατρικῆς βοηθείας, ἤτοι διὰ διαφόρων φαρμακευτικῶν ἢ χημικῶν οὐσιῶν, αἵτινες ἀμβλύνουσι τὴν ἀντίληψιν τῶν πασχόντων, ἐπιφέρουσιν αἴσθημα εὐφορίας καὶ ἀπαλάσσουσιν αὐτοὺς γενικῶς τῶν δεινῶν, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ εἰς τὴν ζωὴν διατήρησις, οὐχὶ σπανίως μάλιστα διὰ τεχνητῶν ἐπίσης μέσων ἐπιτυγχανομένη, σημαίνει παράτασιν τοῦ μαρτυρίου των.

Τὸ θέμα τοῦτο εἶναι ἐπίκαιρον εἰς τὸν αἰῶνά μας καὶ ἀπησχόλησε καὶ ἀπασχολεῖ πλείστας ὅσας ἰατρικὰς καὶ ἄλλας προσωπικότητας τῆς ἐποχῆς.

Κατωτέρω ἀναφέρομεν περιπτώσεις εὐθανασίας, αἱ ὁποῖαι συνετάραξαν ἅπαντα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον τῆς ἐποχῆς μας. Παλαιοτέρα πως περίπτωσις, ἀποτελοῦσα κλασσικὸν παράδειγμα εὐθανασίας, εἶναι ἡ τοῦ Ἀμερικανοῦ ἰατροῦ Hermann Sander, ἡ ὁποία εἶχεν ἀπασχολήσει πρὸ 15 ἐτῶν εὐρύτατα τὴν διεθνῆ κοινὴν γνώμην καὶ εἶχε φέρει πάλιν εἰς ἐπικαιρότητα τὸ ζήτημα τῆς τεχνητῆς εὐθανασίας.

Ὁ ἰατρὸς Hermann Sander, τὴν 4ην Δεκεμβρίου 1949 ἐπέσπευσε τὸν θάνατον τῆς ἀνιάτως ἐκ καρκίνου πασχούσης καὶ φρικωδῶς τυραννουμένης ἑξηκοντούτιδος Aby - Borotio. Ὁ ἰατρὸς Hermann Sander εἰς τὴν μικρὰν ἀμερικανικὴν πόλιν Manchester τῆς πολιτείας New Hampshire, συνεδέετο διὰ στενοῦ φιλικοῦ δεσμοῦ μὲ τὴν οἰκογένειαν Boroto. Ἡ γηραιὰ κυρία Boroto, προσβληθεῖσα ὑπὸ ἀνιάτου καρκίνου, διῆγε μαρτυρικὸν βίον. Ἡ κατάστασις αὕτη εἶχε καταστήσει ἐπίσης μαρτυρικὴν καὶ τὴν ζωὴν τοῦ συζύγου της, ὁ ὁποῖος τὴν συνεπόνει. Ὁ ἰατρὸς Hermann Sander, λόγῳ τοῦ φιλικοῦ του δεσμοῦ μὲ τὴν οἰκογένειαν ἔζη ὅλην τὴν τραγῳδίαν καί, ὡς ἰατρός, ἐγνώριζεν ὅτι οὐδεμία ἐλπὶς σωτηρίας ὑπῆρχε διὰ τὴν γηραιὰν κυρίαν. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων ὁ ἰατρὸς Sander τὴν πρωΐαν τῆς 4ης Δεκεμβρίου 1949 εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς, εἰς τὸ νοσοκομεῖον εἰς τὸ ὁποῖον αὕτη ἐνοσηλεύετο, καί, ἀντὶ νὰ τῆς κάμῃ τὴν συνήθη καταπραϋντικὴν ἔνεσιν, τῆς ἔκαμεν ἐνδοφλέβιον ἔνεσιν 10 κυβικῶν ἑκ. ἀέρος. Ὁ ἀὴρ οὗτος, εἰσχωρήσας εἰς τὴν κυκλοφορίαν τῆς ἀσθενοῦς, ἐπέφερε τὸν ἄμεσον θάνατόν της. Ἐν πλήρει δὲ πεποιθήσει ὁ ἰατρὸς Sander ὅτι εἶχε διαπράξει ἔργον ἀνθρωπιστικόν, ἐνέγραψε τὴν πρᾶξιν του εἰς τὸ βιβλίον συμβάντων τοῦ νοσοκομείου, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μηνυθῇ καὶ συλληφθῇ ἐπὶ ἀνθρωποκτονίᾳ ἐκ προμελέτης.

Κατὰ τὴν δίκην του, ἡ ὁποία διεξήχθη τὸν Μάρτιον τοῦ 1950, ὁλόκληρος ὁ ἀμερικανικὸς τύπος, μαζὶ δὲ μὲ αὐτὸν καὶ μεγάλη μερὶς τοῦ παγκοσμίου τύπου, ὡς ἐπίσης καὶ πολλοὶ ἐπιστήμονες, ἔτι δὲ καὶ κληρικοί, ἐτάχθησαν ὑπὲρ τοῦ Sander, τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον ὁ σύζυγος, ἡ θυγάτηρ καὶ ἄλλα συγγενικὰ πρόσωπα τῆς θανούσης, προσῆλθον εἰς τὴν δίκην ὡς μάρτυρες καὶ ἐχαρακτήρισαν τὸν δολοφόνον ὡς εὐεργέτην τῆς θανούσης καὶ τῆς οἰκογενείας της.

Ἑτέρα περίπτωσις εἶναι ἡ τῆς Βελγίδος Suzanne Vandeput:

Τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1962 εἰς τὴν Λιέγην τοῦ Βελγίου συνέβη συνταρακτικὴ τραγῳδία. Ἡ τριακονταέτις Βελγὶς μητέρα Suzanne Vandeput ἐλάμβανε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κυήσεώς της τὸ νέον φάρμακον Θαλιδομίδη, τὸ ὁποῖον ἐχορηγεῖτο ὡς ἄριστα δρῶν ἠρεμιστικῶς καὶ κατευ-

τοὺς τέσσαρας πανελληνίους ἀγῶνας (Πύθια, Νέμεα, Ὀλύμπια, Ἴσθμια). Πινδάρου, Ὀλυμπιονίκης VII. Πλουτάρχου, Βίοι Παράλληλοι, Πελοπίδας 34.

1. Ὀλύμπιος: Ὁ τοῦ Ὀλύμπου, οὐράνιος. Ἐπίθετον τῶν ἀρχαίων θεῶν. Διὰ τοῦ ἐπιθέτου τούτου ἐχαρακτηρίζετο ἰδίᾳ ὁ Ζεύς, παραλειπομένου τοῦ κυρίου ὀνόματος: «Ὁ Ὀλύμπιος».

ναστικῶς ἐπὶ τοῦ φυτικοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ἀποτέλεσμα τῆς λήψεως τοῦ φαρμάκου τούτου ὑπῆρξεν ἡ γέννησις βρέφους παραμεμορφωμένου μὲ βαρείας σωματικὰς πλημμελείας, δυσμορφίαν καὶ ἐλαττωματικότητας.

Ἡ κυρία Vandeput ἐν τῇ παρόδῳ ἐλαχίστου χρόνου ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ της, ἑπτὰ ἡμερῶν περίπου, καθ' ὃν χρόνον ἔνιοι τῶν ἐπιστημόνων ἰατρῶν ἐχαρακτήρισαν ὡς ἀνίατον τὴν πάθησιν τοῦ βρέφους, ἔνιοι δὲ ἀπέφυγον ν' ἀποφανθῶσιν ὁριστικῶς ἐπὶ τούτου, ἐπρομηθεύθη παρὰ τοῦ συμπολίτου καὶ οἰκογενειακοῦ της ἰατροῦ κ. Jacques Casters, ναρκωτικὰ φάρμακα «βαρβιτουρικά», διὰ τῶν ὁποίων ἐθανάτωσε τὸ παραμεμορφωμένον βρέφος της.

Ἡ περίπτωσις αὕτη ἐδημιούργησε μίαν τῶν μεγαλυτέρων δικῶν εἰς τὰ ἐγκληματολογικὰ χρονικά, ἡ ὁποία πολὺ δικαίως ἀπεκλήθη παγκοσμίως «Δίκη τοῦ αἰῶνος».

Ἄλλην περίπτωσιν ἀναφέρομεν τὴν τοῦ Γερμανοῦ ἰατροῦ νευρολόγου Wegner, ὁ ὁποῖος ἐθανάτωσε τὴν ἀνίατως καὶ ὀδυνηρῶς πάσχουσαν σύζυγόν του, λόγῳ προκεχωρημένης μορφῆς χρονίας διασπάρτου μυελίτιδος, καταληξάσης εἰς κατὰ πλάκας σκλήρυνσιν.

Ὡσαύτως ἀναφέρομεν τὴν περίπτωσιν τοῦ Ροταριανοῦ Ἄγγλου ἰατροῦ Mauris Millard εἰς Bartin τῆς Ἀγγλίας, ὁ ὁποῖος ἀπεκάλυψεν, ἡμέραν Δευτέραν, κατὰ τὴν συνεστίασιν τῆς τοπικῆς Ροταριανῆς λέσχης ὅτι ἐχορήγησε θανατηφόρον φάρμακον εἰς ἀσθενῆ τινα καὶ ἀφωσιωμένην χριστιανήν, ἡ ὁποία ἐδοκίμαζε φοβεροὺς πόνους, συνεπείᾳ καρκίνου.

Ἡ πρόσφατος ἐπίσης περίπτωσις τῆς ἐν Frankfurt τεσσαρακονταέτιδος Γερμανίδος Δρος ἰατροῦ Mathild Petersen, ἥτις ἐθανάτωσε τριετὲς παιδίον γεννηθὲν ἄνευ βραχιόνων καὶ κνημῶν, λόγῳ χρήσεως ὑπὸ τῆς ἰδίας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐγκυμοσύνης της τοῦ φαρμάκου τῆς θαλιδομήδης, καθὼς ἐπίσης καὶ ποικίλαι ἄλλαι παρομοίου εἴδους περιπτώσεις, ἔφερον πάλιν ἐπὶ τάπητος τὸ θέμα τῆς εὐθανασίας καὶ ἀπετέλεσαν δι' ἡμᾶς ἀφορμὴν καὶ μᾶς παρώτρυναν νὰ ἐρευνήσωμεν κατὰ δύναμιν, τὸ τόσον πολύπλοκον, πολύμορφον καὶ πολυσχιδὲς ἐν τῇ ὑφῇ του, θέμα τῆς εὐθανασίας.

Τοῦτο πράττομεν, ἔχοντες ἐπίγνωσιν τῶν δυσχερειῶν τὰς ὁποίας συναντᾷ τις ὅταν ἐρευνᾷ κατά τινα τρόπον θέματα τόσον σπουδαῖα καὶ ἄλυτα, ὅσον εἶναι τὸ τῆς εὐθανασίας.

Προτοῦ ὅμως εἰσέλθωμεν εἰς τὸ κύριον θέμα τῆς ἐρεύνης τῆς εὐθανασίας, θεωροῦμεν ὑποχρέωσίν μας νὰ ἀσχοληθῶμεν ἰδιαιτέρως διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἐκ χρήσεως τῆς θαλιδομήδης γενομένης δίκης ἐν Λιέγῃ, ἡ ὁποία, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐλέγομεν, ἀπεκλήθη «Δίκη τοῦ αἰῶνος».

Περιοριζόμεθα εἰς τὸ νὰ ἐνδιατρίψωμεν περισσότερον εἰς τὴν «Δίκην τῆς Λιέγης» διότι, ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, ἡ ἐν λόγῳ περίπτωσις διαφέρει κατὰ πολὺ τῶν ἄλλων προαναφερθεισῶν, δεδομένου ὅτι αὕτη παρουσιάζεται τόσον δραματικὴ εἰς τὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα συνθέτουσι ταύτην, ὥστε νὰ διεγείρῃ βαθείας συγκινήσεις καὶ ἐνδιαφέροντα εἰς ὅλην τὴν κλίμακα τῆς ἀνθρωπίνης συναισθηματικότητος, καὶ διότι ἐδόθη ἡ εὐκαιρία κατὰ τὴν διάρκειαν ταύτης ν' ἀκουσθῶσιν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου αὐθεντικαὶ ἀπόψεις διακεκριμένων νομομαθῶν, κοινωνιολόγων, ἠθικολόγων, ἰατρικῶν προσωπικοτήτων, ἐκπροσώπων τῆς ἐκκλησίας καὶ ἄλλων, ἀπόψεις ἀποτελοῦσαι ἀληθινοὺς φωτεινοὺς φάρους ὑπὲρ τῆς κατοχυρώσεως τοῦ θείου δώρου καὶ ὑπερτάτου ἀγαθοῦ, τοῦ δικαιώματος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

(Συνεχίζεται)

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ

ΣΤΑΘΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

Θεωροῦμε τὸν ἑαυτό μας εὐτυχῆ, γιατὶ εἴχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ παραστοῦμε στὶς διήμερες γιορτὲς ποὺ ἔλαβαν χώρα στὴν Πάτρα, ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐπιστροφῆς σ' αὐτὴν τῆς σεπτῆς κάρας τοῦ Πρωτοκλήτου τῶν Ἀποστόλων καὶ πολιούχου τῶν Πατρῶν Ἁγίου Ἀνδρέου. Ἔχει, ἀναμφισβητήτως, ἀπροσμέτρητη σημασία τὸ γεγονὸς αὐτό, γιατὶ χαρακτηρίζεται, καὶ νομίζουμε ὀρθῶς, ὡς πρᾶξις χριστιανικῆς ἀδελφωσύνης καὶ σὰν ἀπαρχὴ μιᾶς μεγάλης πορείας γιὰ τὴν ἕνωσι ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν. Βέβαια, ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἐκεῖνοι ποὺ ἀπὸ τὴν ὁποιαδήποτε σκοπιὰ θὰ μποροῦσαμε νὰ συμβάλουμε στὴν ἐπιτυχία αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ. Παρὰ ταῦτα αἰσθανόμαστε τὴν ἀνάγκη, σὰν χριστιανοὶ ποὺ ἀπευθύνονται σὲ χριστιανούς, νὰ ἐξάρουμε τὴν σημασία τοῦ γεγονότος, ἀφήνοντας στοὺς ἁρμοδίους τὸν χειρισμὸ τοῦ πράγματι λεπτοτάτου αὐτοῦ θέματος.

Εἰλικρινά, αἰσθανόμαστε μεγάλη ἀδυναμία στὸ νὰ μεταφέρουμε στὶς ἄψυχες αὐτὲς γραμμὲς τὰ αἰσθήματα ποὺ πλημμύρισαν τὴν ψυχή μας, παρακολουθώντας καὶ τὴν πιὸ μικρὴ λεπτομέρεια τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων. Εἶναι ἀρκετὰ δύσκολο νὰ ἐξωτερικεύσης μὲ ἐπιτυχία τὴν θρησκευτικὴ ἀνάτασι τῶν χιλιάδων τοῦ λαοῦ, ποὺ μὲ κατάνυξι καὶ μεγάλη πίστι κατέκλυσαν τοὺς δρόμους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ περνοῦσε ἡ Ἁγία Κάρα. Ἄνθρωποι κάθε κοινωνικῆς τάξεως, νέοι, γέροι, γυναῖκες καὶ παιδιά, μὲ ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά τους τὴ μεγάλη τους εὐλάβεια, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ ἀκατάστατο τοῦ καιροῦ, ἀπὸ ἐνωρὶς εἶχαν καταλάβει τὶς ἐπίκαιρες θέσεις καὶ περίμεναν. Περίμεναν τὴν μεγάλη στιγμή, τὴν μοναδική, τὴν ἀνεπανάληπτη. Ἀνέμεναν ἀκούραστα νὰ ἰδοῦν νὰ περνᾶ μπροστά τους ἡ Κάρα τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, νὰ κάνουν τὸν σταυρό τους, νὰ προσευχηθοῦν νοερά, κρατώντας στὰ χέρια τους λαμπάδες.

Στιγμὲς ἱερές, γεμᾶτες κατάνυξι, ἀληθινὰ χριστιανικές. Στιγμὲς κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ὁποίων τὸ πνεῦμα νικάει τὴν ὕλη, ἡ ψυχὴ ἀνταμώνει νοερὰ μὲ τὸ Θεῖον, μακρυὰ ἀπὸ κάθε γήινη ὑλικὴ σκέψι. Στιγμές, ποὺ ζωντανεύουν τὸν πανάρχαιο ἑλληνοχριστιανικὸ πολιτισμὸ καὶ ἀποδεικνύουν καὶ στοὺς πλέον ἀπίστους, πόσο βαθεία εἶναι ριζωμένο μέσα στὶς ψυχές μας τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα.

Βλέποντας κανεὶς τὴν ἀνθρωποθάλασσα τῶν πιστῶν, πού, παρὰ τὴ βροχή, μεγάλη ἢ μικρὴ δὲν ἔχει σημασία, συνωστιζόταν μὲ διακριτικότητα γιὰ νὰ ἰδῆ, νὰ προσκυνήσῃ τὴν Κάρα τοῦ Πρωτοκλήτου, αἰσθανόταν μιὰ κρυφὴ ὑπερηφάνεια γιὰ τὸν περιούσιο αὐτὸν τοῦ Θεοῦ λαό. Τόσες καὶ τόσες καταιγίδες ποὺ πέρασαν καὶ ποὺ τόσα ξεθεμέλιωσαν, στάθηκαν ἀνίκανες νὰ κλονίσουν, ἔστω καὶ γιὰ λίγο, τὴν πίστι μας στὸ Θεό. Κοσμοθεωρίες ἦρθαν καὶ πέρασαν κι ἄλλες κάθε τόσο ξεφυτρώνουν. Κοινωνικὰ συστήματα εἶδαν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ σύντομα παρεχώρησαν τὴ θέσι τους σ' ἄλλα. Μὰ πάνω ἀπ' ὅλα στάθηκε, στὸ πέρασμα τῶν χρόνων, ἀμετακίνητος, ἀναλλοίωτος, ζωντανὸς καὶ ἀκαταμάχητος ὁ Χριστιανισμός. Τὸ Εὐαγγέλιο, δυὸ

χιλιάδες τώρα περίπου χρόνια, σκορπάει γύρω του Φῶς, Φῶς ζωῆς, Φῶς αἰωνίου ζωῆς. Καὶ οἱ ταλαίπωροι θνητοί, καραβοτσακισμένοι στὸ φουρτουνιασμένο πέλαγος τῆς ζωῆς, καταφεύγουν πάντοτε σ' αὐτό, ζητώντας τὴν λύτρωσι, τὴν σωτηρία. Τὸ χέρι τοῦ Δημιουργοῦ, στοργικὸ καὶ γεμάτο εὐσπλαχνία, ἁπλώνεται στὸν καθένα ποὺ θὰ ζητήση μὲ πίστι ἀληθινὴ τὴν βοήθεια.

***

Ἐπηρεασμένοι καὶ ἐμεῖς ἀπὸ τὴν ἱερότητα τῶν στιγμῶν ποὺ ζήσαμε, θὰ προσπαθήσουμε νὰ μεταφέρουμε ἐδῶ σ' αὐτὲς τὶς στῆλες μιὰ μικρὴ εἰκόνα τῶν διημέρων ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων. Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» θεωροῦν ὑποχρέωσί τους νὰ τονίσουν τὴν μεγάλη σημασία τῆς συμμετοχῆς των, γιατὶ μ' αὐτὴ ἀποδεικνύουν ὅτι λαμβάνουν ἐνεργὸ μέρος στὶς ἐκδηλώσεις ἐκεῖνες, πού, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐνδιαφερόντων, ἔχουν καὶ ἀστυνομικὸ ἐνδιαφέρον.

Καὶ εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητο πὼς καὶ στὴν Πάτρα ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, ὅπως πρὶν λίγο καιρὸ στὴν Κέρκυρα μὲ τὶς γιορτὲς γιὰ τὴν ἐπέτειο τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς Ἑνώσεως τῆς Ἑπτανήσου μὲ τὴν Ἑλλάδα, καὶ στὴν Ἀθήνα τελευταῖα μὲ τοὺς βασιλικοὺς γάμους, ἔδωσε αὐστηρὲς ἐξετάσεις καὶ διακρίθηκε. Ἀπέδειξε πὼς παντοῦ, ὅπου ἡ Πολιτεία τῆς ἀνέθεσε τὴν ἀστυνόμευσι, γνωρίζει τὴν ἀποστολή της, ξέρει τὶς ὑποχρεώσεις της, κάνει καλὰ τὴ δουλειά της. Καὶ θὰ πρέπει ἐπ' εὐκαιρία νὰ ἐξαρθῆ ἰδιαίτερα τὸ γεγονὸς γιὰ τὴν Ἀστυνομία Πατρῶν, πού, παρὰ τὴ μικρή της σὲ ἀριθμὸ δύναμι, μπόρεσε νὰ τηρήση ὑποδειγματικὴ τάξι καὶ νὰ φέρη σὲ αἴσιο πέρας τὴν ἀποστολή της. Αὐτὸ φανερώνει τὸ πόσο βαθειὰ εἶναι ριζωμένη στὶς συνειδήσεις τῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἡ συναίσθησις τοῦ καθήκοντος. Κι' εἶναι αὐτὸ ἕνα εὐχάριστο σημεῖο, ποὺ μαρτυρεῖ ἕνα ἄρτια ὠργανωμένο δημόσιο ὀργανισμό.

Προσωπικά, πρώτη φορὰ βρεθήκαμε σὲ τέτοια ἐκδήλωσι τῶν Πατρῶν καὶ δὲν φανταζόμασταν πὼς ὅλα θὰ πήγαιναν τόσο καλά. Γι' αὐτό, ἔστω καὶ ἀναρμοδίως, ἐκφράζουμε τὰ θερμά μας συγχαρητήρια στοὺς ἄνδρες τῆς Ἀστυνομίας Πατρῶν, ἀπὸ τὸν σεβαστὸν Διευθυντή της, Ἀστυνομικὸ Διευθυντὴ Α' κ. Κωνσταντῖνον Τουζένην, μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου ἀστυφύλακος. Καὶ θὰ πρέπει ἡ κρίσις μας νὰ θεωρηθῆ εἰλικρινὴς καὶ νὰ γίνη πιστευτή, γιατὶ εἶναι πέρα γιὰ πέρα ἀληθινή, ὅσο κι ἂν ἡ μικρὴ θητεία μας στὴν . . . δημοσιογραφία μᾶς θέλει κάποτε αὐστηροὺς στὶς κρίσεις μας.

***

Παρασκευή, 25 Σεπτεμβρίου, ὥρα 8.45'. Τρία λεωφορεῖα τῆς Μηχανοκινήτου Ὑποδιευθύνσεως Ἀθηνῶν μὲ τοὺς ἄνδρες τῆς μουσικῆς τῆς Ἀστυνομίας καὶ μιὰ ὁμάδα τῆς Ἀσφαλείας, καὶ δύο ἀσυρματοφόρα ὀχήματα τῆς Ἀμέσου Δράσεως τῶν Ἀθηνῶν, ξεκινήσαμε γιὰ τὴν Πάτρα. Πότε μὲ ἥλιο καὶ πότε μὲ βροχή, ἀφοῦ κάναμε μιὰ δεκάλεπτη στάσι στὸ Κιάτο, φθάσαμε στὴν Πάτρα στὶς 1.30' περίπου. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ πέρασε γρήγορα, μὲ τὴν λῆψι ἀπὸ τὸν Διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας Πατρῶν τῶν σχετικῶν ὁδηγιῶν καὶ μὲ τὴν ἐπιτόπια ἐξέτασι τῶν χώρων ποὺ θὰ ἐγίνοντο οἱ ἐκδηλώσεις. Περισσότερο ἐμεῖς οἱ . . . πρωτευουσιᾶνοι, θελήσαμε νὰ κατατοπισθοῦμε σ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες, ἔτσι ὥστε τὴν ἄλλη μέρα νὰ προσφέρουμε οὐσιαστικὴ βοήθεια στοὺς συναδέλφους τῶν Πατρῶν. Καὶ ἐπειδὴ στὴν Ἀθήνα πολὺ συχνὰ ἀσκολούμεθα μὲ μέτρα τάξεως, θέλουμε νὰ πιστεύουμε ὅτι κάτι προσφέραμε στὸν κοινὸ τῆς Ἀστυνομίας σκοπό. Ἀλλὰ γιὰ τὸ θέμα αὐτό, ἂς μᾶς κρίνουν ἄλλοι.

***

Σάββατο, 26 Σεπτεμβρίου 1964. Ἡ Πάτρα, ἡ ὄμορφη πρωτεύουσα τῆς Πελοποννήσου, βρίσκεται ἀπὸ τὸ πρωὶ σὲ συναγερμό. Σημαιοστόλιστη, πανηγυρική, ἀναμένει τὴν Κάρα τοῦ πολιούχου της, τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου. Οἱ κάτοικοι τῶν Πατρῶν, ὅπως οἱ Κερκυραῖοι μὲ τὸν Ἅγιο Σπυρίδωνα καὶ οἱ Ζακυνθινοὶ μὲ τὸν Ἅγιο

Διονύσιο, θεωροῦν τὸν Ἅγιο Ἀνδρέα δικό τους Ἅγιο. Ἡ πίστις τους σ' αὐτὸν εἶναι παροιμιώδης καὶ τιμοῦν πάντοτε τὴν μνήμη του μὲ ἰδιαίτερη θρησκευτικὴ εὐλάβεια. Περισσότερο ὅμως σήμερα οἱ Πατρινοὶ γιορτάζουν ἕνα μεγάλης σημασίας γεγονὸς καὶ μαζί τους ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Ἡ σεπτὴ Κάρα τοῦ Ἁγίου, ὕστερα ἀπὸ πέντε περίπου αἰώνων «ἐξορία», ἐπεστρέφετο στὴν ἀποστολικὴ ἐκκλησία τους. Καὶ θὰ ἔμενε πλέον γιὰ πάντα μαζί τους, γιὰ νὰ τοὺς προστατεύῃ καὶ νὰ τοὺς εὐλογῇ. Δίκαιος λοιπὸν ὁ πρωτοφανὴς πανηγυρισμὸς καὶ τὸ γενικὸ ξεσήκωμα.

Ἂν ὁ καιρὸς ἦταν περισσότερο εὐνοϊκός, πιστεύουμε πὼς ἡ μεγαλοπρέπεια τῶν ἐκδηλώσεων θὰ ἦταν ἀκόμη μεγαλυτέρα. Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ Πατρινοὶ γιὰ τὸν Ἅγιό τους ἔχουν τὶς δικές τους ἀπόψεις. Πίστευαν πὼς θὰ ἔκανε τελικὰ τὸ θαῦμα του. Καὶ δὲν γελάστηκαν, γιατὶ ὅταν ἡ Κάρα τοῦ Ἁγίου εἰσῆλθε στὰ ὅρια τῆς πατραϊκῆς γῆς, ὡς διὰ μαγείας ἡ ἐκνευριστικὴ βροχὴ σταμάτησε. Ὁ κόσμος σταυροκοπήθηκε. Εἶδε μὲ τὰ μάτια του τὴν θαυματουργικὴ ἐπέμβασι τοῦ Πρωτοκλήτου καὶ ἡ πίστις του θέριεψε ἀκόμη περισσότερο.

Τὰ πεζοδρόμια τῶν δρόμων ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ περνοῦσε ἡ πομπή, ἦσαν κατάμεστα ἀπὸ κόσμο ἀπὸ τὶς δώδεκα τὸ μεσημέρι, μολονότι ἡ τελετὴ θὰ ἄρχιζε γύρω στὶς πέντε. Τὰ καταστρώματα τῶν δρόμων ἦσαν σκεπασμένα ἀπὸ σμύρτα, βάϊα καὶ λουλούδια, ἐνῶ κάθε τόσο διάφοροι τάπητες βρίσκονταν στρωμένοι στὸ μέσον. Στὰ μπαλκόνια καὶ στὶς ταράτσες ἕνα γεμᾶτο θρησκευτικὴ κατάνυξι πλῆθος περίμενε τὴν μεγάλη στιγμὴ μὲ ἀναμμένες λαμπάδες. Οἱ ἐντεταλμένοι γιὰ τὴν τάξι καὶ τὴν ὅλη ὀργάνωσι, πηγαινοέρχονταν, φροντίζοντας τὴν κάθε λεπτομέρεια. Ἡ Ἀστυνομία πρώτη καὶ καλύτερη. Ἀξιωματικοὶ καὶ κατώτεροι, μὲ εὐγένεια καὶ διακριτικότητα ποὺ ἐπέβαλαν ἡ ἱερότης τῆς τελετῆς, προσπαθοῦσαν νὰ κρατήσουν στὰ πεζοδρόμια τὸ ἀνώνυμο πλῆθος, ποὺ ζητοῦσε νὰ γεμίσῃ τοὺς δρόμους.

Ἰδιαίτερα μπροστὰ στὸν χῶρο τῆς πλατείας «Τριῶν Συμμάχων» ἡ κοσμοσυρροὴ ἦταν πρωτοφανής, ἀλλὰ καὶ ἡ ὅλη διακόσμησις τοῦ χώρου ἀρκετὰ ἐπιτυχής. Στὸ τόξο μιᾶς ἀψῖδος διάβαζε κανεὶς τὴν ἑξῆς ἐπιγραφή : «Ἡ τῶν Πατρέων Σὲ πόλις ποιμένα κέκτηται», ἐνῶ διάφορα βυζαντινὰ λάβαρα ἔφεραν τὴν ἐπιγραφή: «Ἡ τῶν Πατρέων Σὲ πόλις ποιμένα κέκτηται καὶ πολιοῦχον Θεῖον». Στὸ μέσον τῆς πλατείας βρισκόταν μιὰ εἰδικὰ στημένη ἐξέδρα, ἐπάνω στὴν ὁποία θὰ ἐγίνετο ἡ ἐπίσημη παράδοσις τῆς κάρας. Δημοσιογράφοι, φωτορεπόρτερς καὶ κάμερες τῶν συσκευῶν τῆς ἰταλικῆς τηλεοράσεως, εἶχαν ἀπὸ ἐνωρὶς καταλάβει τὶς θέσεις των. Καθὼς ἡ ὥρα προχωροῦσε, πυκνὲς μᾶζες λαοῦ μὲ εὐλαβικὴ σιωπὴ κατευθύνοντο πρὸς τὸν χῶρο τῶν ἱερῶν τελετῶν καὶ τοὺς δρόμους ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσε ἡ πομπή.

Στὸ χῶρο τῶν ἐπισήμων, καθὼς ἡ ὥρα πλησιάζει στὶς 4.30', εἶχαν καταλάβει τὶς θέσεις των ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Γεώργιος Παπανδρέου, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως κ. Παναγιώτης Κανελλόπουλος, ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Γεώργιος Ἀθανασιάδης—Νόβας, οἱ ὑπουργοὶ κ.κ. Παπασπύρου, Στεφανίδης, Ἀκρίτας καὶ Παππᾶς, ὁ στρατιωτικὸς διοικητής, ταξίαρχος κ. Κοτσαλῆς, ὁ Δήμαρχος Πατρέων κ. Θεόδωρος Ἄννινος, ὁ διοικητὴς τῆς Α.Τ.Ε. κ. Βγενόπουλος, οἱ βουλευταὶ κ.κ. Δρούλιας, Γεροκωστόπουλος, Παπαγιαβῆς, Στεφανόπουλος, Κατσικόπουλος καὶ ἄλλοι, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας κ. Καραμπέτσος, ὁ Ἐπιθεωρητὴς Χωροφυλακῆς ὑποστράτηγος κ. Νικόλαος Παναγιωτακόπουλος, ὁ Νομάρχης κ. Τσιτσάρας, ὁ Διευθυντὴς Ἀστυνομίας κ. Τουζένης καὶ ἄλλοι ἐκπρόσωποι τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως.

***

Ἡ Κάρα τοῦ Ἁγίου ἔφθασε στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ἀράξου στὶς 3.40'. Στὶς 4.30' μπροστὰ στὸν μητροπολιτικὸ ναὸ σχηματίσθηκε ἡ θρησκευτικὴ πομπή, ἡ ὁποία διὰ τῶν ὁδῶν Μαιζῶνος καὶ Ἁγίου Νικολάου κατηυθύνθη στὴν πλατεῖα «Τριῶν Συμμάχων». Προηγεῖτο ὁ Τίμιος Σταυρός, τὸν ὁποῖον πρὸ διετίας εἶχε φέρει ἀπὸ τὰ

Ἱεροσόλυμα ὁ μητροπολίτης Πατρῶν, ἀκολουθοῦσαν τὰ ἐξαπτέρυγα, τὸ λάβαρο τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, τὰ λάβαρα τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας, ἡ Οὐρανία, ποὺ ὑπεβαστάζετο ἀπὸ ναῦτες, στρατιῶτες καὶ ἄνδρες τῆς ἀεροπορίας καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀκολουθοῦσε ὁ ἱερὸς κλῆρος μὲ ἐπὶ κεφαλῆς εἴκοσι ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι φθάνοντας στὴν πλατεῖα κατέλαβον θέσεις κατ' ἀντιζυγίαν πρὸ τῆς ἐξέδρας, ἀναμένοντας τὴν ἄφιξι τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἀποστολικῆς Ὀρθοδόξου, ποὺ εἶχε προϋπαντήσει τὴν πρώτη στὸν Ἄραξο.

Στὶς πέντε ἀκριβῶς, ἡ πομπὴ ποὺ εἶχε σχηματισθῆ στὸν Ἄραξο, διὰ τῶν ὁδῶν Ἰτεῶν, Βορείου Ἠπείρου, Κορίνθου καὶ Ἁγίου Νικολάου, ἔφθασε στὴν πλατεῖα τῶν «Τριῶν Συμμάχων». Ὁ μητροπολίτης Πατρῶν κ. Κωνσταντῖνος μὲ τὸν πρωτοσύγγελο κ. Τσαντίλη καὶ ἄλλους κληρικοὺς κατέλαβον θέσι στὴν ἐξέδρα, ἔχοντας ἀριστερά τους τὴν ἀντιπροσωπεία τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν καρδινάλιο κ. Μπέα καὶ μέλη τοὺς ἐπισκόπους Βίλεμπρὰντ καὶ Ματέν, τὸν καθολικὸ ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν κ. Πρίντεζι καὶ τοὺς γραμματεῖς τοῦ κ. Μπέα κ.κ. Ντυμπρὲ καὶ Σμίθ.

Ἀρχίζοντας ἡ τελετὴ τῆς παραδόσεως, οἱ κωμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν χτυποῦν χαρμόσυνα καὶ τὰ ἑλλιμενισμένα πλοῖα θέτουν σὲ κίνησι τὶς σειρῆνες τους. Οἱ χιλιάδες τῶν πιστῶν παρακολουθοῦν μὲ κατάνυξι καὶ ρίγη συγκινήσεως κατακλύζουν τὶς ψυχές των. Πρῶτος ὡμίλησεν ὁ καρδινάλιος κ. Μπέα, τὸν λόγο τοῦ ὁποίου μετέφρασε στὴν ἑλληνικὴν ὁ κ. Ντυμπρέ. Μετὰ τὸν κ. Μπέα, ὡμίλησεν ὁ μητροπολίτης τῶν Πατρῶν κ. Κωνσταντῖνος καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Ντυπρὲ ἀνέγνωσε τὸ κατωτέρω μήνυμα τοῦ ποντίφηκος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας:

«Πάπας Παῦλος ὁ ΣΤ',

δοῦλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ.

Μετὰ ἀγαλλιάσεως τῆς καρδίας Αὐτοῦ παραδίδει τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Πατρῶν τὴν Ἱερὰν Κάραν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου ἐξ ἀρχαίων χρόνων ἐκ Πελοποννήσου κομισθεσαν τῇ Ρώμῃ καὶ μετὰ βαθείας εὐλαβείας παραληφθεῖσαν ὑπὸ τοῦ προκατόχου αὐτοῦ Πίου τοῦ Β' καὶ ἰδίαις αὐτοῦ χερσὶν ἐναποτεθεῖσαν ἐν τῷ μεγάλῳ Ναῷ τῷ ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου Πέτρου μεγάλην τὴν φήμην ἔχοντος. Ἀγαλλιᾶται δὲ ἐπὶ τῇ ἐκπληρώσει τοῦ προφητικοῦ ρήματος τοῦ ἐπὶ τῆς καθέδρας τοῦ Ἁγίου Πέτρου προκατόχου αὐτοῦ τοῦ ἀναφωνήσαντος πρὸ τοῦ πολυτίμου λειψάνου τοῦ Ἀποστόλου: «Κυρίου εὐδοκοῦντος θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ μνημεῖον Σου» ὅτε καὶ θὰ δυνηθῶμεν νὰ εἴπωμεν: «Εὐλογημένη ἡ ἐξορία ἡ εἰς βοήθειαν στραφεῖσα». Θεία προνοία καὶ οἰκονομία ἡ ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν ἐπιστροφὴ αὕτη, φαίνεται ὅτι ἀποτελεῖ εὐκαιρίαν, ἵνα, μετὰ περίοδον πικρᾶς διαιρέσεως, ἄνθρωποι καλῆς θελήσεως ἐνεργήσωμεν ὅπως ἡ ἐλπὶς τῆς εἰρήνης καὶ ὁμονοίας μεταξὺ χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἀνατείλῃ.

Ὅθεν νῦν, ὅτε ἡ τιμιωτάτη αὕτη Κάρα ἐπανέρχεται εἰς τὸν ἀρχικὸν αὐτῆς τόπον, Παῦλος ὡς ὁ Πῖος, Ἐπίσκοπος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ διάδοχος τοῦ Πέτρου ἀναφωνεῖ δεόμενος:

«Ἅγιε Ἀνδρέα Πρωτόκλητε, ὁ εἰς τὸ ὑψηλότατον ἀποστολικὸν ἀξίωμα ἀναδειχθεὶς καὶ Σίμωνα τὸν συναίμονα καλέσας, τοῦ Κυρίου μαθητὰ καὶ Πέτρου σύγγονε, συναπόστολε καὶ συμμάρτυς, ἱκέτευε Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν ὅπως τὸ πολύτιμον τοῦτο λείψανον τὸ παρὰ τὸν τάφον τοῦ ἀδελφοῦ καταφυγὴν εὑρόν, ἀποβῇ σύμβολον καὶ προτροπὴ ἀδελφωσύνης ἐν μιᾷ ἐν Χριστῷ πίστει καὶ εὐλαβείᾳ καὶ ἀμοιβαίᾳ ἀγάπῃ. Νῦν δὲ ἐπανερχόμενος τῇ πατρίδι σου, τῇ ὑπὸ τοῦ μαρτυρίου Σου λαμπρυνθείσῃ καὶ τῆς αὐτῆς ἀπολαμβάνων τιμῆς, ἣν ἐν τῇ πόλει τοῦ Πέτρου ἐτύγχανες, εἴθε τὸν τῆς ἀγάπης δεσμὸν νὰ σφυρηλατῇς».

Τέλος, ὁ κ. Μπέα παρέδωσε στὸν μητροπολίτη Πατρῶν τὴ χρυσῆ λειψανοθήκη μὲ τὴν σεπτὴ Κάρα τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου.

Μετὰ τὴν τελετὴ τῆς παραδόσεως, τὰ μέλη τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καὶ οἱ ἐπίσημοι κατηυθύνθησαν πρὸς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ἀνδρέου, ἀπ' ὅπου τὴν 5.30' περίπου ξεκίνησε ἡ λιτανεία τοῦ σεπτοῦ λειψάνου. Ἡ Κάρα τοῦ Ἁγίου περνάει πάνω ἀπὸ πολυτελεῖς

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν τελετικὴν πομπὴν τοῦ σεπτοῦ λειψάνου πρὸς τὴν ὁμώνυμον ἐκκλησίαν.

τάπητες καὶ ἄρρωστα παιδάκια, ποὺ οἱ μητέρες τους εἶχαν τοποθετήσει στὸ μέσο τοῦ δρόμου. Ὅταν ἡ πομπὴ εἰσῆλθε στὸν κατάφωτο ναὸ τοῦ πολιούχου, σὲ λίγο ἔφθασε καὶ ἡ Α.Β.Υ. ἡ Διάδοχος Εἰρήνη, ἡ ὁποία καὶ ἠσπάσθη τὴν Κάρα τοῦ Ἁγίου. Ἐπηκολούθησε δοξολογία κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κ. Κωνσταντῖνος ἀνέπεμψεν εἰδικὴν εὐχὴν καὶ τέλος οἱ παριστάμενοι προσεκύνησαν τὴν Κάρα τοῦ Ἁγίου.

Μετὰ τὴν δοξολογία καὶ τὴν ἀποχώρησι τῆς Διαδόχου, τῆς Καθολικῆς ἀντιπροσωπείας καὶ τῶν ἐπισήμων, ἐπηκολούθησε μέγας ἑσπερινός, τὸ δὲ βράδυ στὶς δέκα, παννυχὶς εὐγνωμοσύνης καὶ εὐχαριστιῶν.

***

Κυριακή, 27 Σεπτεμβρίου. Στὶς 7.30' τὸ πρωὶ στὸ μητροπολιτικὸ ναὸ ἔλαβε χώρα πανηγυρικὴ ἀρχιερατικὴ λειτουργία καὶ ὡμίλησεν ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Παναγιώτης Τρεμπέλας. Στὶς 10.30', μικρὴ ἀποχαιρετιστήριος δεξίωσις τῶν ἀρχῶν στὸ μητροπολιτικὸ μέγαρο καὶ στὶς 12 ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ ἀντιπροσωπεία ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Ἀθήνα. Τὸ ἀπόγευμα στὶς 5.30' καὶ πάλι

μέγας ἑσπερινὸς καὶ ὁμιλία τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Γεωργακοπούλου καὶ στὶς 10 τὸ βράδυ παννυχὶς εὐχαριστιῶν καὶ εὐγνωμοσύνης.

***

Οἱ γιορτὲς τελείωσαν. Ἡ σεπτὴ Κάρα τοῦ Ἁγίου βρίσκεται καὶ πάλι στὴν Πάτρα. Πρὶν κλείσουμε αὐτὲς τὶς γραμμὲς θεωροῦμε σκόπιμο ν' ἀναφερθοῦμε γιὰ λίγο στὸ ἱστορικὸ τῆς ὅλης ὑποθέσεως.

Σύμφωνα πάντοτε μὲ πληροφορίες τοῦ Πατρινοῦ ἱστορικοῦ συγγραφέως κ. Τριανταφύλλου, ἡ Κάρα τοῦ Ἁγίου εἶναι αὐθεντικὸ κειμήλιο, ἀποδεδειγμένο καὶ

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν γενομένην δοξολογίαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, παρουσίᾳ τῆς Α.Β.Υ. τῆς Διαδόχου Εἰρήνης.

μὲ ἱστορία μακρά. Τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου, ὁ ὁποῖος ἐσταυρώθη σὲ ξύλο ἐλιᾶς τὸ 66 μ.Χ., τὴν ἐποχὴ δηλαδὴ τῶν μεγάλων διωγμῶν τοῦ Νέρωνος, διετηρεῖτο στὴν Πάτρα κοντὰ στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου του.

Τὸ 344 μ.Χ. συναντήθηκαν στὴν Ἀνδριονούπολι ὁ ἐπίσκοπος Πατρῶν Πλούταρχος μὲ τὸν αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Κωνστάντιο. Ὁ Πλούταρχος εἶπε στὸν Κωνστάντιον ὅτι τὸ λείψανο τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου βρισκόταν στὴν Πάτρα καὶ συμφώνησαν νὰ μεταφερθῇ στὴν Κωνσταντινούπολι. Πράγματι τὸ λείψανο ἔφθασε ἐκεῖ τὴν 26 Μαΐου τοῦ 353 καὶ ἐτοποθετήθη στὸ ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποσσόλων. Τὴν 28 Ἰουνίου τοῦ 550, τὸ λείψανο μετεκομίσθη σὲ ἄλλο ναό. Ἐνῶ ὅμως τὸ λείψανο βρισκόταν στὴν Κωνσταντινούπολι, στὴν Πάτρα, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς μακεδονικῆς δυναστείας (8ος αἰών), βρισκόταν ἡ Κάρα τοῦ Ἁγίου, ἡ ὁποία καὶ παρέμεινε ἐκεῖ

μέχρι τῆς 28ης Ἰουνίου 1460. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, λόγω τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Τούρκων, ὁ τελευταῖος δεσπότης τῶν Πατρῶν Θωμᾶς Παλαιολόγος, πῆρε τὴν Κάρα καὶ τὴν μετέφερε στὴν Κέρκυρα καὶ μετὰ στὴν Ἀγκώνα, τέλος δὲ τὴν 12 Ἀπριλίου 1462 τὴν παρέδωσε στὸν Πάπα Πῖον Β΄ στὴ Ρώμη, παρουσία τοῦ μεγάλου Ἕλληνος καρδιναλίου Βησσαρίωνος. Ἀπὸ τότε ἡ Κάρα φυλασσόταν στὴ Βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ἀπὸ τὴν ὁποία καὶ μετεφέρθη τώρα στὴν Πάτρα, ὕστερα ἀπὸ μακροχρόνιες σχετικὲς συνεννοήσεις τοῦ μητροπολίτου Πατρῶν κ. Κωνσταντίνου μετὰ τοῦ ἀποβιώσαντος προηγουμένου ποντήφικος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ σημερινοῦ αὐτῆς.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, διὰ τοῦ μητροπολίτου Πατρῶν, ἀπέστειλε στὸν ποντίφηκα τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας τὴν κατωτέρω περγαμηνήν, τιμῆς ἕνεκεν γιὰ τὴν ἱστορικὴ ἀπόφασί του περὶ ἐπιστροφῆς τῆς σεπτῆς Κάρας τοῦ Ἁγίου στὴν Πάτρα.

Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος

Κωνσταντῖνος

Μητροπολίτης τῆς Ἀποστολικῆς πόλεως Πατρῶν

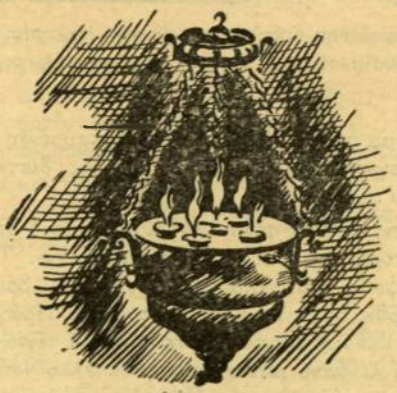
Ἀπονέμει

τῇ Αὐτοῦ Ἁγιότητι Πάπᾳ Παύλῳ τῷ ΣΤ΄ τὸ μετάλλιον Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐπὶ τῇ, εὐδοκίᾳ Θεοῦ, ἐπανακομιδῇ τῆς Τιμιωτάτης Κάρας αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐν Ρώμῃ Βασιλικῆς τοῦ Ἁγίου Πέτρου εἰς τὴν πόλιν τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ, εἰς ἀνάμνησιν μὲν τοῦ ἱστορικοῦ τούτου καὶ μεγάλου γεγονότος, εἰς μαρτύριον δὲ τοῦ προσκυνήματος καὶ τῆς εὐλογίας τοῦ Ἀποστόλου.

Ἐγένετο ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Μητροπόλει τῶν Πατρέων τῇ 26ῃ Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ἐνακοσιοστοῦ ἑξηκοστοῦ τετάρτου σωτηρίου ἔτους.

Ὁ Πατρῶν Κωνσταντῖνος

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

Στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυφύλακος κ. ΜΗΝΑ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ

Πολλοὶ δρόμοι ὁδηγοῦν στὸν Πειραιᾶ, καὶ μὲ πολλὰ μέσα συγκοινωνίας μποροῦμε νὰ φθάσουμε στὴν πόλι τοῦ Θεμιστοκλέους.

Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα μπορεῖ κανεὶς νὰ πάῃ μὲ τὸν ἠλεκτρικὸ σιδηρόδρομο, μὲ τὸ λεωφορεῖο τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς, καὶ μὲ τὸ λεωφορεῖο τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων· ἂν ὅμως τὰ λεωφορεῖα ἀργήσουν λιγάκι νὰ ἔλθουν, τότε σίγουρα ὁ ὁδηγὸς κανενὸς ἐνεδρεύοντος ἐκεῖ κοντὰ «πειρατικοῦ», θὰ παρουσιασθῇ διαλαλώντας:

—Ἄλλος γιὰ τὸν Περαία! Τάλληρο γιὰ Περαία!..

Ὅμως ἐμεῖς ἔχουμε ἐπιβιβασθῇ ἤδη στὸ πράσινο λεωφορεῖο, καὶ ὁ «πειρατὴς» δὲν κατωρθώνει νὰ μᾶς πάρῃ τὸ τάλληρο. Μᾶς θυμίζει πάντως ὅτι τὸ μεγάλο λιμάνι λέγεται, ὄχι μόνο Πειραιεύς, ἀλλὰ καὶ Περαίας! Περαίας... Μὲ τὸ ἰδιαίτερο «χρῶμα» του καὶ τὸν δικό του τὸν κόσμο, ποὺ φιλόξενος καὶ ἀνεκτικὸς ὁ Πειραιεύς μας, φιλοξενεῖ στὶς παραθαλάσσιες πτυχές του καὶ στοὺς κεντρικοὺς δρόμους του, ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὶς μεγάλες ἐπιγραφὲς ποὺ δοξάζουν καὶ πλουτίζουν ὅλους τοὺς Ἕλληνες: Greek-Lines, Potamianos-Lines, Tupaldos-Lines...

Κατεβαίνοντας λοιπὸν στὸν Πειραιᾶ, ἐκεῖ στὸ Δημοτικὸ Θέατρο, πηγαίνουμε στὸ Β' Παράρτημα Ἀσφαλείας, γιὰ ν' ἀκολουθήσουμε τὸν Διοικητὴ καὶ τοὺς συναδέλφους μας στὴ βραδυνὴ περιπολία τους. Μαζί τους, ποὺ τόσο καλὰ γνωρίζουν τὴ περιφέρεια καὶ τὴ ζωή της, ἐμεῖς θὰ βλέπουμε, θ' ἀκοῦμε καὶ θὰ μαθαίνουμε, συμπληρώνοντας ἔτσι ὅ,τι ξέρουμε γιὰ τὸν ναυτικὸ Πειραιᾶ μας, τοὺς ἀνθρώπους του καὶ τὴ ζωή τους.

Ὁ κόσμος τοῦ Πειραιῶς, τοῦ «μείζονος λιμένος», ἀποτελεῖ ἕνα κοινὸ ποὺ ἐπιθυμεῖ ἰδιαίτερη—πάντα καλὴ βέβαια ὅπως σὲ ὅλους—μεταχείρησι ἀπὸ ὅλα τὰ κρατικὰ ὄργανα—καὶ ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους. Γιατί αὐτὸ τὸ κοινό, οἱ Πειραιεῖς καὶ οἱ παροικοῦντες τὸν Πειραιᾶ, ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ ναυτικούς, ἀνθρώπους μὲ δική τους «ψυχολογία», Ἕλληνες καὶ ξένους, ἀπὸ ἐπιβάτες τῶν βαποριῶν, καὶ ἀπὸ ἄλλους ἀνθρώπους, ποὺ ἀποζοῦν ἀπὸ τὶς δυὸ πρῶτες κατηγορίες.

Καὶ οἱ σύγχρονοι ναυτικοί, παρακινούμενοι ἀπὸ τὴν παράδοσι τῆς ναυτικῆς ἱστορίας μας καὶ ἀπὸ τὸ ἀπόηχο τῆς φωνῆς τοῦ Θεμιστοκλέους, ποὺ βγάζουν ἀκόμα οἱ θάλασσες, «Ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε...», ἐπιβιβάσθηκαν, ὄχι βέβαια στὰ «ξύλινα τείχη» τοῦ ἡρωικοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ στὰ σύγχρονα σιδερένια τείχη τῶν φορτηγῶν, τῶν «ποσταλιῶν», τῶν δεξαμενοπλοίων καὶ ἔδωσαν τὴ μάχη τους. Μάχη εἰρηνική, μὰ πολύμοχθη. Μάχη νίκης τῆς ναυτικῆς πατρίδος μας σὲ ὅλες τὶς θάλασσες, γιὰ τὴ βελτίωσι τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τῆς χώρας. Καὶ ἔστειλαν καὶ στέλνουν ἑκατομμύρια λίρες, ἑκατομμύρια δολλάρια στὴν πατρίδα μας.

Οἱ συνάνθρωποί μας αὐτοί, ὅταν δὲν ἀνεβοκατεβαίνουν τὶς σκάλες τῶν βαποριῶν, ὅταν δὲν ἐπισκέπτωνται τὰ διάφορα ναυτικὰ γραφεῖα γιὰ νὰ μπαρκάρουν, ὅταν δὲν «ματσακονίζουν» στὰ δεμένα καράβια ἐκεῖ κατὰ τὸ «παλατάκι», καὶ ὅταν δὲν ἱδρωκοποῦν μέσα στὰ θεώρατα κοίτη τῶν φορτηγίδων (μαοῦνες), τότε τοὺς βλέπουμε καθισμένους στὰ καφενεῖα τῆς παραλίας, μὲ τὰ ὀνόματα ποὺ θυμίζουν τὰ ὡραῖα νησιά μας καὶ τὶς παραθαλάσσιες περιοχές μας: καφενεῖον «ὁ Ἀργοσαρωνικός», καφενεῖον «ἡ Ἄνδρος», ἐστιατόριον «ἡ Μῆλος», καφενεῖον «τὰ Βάτικα», μπὰρ-οὐζερὶ «τὸ Ἰόνιον»...

Ἡ περίπολος, λοιπόν, σιγὰ σιγά, ἔφθασε ἐκεῖ στὸ γνωστὸ παλιὸ «Ρολόϊ», ποὺ χρόνια καὶ χρόνια δείχνει τὶς ὧρες του πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Μπροστά μας ἀνοίγεται τὸ μεγάλο ἤρεμο λιμάνι, ποὺ στὰ ἀτέλειωτα μουράγια του εἶναι δεμένα

στὴ σειρὰ τὰ μικρὰ βαποράκια τοῦ Σαρωνικοῦ. Πιὸ πέρα κατὰ τοῦ «Τζελέπη», τὰ βαπόρια τῆς ἀκτοπλοΐας ἀδειάζουν τοὺς ἐπιβάτες τους, ἐνῶ τὰ ρυμουλκὰ σφυρίζοντας ἀνήσυχα ρυμουλκοῦν καὶ τραβοῦν μὲ κόπο, ἕνα μεγάλο ὑπερωκεάνιο, ποὺ σὲ λίγο «θὰ πέση δίπλα» στὸ Τελωνεῖο.

'Εκεῖ, οἱ συνάδελφοι τῆς Τουριστικῆς 'Αστυνομίας, ποὺ γνωρίζουν ξένες γλῶσσες, θὰ ἐξυπηρετήσουν τοὺς τουρίστες καὶ τοὺς δικούς μας—κουρασμένους μετανάστες—ποὺ ἐπιστρέφουν μὲ χαρὰ στὴν πατρίδα, καὶ ὅλους τοὺς ἐπιβάτες. Πιὸ πέρα ἄλλα καράβια ἀργοκινοῦνται καὶ ἀφήνουν μπάσσα κομμένα σφυρίγματα, ἐνῶ ἀπὸ τὰ φουγάρα τους βγάζουν καὶ γκρίζους καπνούς.

'Ο Πειραιεὺς ζεῖ! Ζεῖ ἔντονα, μὲ τὰ καράβια του, μὲ τὰ καΐκια του, μὲ τὰ ἐργοστάσιά του, κι ἐδῶ στὴν παραλία, μὲ τὸν κόσμο του, τὸν τόσο συμπαθητικὸ καὶ τόσο ἄγνωστο—πουλιὰ διαβατάρικα,—ἐνῶ ἡ 'Αστυνομία προστατεύει αὐτοῦ τοῦ κόσμου τὴ ζωή, τὴν τιμή, τὴν περιουσία καὶ τὴν ἀσφάλεια...

Βραδυάζει... 'Απὸ τὰ φινιστρίνια τῶν καραβιῶν ξεχωρίζουν μικρὰ φωτάκια, πάνω στὰ καταστρώματα καὶ στὰ κατάρτια ἀνάβουν ἄλλα ζωηρὰ φῶτα, κι' ἔξω, ψηλὰ στὰ κτίρια τῆς 'Ακτῆς Μιαούλη, οἱ φωτεινὲς ἐπιγραφὲς — Greek - Lines, Nomikos - Lines, Orient-Lines—ρίχνουν τὶς ἀνταύγειες τους στὰ ἤρεμα νερὰ τοῦ λιμανιοῦ. Προχωροῦμε σιγὰ-σιγά. 'Ο κ. ὑπαστυνόμος καὶ οἱ συνάδελφοι, ἐρευνοῦν, μὲ τὸ ὀξὺ βλέμμα τους, πρόσωπα καὶ πράγματα καί, ξαφνικά, ἕνας νεαρὸς μᾶς πλησιάζει. 'Εντελῶς ἀνεπάντεχα παίρνει τὸ χέρι τοῦ Διοικητοῦ, τὸ σφίγγει, σχεδὸν τὸ φιλεῖ, καὶ ἀρχίζει νὰ λέη:

—Κύριε ὑπαστυνόμε, ἤθελα νἄρθω στὴν 'Ασφάλεια νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Μὲ σώσατε! Εἶμαι τώρα μπαρκαρισμένος καὶ μόλις βγῆκα γιὰ λίγο ἀπὸ τὸ βαπόρι. Πάντοτε κύριε ὑπαστυνόμε θυμᾶμαι τὶς συμβουλές σας, ποὺ ποτὲ δὲν εἶχα τὴν τύχη ἀπὸ κανένα ν' ἀκούσω. Γιατί δὲν γνώρισα ποτέ μου οὔτε μάνα, οὔτε πατέρα. Τώρα εἶμαι καλά... Ἄφησα γιὰ πάντα τὴν παλιὰ παρέα μου, τοὺς «παπατζῆδες!» Τώρα παίρνω λεφτὰ δουλεύοντας στὸ βαπόρι. Λεφτὰ τίμια κύριε ὑπαστυνόμε... 'Ελᾶτε ἐδῶ στὸ καφενεῖο νὰ σᾶς κεράσω ἂν θέλετε, μὴ μὲ περιφρονεῖτε...

'Ο κ. ὑπαστυνόμος χαμογέλασε μὲ συγκατάβασι, καί, ἀφοῦ εἶπε «μπράβο σου!» στόν... ἀνανήψαντα παπατζή, τοῦ εἶπε ὅτι τὴν ἄλλη μέρα μποροῦσε, ἂν ἤθελε, νὰ περάση ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Παραρτήματος—φίλος τώρα.

Κι' ἐμεῖς, νέοι ἀστυφύλακες, ποὺ διαλέξαμε καὶ ἀγαπήσαμε τὸ ἐπάγγελμα —λειτούργημα—τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, αὐτὴ τὴν ὥρα νοιώσαμε ἔκπληξι κι ἀμέσως χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια. Καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ νοιώση ἔτσι! Γιατί δὲν εἶναι καὶ πολὺ συνηθισμένο πρᾶγμα, καταμεσὶς στὸ λιμάνι, νὰ συναντᾶς ἕνα νέο ἄνθρωπο ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ἦταν ἀπατεώνας στὸ ἴδιο μέρος, παράσιτο τῆς κοινωνίας, κυνηγημένος ἀπὸ τὸ Νόμο καὶ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, καὶ νὰ εὐχαριστῆ μὲ εἰλικρίνεια καὶ λάμψι χαρᾶς στὰ μάτια του τοὺς πρώην διῶκτες του, γιατὶ τὸν ἔσωσαν!. 'Ακούγοντας τὸ «εὐχαριστῶ» τοῦ σωσμένου παιδιοῦ, ἐτύχαμε αὐτόπτες μάρτυρες μιᾶς συγκινητικῆς παρασημοφορίας ὁλοκλήρου τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, καταμεσὶς τοῦ λιμανιοῦ, χωρὶς μουσικὲς καὶ χωρὶς παράτες. Καὶ νοιώσαμε ὑπερήφανοι...

'Ο κ. ὑπαστυνόμος, καθὼς προχωροῦμε, μᾶς μιλεῖ γιὰ τὸν Πειραιᾶ καὶ τοὺς «τύπους» του. 'Ιδιαίτερα γιὰ τὸν Πειραιᾶ τοῦ παρελθόντος.

Μὲ ἀφορμὴ τὸ προηγούμενο περιστατικό, ἀκοῦμε λεπτομέρειες ἀπὸ τὴ ζωή, τοῦ, ἂς ποῦμε, ἡμικόσμου (κάθε πόλεως καὶ κάθε λιμανιοῦ), καὶ συγκεκριμένα γιὰ τὸ πῶς «ἐργάζονται» καὶ πῶς ὀνομάζονται αὐτοὶ οἱ ἀπατεῶνες—ταχυδακτυλουργοί, οἱ «παπατζῆδες»!

Κατ' ἀρχὴν λοιπὸν χωρίζονται σὲ δυὸ μεγάλες κατηγορίες. Στοὺς «τριφυλλατζῆδες», (μὲ τὰ τρία χαρτιὰ τῆς «τράπουλας»), καὶ στοὺς «δαχτυληθρατζῆδες»,

(ὅπου ὁ «παπᾶς»—μικρό, στρογγυλὸ σὰν ρεβύθι, λάστιχο, τοποθετεῖται κάτω ἀπὸ τὴ δακτυλήθρα). Κάθε παρέα αὐτῶν τῶν... ἐπιστημόνων τῆς ἀπάτης, λέγεται «τακίμι» καὶ τὸ ἀποτελοῦν: Οἱ δυὸ «τσιλιαδόροι», (γνωστὴ ἡ... ἀποστολή τους), ὁ... «ψήστης», (αὐτὸς πείθει τὸ θῦμα νὰ λάβῃ μέρος—ἀλλοίμονο!—στὸ παιχνίδι), ὁ... «ρίχτης», (ποὺ ρίχνει τὰ χαρτιὰ ἢ τὴ δακτυλήθρα), οἱ δυὸ «πονταδόροι», (ἢ «ἀβανταδόροι», γνωστὴ ἡ ἀποστολή τους), καὶ τέλος ὁ... «παρτούλης»! 'Εκεῖνος, μόλις τὸ «κορόϊδο» μείνει «πανὶ μὲ πανί), καταλλήλως καί... διπλωματικῶς τὸν πλησιάζει, καὶ τὸν π α ί ρ ν ε ι παράμερα λέγοντάς του, περίπου: «'Εσεῖς, σοβαρὸς ἄνθρωπος, δὲν κάνει νὰ παίζετε μ' αὐτοὺς τοὺς ἀλῆτες! Σὲ λίγο θὰ φτάσῃ ἡ 'Αστυνομία νὰ τοὺς πιάσῃ καὶ θὰ βρῆτε καὶ σεῖς τὸν μπελά σας. Πᾶμε νὰ φύγουμε!

Καὶ «ἐξαφανίζει», τρομοκρατώντας το τὸ θῦμα, γιὰ νὰ ἐξαφανισθῆ ἀμέσως καὶ τό... «τακίμι»—ἐὰν βέβαια προφθάσῃ—συναποκομίζοντας τὰ χρήματα τῶν ἀφελῶν θυμάτων.

'Εδῶ θὰ πρέπει νὰ σημειώσουμε—πιὸ πολὺ γιὰ μᾶς τοὺς νέους—ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο νὰ γνωρίζουμε, ἀστυνομικοὶ καὶ κοινό, τὶς λεπτομέρειες κάθε παρανόμου δράσεως. 'Εμεῖς, γιὰ νὰ ἐνεργοῦμε μὲ τὸν κατάλληλο τρόπο, καὶ τὸ κοινό, γιὰ νὰ προφυλάσσεται... Καὶ θυμόμαστε πάντοτε τὸν πλούσιο ὁπλισμὸ ποὺ μᾶς ἔδωσαν, μὲ τὸ βιβλίο τῆς «'Επιστημονικῆς 'Αστυνομίας», οἱ σεβαστοὶ πρωτοπόροι...

'Η ὥρα ὅμως περνᾶ. 'Αλλὰ καὶ ἡ περίπολος δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Παράρτημα, ἂν δὲν περάσῃ πρῶτα καὶ ἀπὸ κάτι ἄλλους δρόμους τοῦ λιμανιοῦ.

Προχωροῦμε... καί, ξαφνικά, φῶτα χρωματιστὰ μᾶς θαμπώνουν τὰ μάτια. Φῶτα κίτρινα, πράσινα, κόκκινα. Φῶτα δυνατὰ ποὺ ἀναβοσβήνουν στὶς προσόψεις τῶν χαμηλῶν κτιρίων, καὶ φῶτα χαμηλὰ πού... χαμηλώνουν μέχρι συσκοτίσεως στὸ ἐσωτερικὸ τῶν καταστημάτων. Βρισκόμαστε στὴν ὁδὸ Φίλωνος τῆς πασίγνωστης Τρούμπας! Τῆς Τρούμπας τοῦ σήμερα βέβαια. 'Εδῶ ἔχει κανεὶς τὴν ἐντύπωσι ὅτι βλέπῃ κανένα φίλμ τοῦ τύπου «ὁ κόσμος τὴ νύχτα»!.. 'Η μουσικὴ, διαφόρων προελεύσεων καὶ ρυθμῶν, ξεχύνεται στὸ δρόμο, κι' ἐμεῖς διαβάζουμε τὶς ἐπιγραφές: «Bar Μαῦρος Γάτος»! «45 Γιάννηδες»! «Σπασμένο Ποτῆρι»! «Puerto-Rico Cabaret»...

Πράγματι, ἐδῶ, αὐτὴ τὴν ὥρα, βλέπει κανεὶς νὰ κυκλοφοροῦν ὅλες οἱ... ναυτικὲς φυλὲς τοῦ κόσμου· καὶ μαῦροι καὶ ἄσπροι καὶ κίτρινοι· καὶ ἀκούει νὰ μιλιοῦνται πολλὲς ξένες γλῶσσες, ἀλλὰ κάπως... παρεφθαρμένες, ἴσως ἀπὸ τὸ οἰνόπνευμα ποὺ ρέει, ἄφθονο καὶ ἀκροβοπληρωμένο, στὸ ἐσωτερικὸ τῶν καταστημάτων αὐτῶν τῆς εὐθυμίας...

Λίγο πιὸ πάνω, εἶναι ἕνας ἄλλος μακρὺς καὶ στενὸς δρόμος... Καὶ πρέπει νὰ τὸν γνωρίσουμε. 'Η ὥρα ὅμως πέρασε.

'Η 'Αστυνομία τοῦ Πειραιῶς, μὲ θαυμαστὴ γνῶσι προσώπων, πραγμάτων καὶ καταστάσεων, φροντίζει παντοῦ, καὶ ἰδιαίτερα σ' αὐτοὺς τοὺς δρόμους, νὰ κυριαρχῆ τὸ κράτος τοῦ Νόμου. Καὶ οἱ «ζοῦγκλες», ἡμερωμένες ἐδῶ καὶ χρόνια ἀπὸ τοὺς πρωτοπόρους, ἀδιάκοπα ὑποτάσσονται...

Τὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς μας, εἶναι καλό, βαθὺ καὶ μεγάλο! Καὶ κάθε μέρα, στὶς «πίντες» καὶ τὰ μουράγια του, δένουν καὶ λύνουν πολλὰ καράβια...

'Η ἐλπίδα καὶ ἡ δόξα του.

Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗΣ

* Ο ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΣΧΟΛΩΝ ΧΑΙΡΕΤΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΑΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΝΕΟΥΣ ΔΟΚΙΜΟΥΣ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΟΥΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΞΕΛΘΟΝΤΑΣ ΝΕΟΥΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ
* ΤΟ ΝΕΟΝ ΟΙΚΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

Ο ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΣΧΟΛΩΝ ΧΑΙΡΕΤΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΑΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΝΕΟΥΣ ΔΟΚΙΜΟΥΣ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΟΥΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΞΕΛΘΟΝΤΑΣ ΝΕΟΥΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ

Τὴν 30-9-1964 εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς Σχολὰς Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων, ἐγένετο ἁγιασμὸς ἐπὶ τῇ ἐνάρξει (ἀπὸ τῆς ἑπομένης 1-10-1964) τῶν μαθημάτων.

Μετὰ τὸν ἁγιασμόν, ὁ Διοικητὴς τῶν Σχολῶν, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Ἀνδρέας Μουρσούσιας, ὡμίλησε πρὸς τοὺς δοκίμους, εἰπὼν τὰ ἑξῆς :

«Νέοι Δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι καὶ Ἀρχιφύλακες,

Μὲ νέον σφρῖγος καὶ καινούργιες δυνάμεις ἀρχίζομεν σήμερον πανηγυρικὰ τὸ νέον διδακτικὸν ἔτος 1964-1965.

Μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὰς εὐχὰς ὅλων ἡμῶν, εἰσέρχεσθε σήμερον εἰς τὴν νέαν μεγάλην πνευματικήν σας οἰκογένειαν.

Σᾶς εὔχομαι «καλῶς ἤλθατε» εἰς τὸν χῶρον αὐτόν, ὅπου στεγάζεται ἡ Γνῶσις καὶ ἡ Ἀρετή. Καλῶς ἤλθατε εἰς τὴν Σχολήν μας, ἥτις θὰ σᾶς ἐμφυτεύσῃ καὶ θὰ σᾶς ἀναπτύξῃ ὅλας τὰς ἰδιότητας καὶ τὰ προσόντα τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦνται ἵνα καταστῆτε ἱκανοὶ διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς σας· εἰς τὴν Σχολήν μας, ἥτις θὰ σᾶς καταστήσῃ προσεκτικοὺς καὶ θὰ σᾶς συμβουλεύσῃ ὅπως ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ κάθε τι, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν χαρακτῆρά σας θὰ ἀποτελέσῃ ἐμπόδιον εἰς τὴν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων σας.

Θὰ εὕρητε μέσα εἰς τὸν χῶρον αὐτόν, χάρις εἰς τὴν γενναιοφροσύνην καὶ γενναιοδωρίαν τῆς Προέδρου τοῦ Ὁμίλου Κυριῶν Φίλων Ἀστυνομίας Πειραιῶς Κυρίας Ἀθηνᾶς Δηλαβέρη καὶ τὴν συνεχῆ καὶ ἀδιάλειπτον φροντίδα ὅλων τῶν Κυριῶν τοῦ Ὁμίλου, ὅλας τὰς ἀνέσεις, ποὺ θὰ καταστήσουν τὴν διαμονήν σας εὐχάριστον.

Θὰ εὕρητε μέσα εἰς τὸν χῶρον αὐτόν, ἐκ μέρους τῶν μεγαλυτέρων συναδέλφων σας, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν στοργήν.

Θὰ εὕρητε ἐκ μέρους τῶν καθηγητῶν σας, τὴν στοργὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ὀφείλομεν πρὸς τοὺς νέους.

Θὰ εὕρητε ἐδῶ κάθε προθυμίαν καὶ κάθε διάθεσιν, ποὺ θὰ καταστήσῃ τὴν σπουδήν σας εὐχάριστον, γόνιμον καὶ ἀποτελεσματικήν.

Ἀλλὰ μαζὶ μὲ αὐτὰ θὰ εὕρητε νὰ σᾶς περιμένουν ἐδῶ καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις.

Εἰς τὴν Σχολὴν αὐτήν, θὰ τὸ ἀντιληφθῆτε ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας, συντελεῖται μία ἐντατικὴ ἐργασία ἐκ μέρους ἐκείνων ποὺ διδάσκουν καὶ ἐκείνων ποὺ διδάσκονται. Ἐργασία ποὺ ἀποβλέπει πρὸς δύο σκοπούς :

1) Νὰ διαπαιδαγωγήσῃ καλοὺς ἀστυνομικούς.

2) Νὰ διαμορφώσῃ χαρακτῆρας καὶ ἄτομα χρήσιμα εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν Πολιτείαν, ἄτομα χρήσιμα εἰς τὸ Ἔθνος.

Αὐτοὶ οἱ δύο σκοποὶ συγκροτοῦν τὸν προορισμὸν τῆς Σχολῆς μας καὶ αὐτὸν τὸν προορισμὸν φιλοδοξοῦμεν ὅλοι καὶ μοχθοῦμεν διὰ νὰ πραγματοποιήσωμεν.

Πρὸς αὐτοὺς τοὺς δύο σκοπούς, τοὺς ὁποίους ἐπιδιώκομεν μὲ μεθοδικότητα, ὑπευθυνότητα καὶ συνέπειαν. Σᾶς καλοῦμεν τώρα, σᾶς καλοῦμεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμὴν, νὰ προσαρμόσητε τὸ πνεῦμα σας καὶ τὴν ψυχήν σας.

«Δράξασθε λοιπὸν παιδείας, ἵνα μὴ ὁ Θεὸς ὀργισθῇ», ὅπως καὶ ἡ Ἁγία Γραφὴ λέγει.

Ὁπλισθῆτε ἀπὸ σήμερον, ὅπου ἀρχίζει τὸ ἔργον μας, μὲ θέλησιν καὶ αἰσιοδοξίαν.

Πειθαρχήσατε εἰς τοὺς Κανονισμοὺς καὶ εἰς τοὺς Νόμους τῆς Σχολῆς, διότι ἡ πειθαρχία εἶναι βασικὴ καὶ ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διὰ τὴν ἐπιτυχίαν κάθε ὁμαδικῆς προσπαθείας καὶ ὁ κυριώτερος συντελεστὴς τῆς κοινωνικῆς ἁρμονίας.

Ἀγαπήσατε τὴν Σχολήν μας, διότι ἡ Σχολή μας, θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καλοῦ.

Γίνετε μελετηροὶ καὶ καλλιεργήσατε εἰς τὴν ψυχήν σας τὸ πνεῦμα τῆς ἐργασίας.

Διαμορφώσατε τοὺς χαρακτῆρας σας σύμφωνα μὲ τὰς ἑλληνοχριστιανικὰς παραδόσεις, τὰς ὁποίας θὰ εὕρητε μέσα εἰς τὸ ἀνθρώπινον αὐτὸ ἐργαστήριον, ποὺ λέγεται Ἀστυνομικὴ Σχολή.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει γιὰ σᾶς ἕνα νέον στάδιον, ἕνας νέος προορισμὸς εἰς τὴν ζωήν σας.

Νὰ γίνετε ἐπιστήμονες ἀστυνομικοί. Νὰ γίνετε Ἕλληνες ἄξιοι τῆς Πατρίδος.

Μὴ λησμονῆτε, ὅτι ἀπὸ σᾶς τοὺς νέους ἀναμένει τὸ Ἔθνος μίαν νέαν δημιουργικὴν ἐξόρμησιν, δυναμένην νὰ στηριχθῇ μόνον εἰς τὸ χρηστὸν ἦθος καὶ εἰς τὴν πραγματικὴν μόρφωσιν. Ζήτω τὸ Ἔθνος, Ζήτω ὁ Βασιλεύς».

***

Τὴν 30-9-1964 ἐγένετο εἰς τὴν Σχολὴν Ἀστυφυλάκων Νέας Φιλαδελφείας, ἡ ὁρκωμοσία τῶν 95 νέων μαθητευομένων Ἀστυφυλάκων τοῦ 213 Ἐκπαιδευτικοῦ Τμήματος.

Κατ' αὐτὴν ὡμίλησε πρὸς τοὺς νέους Ἀστυφύλακας ὁ Διοικητὴς τῶν Σχολῶν, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Ἀνδρέας Μουρούσιας, εἰπὼν τὰ ἑξῆς :

«Νέοι Ἀστυφύλακες,

Αἰσθάνομαι ἰδιαιτέραν ἱκανοποίησιν, διότι μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ σᾶς τονίσω, ὅτι ἀπὸ σήμερον εἶσθε οἱ ἐγγυηταὶ τῆς ἐσωτερικῆς Τάξεως καὶ Ἀσφαλείας.

Εἶσθε οἱ φορεῖς τῆς εὐνομίας, ἰσοπολιτείας, τῆς γενικωτέρας κρατικῆς ἰσχύος.

Εἶσθε ἡ ἔκφρασις τῆς ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς δυνάμεως τῆς Πολιτείας ἐν τῇ καθημερινῇ ἐπικοινωνίᾳ σας μὲ τοὺς πολίτας.

Ἀπὸ τὴν Σχολὴν αὐτὴν ἐλάβατε τὸ βάπτισμα τῶν εὐγενῶν αὐτῶν καθηκόντων σας καὶ ἀντλήσατε δυνάμεις διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς σας.

Ἐδιδάχθητε ἀπὸ διακεκριμένους ἐπιστήμονας καὶ ἐξαιρέτους Ἀξιωματικοὺς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος τὸ ὁποῖον καλεῖσθε νὰ ὑπηρετήσητε.

Ἀντελήφθητε τὴν ἀξίαν τῆς Ἀστυνομίας ὡς φορέως τῆς ἐξουσίας, ἀλλὰ καὶ ὡς παράγοντος πολιτισμοῦ.

Μεταβαίνοντες εἰς τὰς θέσεις σας, ἐργασθῆτε μὲ ζῆλον διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς σας.

Μία εἶναι ἡ συμβουλή μου: Νὰ ἀγαπήσητε τὸ ἐπάγγελμά σας. Οὕτω θὰ προσφέρητε θετικήν, σπουδαίαν καὶ δημιουργικὴν ὑπηρεσίαν.

Εἰς πᾶσαν ἐκδήλωσίν σας δέον νὰ ἔχητε ὡς γνώμονα τὸ ἐθνικὸν συμφέρον

καὶ τὸ πνεῦμα τῶν ὑψηλῶν παραδόσεων, ὅπερ ἔχει δημιουργήσει ἡ Ἀστυνομία Πόλεων διὰ τῶν θυσιῶν της εἰς τὴν προσφορὰν σοβαρῶν ἐθνικῶν ὑπηρεσιῶν.

Ἀπαιτεῖται: Πίστις εἰς τὴν Ἑλλάδα, γενναιότης, ψυχὴ ἀκλόνητος, ὑπακοὴ εἰς τὸ καθῆκον, ἀλλὰ καὶ ὑπερκομματικὴ συνείδησις, ἀνθρωπισμός, ἑλληνικὴ μεγαλοφροσύνη καὶ ἠθικὴ ὑπεροχή.

Κατὰ τάς, πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς σας, ἐπεμβάσεις, ἀποφεύγετε τοὺς τραχεῖς τρόπους καὶ τοὺς προσβλητικοὺς καὶ ταπεινωτικοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι, ἀσφαλῶς, μειώνουν τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἐμπνέετε.

Ὁ Διοικητὴς τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ κ. Ἀνδρέας Μουρούσιας, φωτογραφούμενος ἐν μέσῳ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Σχολῆς καὶ τῶν ὁρκισθέντων νέων ἀστυφυλάκων.

Τρόποι εὐγενεῖς, σταθερότης ἐνεργείας, ἀξιοπρεπὴς διαγωγὴ καὶ καλὴ συμπεριφορά, εἰς πάσας τὰς κοινωνικὰς τάξεις, εἶναι τὰ ἀσφαλέστερα μέσα διὰ τῶν ὁποίων θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐπιβληθῆτε καὶ νὰ καταστῆτε σεβαστοὶ μεταξὺ τῶν πολιτῶν.

Ἀκεραιότης χαρακτῆρος, ἦθος καὶ ψυχικὸν σθένος, εἶναι ἐφόδια καὶ προτερήματα, ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐπαρκέσητε εἰς τὴν ἀποστολήν σας.

Ἡ ἐξουσία καὶ τὸ κῦρος τῆς Ἀστυνομίας, ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ἐνίσχυσιν, τὴν συνεργασίαν καὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς κοινῆς γνώμης.

Τότε θὰ ἐπιτύχητε εἰς τὸ ἔργον σας, ὅταν οἱ πολῖται δέχωνται τὸν βαθμὸν τῆς ἐξουσίας σας καὶ σεῖς σέβεσθε τὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν.

Μὲ τὴν ἀπόλυτον ἱκανοποίησίν μου δι' ὅ, τι ἐπετελέσθη εἰς τὴν Σχολὴν καὶ μὲ πλήρη τὴν πεποίθησίν μου, ὅτι ἡ ἐκπαίδευσίς σας εἰς αὐτὴν θὰ ἀποτελέση ἀφετηρίαν νέων ἐπιτυχιῶν εἰς τοὺς διαφόρους ὑπηρεσιακοὺς τομεῖς, σᾶς χαιρετῶ καὶ

σᾶς εὔχομαι καλὴν πρόοδον, εἰς τὸ ὡραῖον, εὐγενὲς καὶ ἐπωφελὲς διὰ τὴν Χώραν μας ἔργον σας. Ζήτω ἡ Ἑλλάς, Ζήτω ὁ Βασιλεύς».

ΤΟ ΝΕΟΝ ΟΙΚΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ γνωστοποιοῦμε στοὺς φίλους ἀναγνῶστες, ὅτι οἱ ὑπηρεσίες τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας μετεφέρθησαν, ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ τρέχοντος μηνός, στὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου 11 νεότευκτο κτήριο. Ἔτσι, ἕνα παλιὸ ὄνειρο ὅλων μας, ἔγινε πραγματικότης.

Οἱ στῆλες αὐτὲς αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξάρουν τὸ γεγονός, γιατί πιστεύουν ἀκράδαντα πὼς ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, γιὰ νὰ ἀποκτήση σιγὰ-σιγὰ καὶ ἡ Ἀστυνομία σύγχρονα καὶ πολιτισμένα οἰκήματα. Ὅταν παλαιότερα γράφαμε μιὰ σχετικὴ καμπάνια γιὰ τὰ οἰκήματα τῶν διαφόρων ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν, εἴχαμε τονίσει τὴν ἀνάγκη ἀποκτήσεως νέων καινουργῶν οἰκημάτων, γιατί ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ τότε, ἀλλὰ καὶ τὰ σημερινά, κάθε ἄλλο, παρὰ μποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς σύγχρονα καὶ πληροῦντα τὶς ἀνάγκες τῶν ὑπηρεσιῶν μας. Ἐξεφράσαμε τότε τὴν εὐχὴ ὅπως ὅλοι οἱ περὶ τὸ θέμα ἁρμόδιοι, δείξουν τὴν ἀπαραίτητη κατανόησι. Μὲ ξεχωριστὴ ἱκανοποίησι διαπιστώνουμε πὼς ἡ εὐχή μας ἐκείνη βρῆκε πρόσφορο ἔδαφος.

Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ οἱ στῆλες αὐτὲς νοιώθουν τὴν ἀνάγκη νὰ χαιρετίσουν καὶ νὰ χειροκροτήσουν τὶς νέες ἀντιλήψεις ποὺ ἐπικρατοῦν σ' ὅλους τοὺς ἁρμοδίους, γύρω ἀπὸ τὸ θέμα τῆς μεταστεγάσεως τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν σὲ νεόδμητα κτήρια. Ἔγινε πλέον ἀπ' ὅλους κατανοητὸ ὅτι οἱ δημόσιες ὑπηρεσίες πρέπει νὰ στεγάζωνται σὲ πολιτισμένα οἰκήματα, γιατί ἔτσι καὶ οἱ ὑπάλληλοι αἰσθάνονται καλύτερα, ἀλλὰ καὶ τὸ κοινό, ποὺ ἐπισκέπτεται τὰ γραφεῖα τῶν διαφόρων δημοσίων ὑπηρεσιῶν, διαπιστώνει μιὰ πολιτισμένη ἀτμόσφαιρα.

Ἐλπίζουμε βάσιμα καὶ θέλουμε νὰ πιστεύουμε ὅτι σύντομα ὅλες οἱ ἀστυνομικὲς ὑπηρεσίες θὰ στεγασθοῦν σὲ νέα οἰκήματα. Διαπιστώνεται μὲ μαθηματικούς, ἀλλὰ καὶ λογικοὺς ὑπολογισμοὺς πὼς δὲν τίθεται, οὐσιαστικά, θέμα νέων, σοβαρῶν, δαπανῶν, γιατί ἂν ὑπολογίσουμε τὰ ἐνοίκια ποὺ σήμερα καταβάλλονται γιὰ τὴ στέγασι ὡρισμένων ὑπηρεσιῶν καὶ τὰ συγκρίνουμε μὲ ἐκεῖνα ποὺ θὰ χρειασθοῦν γιὰ μεταστέγασι σὲ καινούργια κτήρια, ἡ διαφορὰ εἶναι ἀσήμαντη, μπροστὰ στὸ οὐσιαστικὸ κέρδος ποὺ προκύπτει ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες ἀπόψεις.

Χαρακτηριστικὰ ἀναφέρουμε σὰν παράδειγμα τὸ νέον οἴκημα τοῦ Ἀρχηγείου. Προκειμένου γιὰ τὸ παλιὸ οἴκημα, ὅση καλὴ θέλησις κι' ἂν ὑπάρχη, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνεται λόγος ὅτι πληροῦσε βασικὲς σημερινὲς ἀνάγκες. Ἀντίθετα, τὸ σημερινὸ βρίσκεται στὴ πλατεῖα «Λαυρίου», εἶναι εὐρύχωρο, εὐάερο καὶ εὐήλιο καὶ τὸ σπουδαιότερο στεγάζει ὅλες τὶς ὑπηρεσίες τοῦ Ἀρχηγείου. Ὁ ὠφέλιμος χῶρος τοῦ παλιοῦ ἦταν γύρω στὰ 450 τ.μ. καὶ τὸ κατὰ μῆνα μίσθωμα περίπου 20 χιλιάδες. Τὸ νέο κτήριο, μὲ 5 ὀρόφους (4,5,6,7, καὶ 8ος) ἔχει ὠφέλιμο χῶρο 770 τ.μ. καὶ τὸ μηνιαῖο μίσθωμα του εἶναι 39 χιλιάδες. Κάθε ὄροφος ἔχει 8 δωμάτια, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 3 ἔχουν θέα πρὸς τὴν πλατεῖα, ἀνέτως βοηθητικοὺς χώρους καὶ ὑπάρχει κυλικεῖο ποὺ ἐξυπηρετεῖ ἀποκλειστικὰ τὸ Ἀρχηγεῖο. Στὸν 8ο ὄροφο βρίσκονται οἱ κοιτῶνες τῶν στρατωνιζομένων ὑπαλλήλων. Τὸ νέον οἴκημα, ἰδιοκτησίας τοῦ κ. Ζήση Σέκρου, ἐνοικιάσθη γιὰ 3 χρόνια. Γενικὰ πρόκειται γιὰ κτήριο ποὺ πληροῖ τὶς σύγχρονες ἀπαιτήσεις μιᾶς πολιτισμένης διαμονῆς καὶ ἐργασίας.

Ὁ ἁγιασμὸς ἔγινε τὴν 5η τρέχοντος, ἱερουργοῦντος τοῦ προϊσταμένου ἀρχιμανδρίτου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, παρουσία τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ, τῶν Ἀστυνομικῶν Διευθυντῶν Α' κ.κ. Ἀναστασίου καὶ Κοτσιᾶ καὶ ὅλων τῶν ἀστυνο-

μικῶν καὶ διοικητικῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ἀρχηγείου. Πολὺ σύντομα, θὰ μεταφερθοῦν στὸ νέον οἴκημα καὶ οἱ ὑπηρεσίες Τύπου καὶ Διαφωτίσεως καὶ Δημοσίων Σχέσεων—Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν καὶ Κινηματογραφικῶν Προβολῶν, ποὺ γιὰ τὴν ὥρα παραμένουν στὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καλλιδρομίου 12 οἴκημα τοῦ Δημοσίου. Οἱ ἀριθμοὶ τηλεφώνων τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἀρχηγείου παραμένουν οἱ ἴδιοι.

Πρὶν κλείσουμε τὶς γραμμὲς αὐτές, αἰσθανόμαστε ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξάρουμε καὶ νὰ ὑπογραμμίσουμε ἰδιαιτέρως τὴν συμβολὴ τοῦ σεβαστοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἀρχηγείου κ. Ἀναστασίου, στὴν ἀνεύρεσι, τακτοποίησι τῶν λεπτομερειῶν καὶ μεταστέγασι στὸ νέο οἴκημα. Ὑπὸ τὴν προσωπικὴ καθοδήγησι τοῦ κ. Ἀρχη-

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν τελετὴν τοῦ ἁγιασμοῦ εἰς τὸ νέον οἴκημα τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας.

γοῦ, κατέβαλε πολλαπλὲς προσπάθειες καὶ μόνον μὲ τὴν ἰδικήν του γνωστὴ ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονὴ καὶ τὶς προσωπικὲς παραστάσεις στοὺς ἁρμοδίους, πέτυχε νὰ μᾶς παραχωρηθῇ τὸ οἴκημα. Πιστεύουμε πὼς θὰ διαφωνήσῃ μαζί μας γι' αὐτὲς μας τὶς παρατηρήσεις. Ἐμεῖς ὅμως ἔχουμε ὑποχρέωσι νὰ τονίσουμε τὸ γεγονὸς καὶ ἀπὸ τὴ σκοπιά μας νὰ ἐκφράσουμε τὶς θερμότερες εὐχαριστίες γιὰ τὶς προσπάθειές του. Εὐχόμαστε μόνον νὰ παραστοῦμε γρήγορα σὲ κάποια ἄλλα ἐγκαίνια. Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ ἀποκτήσῃ καὶ ἡ Ἀστυνομία σύγχρονα οἰκήματα. Καὶ θὰ γίνῃ αὐτό, γιατί ἔχουμε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἡγεσίας τοῦ Σώματος, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἁρμοδίων. Οἱ οἰωνοὶ εἶναι ἄριστοι.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΤΑΜΕΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΗΝΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1964

Α) Κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1—30 εἰς Ἀθήνας—Πειραιᾶ—Πάτρας καὶ Κέρκυραν :

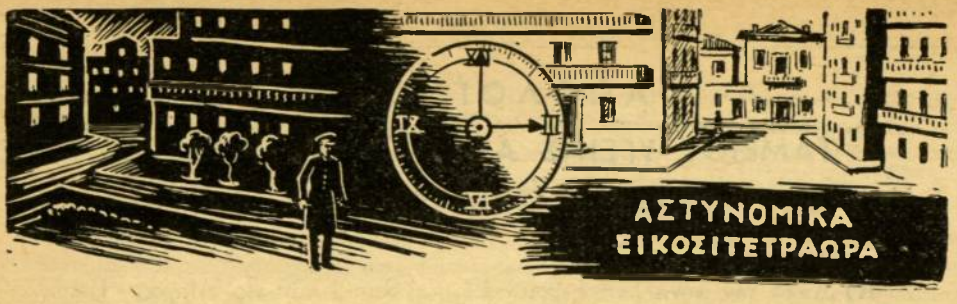
1)	Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἱκοι	979	μέλη
2)	» εἰς ἰατρεῖα » » »	2.106	»
3)	Παρεπέμφθησαν διὰ παρακλινικὰς ἐξετάσεις ἢ θεραπείας εἰς ἰδιώτας ἰατροὺς ἢ ἰδιωτικὰ ἐργαστήρια	913	»
4)	Ὑπεβλήθησαν εἰς ὀδοντιατρικὰς θεραπείας ἐν Πάτραις καὶ Κερκύρᾳ	21	»
5)	Εἰσήχθησαν εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των	240	»
6)	Ἐγεννήθησαν εἰς μαιευτήρια	36	νέα »
7)	Παθολογικαὶ καὶ παρακλινικαὶ ἐξετάσεις πραγματοποιηθεῖσαι εἰς τὰ ἰατρεῖα καὶ ἐργαστήρια τοῦ νοσοκομείου Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς	4.056	»
8)	Ἐχορηγήθησαν ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας 4.770 δρχ. εἰς ..	26	»
	Ἤτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ	8.377	»
9)	Ἐξετελέσθησαν εἰς φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των 5200 συνταγαί.		

Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Αὔγουστος 1964 ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἔσοδα τακτικὰ	δραχμαὶ	415.290,20
» ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	869.131,90
Σύνολον Εσόδων	»	1.284.422,10
Ἔξοδα	»	408.345,55
Πλεόνασμα	»	876.076,55

Β) Τὸ πλεόνασμα ὀφείλεται εἰς τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ Κλάδου πρὸς τοὺς φαρμακοποιοὺς καὶ κλινικάρχας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς κατὰ τὸν μῆνα Αὔγουστον.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
Ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου Ὑγείας
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ «Χ»

ΣΥΝΗΛΘΕ κατ' αὐτὰς εἰς Ἀθήνας τὸ Πανελλήνιον Συνέδριον Χειρουργικῆς, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ κυριώτερον θέμα ἀπετέλεσαν τὰ τροχαῖα ἀτυχήματα. Ἐχαρακτηρίσθησαν ἀπὸ τοὺς συνέδρους ἐπιστήμονας ὡς μάστιξ, ὡς ἐπιδημία τῆς ἐποχῆς ἀφοῦ 8.000 περίπου ἄτομα ἐτησίως μεταφέρονται εἰς νοσοκομεῖα ἐκ τῆς δράσεως τῶν τροχῶν, ἐξ αὐτῶν δὲ τὰ 30% εἶναι βαρείας μορφῆς καὶ 800 θανατηφόρα, χωρὶς νὰ ὑπολογίζωνται αἱ μετέπειτα ἀνθρώπιναι ἀπώλειαι. Ἐξ ἄλλου ὑπεγραμμίσθη ἡ ἀλματώδης αὔξησις τῶν τροχαίων ἀτυχημάτων ἐκ τῶν δικύκλων, ἐπεσημάνθη ὡς λίαν ἀνησυχητικὸν τὸ γεγονὸς τοῦ ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς πολὺ κακὴν θέσιν ἀπὸ πλευρᾶς συσχετίσεως τροχαίων ἀτυχημάτων (Ἑλλάς, ἀναλογία ἑνὸς νεκροῦ ἐπὶ διακοσίων τριάκοντα ἑπτὰ ἀτυχημάτων, ἐνῶ Η.Π.Α. 1 πρὸς 2.000, Ἀγγλία 1 πρὸς 1410, Γαλλία 1 πρὸς 940 κ.λ.), καὶ ἐτονίσθη ὅτι ἡ ὑγειονομικὴ ἐξέτασις τῶν ὁδηγῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι «παρωδία» ἐν σχέσει μὲ ἄλλας χώρας, ἀνάγκη δὲ παρίσταται νὰ ὑποβάλλωνται οἱ ὁδηγοὶ καὶ εἰς νευροψυχιατρικὴν ἐξέτασιν. Τέλος, μεταξὺ τῶν τόσων ἄλλων ἀνακοινώσεων ἐτονίσθησαν καὶ ἀπὸ ἀστυνομικῆς πλευρᾶς ἡ ἀνάγκη ἀναπτύξεως κυκλοφοριακῆς συνειδήσεως, ἡ ἐνίσχυσις τῆς Τροχαίας εἰς ἔμψυχον καὶ ἄψυχον ὑλικόν, τὰ κυριώτερα αἴτια τῶν τροχαίων ἀτυχημάτων (ὑπερβολικὴ ταχύτης, ἀντικανονικὸν προσπέρασμα, παραβάσεις προτεραιότητος κ.λ.) καὶ ἐπεσημάνθη ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς τὴν Ἑλλάδα 1262 αὐτοκίνητα εἶχον ἀνάμιξιν, τὸ καθένα, εἰς περισσότερα ἀπὸ δέκα ἀτυχήματα, οἱ ὁδηγοί των ὅμως ἂν καὶ ἀποτελοῦν δημόσιον κίνδυνον ἐξακολουθοῦν νὰ διατηροῦν τὴν ἄδειάν των . . .

***

Σχόλια ἐπὶ τῶν ἀνακοινώσεων καὶ τῶν πορισμάτων τοῦ συνεδρίου εἶναι ξένα πρὸς τὴν ἀποστολήν μας. Ἐκεῖνο ποὺ ὁ γράφων θὰ ἤθελε μόνον νὰ εἴπῃ εἶναι ὅτι διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Χρηστομάνος ἔφερε τὸ πρῶτον αὐτοκίνητον καὶ ὁ Κοντογιαννάκης τὴν πρώτην μοτοσυκλέττα εἰς Ἀθήνας, λαμβάνει χώραν εἰς τὸν τόπον μας τόσον εὐρεῖα συζήτησις ἐπὶ τοῦ θεματος «Τροχαῖα ἀτυχήματα». Τὸ τροχαῖον ἀτύχημα, δεδομένου ὅτι ἐπιφέρει δύο-τρεῖς θανάτους καὶ 22 τραυματισμοὺς ἡμερησίως (τὴν πρώτην Κυριακὴν τοῦ Ὀκτωβρίου εἴχομεν 6 νεκροὺς καὶ 76 τραυματίας...), θεωρεῖται καὶ εἶναι πρόβλημα τῶν μεγίστων, μὲ ἐθνικὴν πράγματι σημασίαν εἰς τὰς ἡμέρας μας. Βεβαίως ἀποτελεῖ πρόβλημα μὲ τὰς ἰδίας διαστάσεις καὶ εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον, τὰς προηγμένας τουλάχιστον πολιτείας, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μειώνει τὴν τραγικότητά του. Ὡς πρόβλημα λοιπὸν τεραστίων διαστάσεων, ὡς μάστιξ, ὡς ἐπιδημία ἢ ἄλλο τί χειρότερον ἀκόμη, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀντιμετωπισθῇ δι' ὅλων μας τῶν μέσων ἀπὸ Κράτος, ἀπὸ Ἀστυνομία καὶ Κοινόν. Ἀλλοῦ, εἰς ἄλλας χώρας τῆς Εὐρώπης, διὰ νὰ λυθῇ τὸ πρόβλημα τῶν σταθμεύσεων ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἀποφευχθοῦν τροχαῖα ἀτυχήματα ἐκ τοῦ συνωστισμοῦ τῶν ὀχημάτων εἰς τὰς μεγαλοπόλεις, ὡρίσθησαν χῶροι σταθμεύσεως ἐκτὸς τῶν πόλεων, οἱ ἰδιοκτῆται δὲ τῶν ὀχημάτων μεταβαίνουν εἰς τὴν πόλιν διὰ τὰς ἐργασίας των καὶ ἐπιστρέφουν χρησιμοποιοῦντες εἰδικὰ μικρὰ λεωφορεῖα συγκοινωνίας. Εἰς ἄλλας χώρας τὰ μοτοποδήλατα ἐκηρύχθησαν ἐν ἀγρίῳ διωγμῷ, εἰς ἄλλας πάλιν οἱ πεζοὶ φέρουν ἀκεραίαν τὴν εὐ-

θύνην ὅταν τραυματισθοῦν κυκλοφοροῦντες ἐκτὸς διαβάσεων, εἰς ἄλλας, παρὰ τὸ φαινομενικῶς ἢ πράγματι παράδοξον, ἀρχίζει νὰ πιστεύεται ὅτι ἡ μικρὰ καὶ ὄχι ἡ μεγάλη ταχύτης εἶναι αἰτία τῶν περισσοτέρων τροχαίων ἀτυχημάτων. Καὶ εἰς ἄλλας, ὅπως εἰς τὰς Η.Π.Α., ἐδημιουργήθησαν μητρῶα ἐπικινδύνων ὁδηγῶν, εἰς τὰ ὁποῖα καταγράφονται ὅλοι οἱ αὐτοκινητισταὶ ποὺ ἐτιμωρήθησαν μὲ ἀφαίρεσιν ἀδείας ἐπειδὴ ὡδήγουν μεθυσμένοι, ἢ προεκάλεσαν θανατηφόρον ἀτύχημα, ἢ ἐξηκριβώθη ὅτι πάσχουν ἀπὸ ψυχικὰ νοσήματα ἢ σοβαρὰν ἀναπηρίαν, ἀναλόγως δὲ τῶν περιπτώσεων τοὺς ἀφαιρεῖται ἀμέσως ἢ μετὰ πάροδον ὡρισμένου χρόνου ἡ ἄδεια καὶ οὐδέποτε λαμβάνουν νέαν. Τί ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καὶ τόσα ἄλλα ἁρμόζει εἰς τὴν ἑλληνικὴν πραγματικότητα, ἀλλὰ καὶ τί ὡς ἑλληνικὴ σκέψις—πρωτοπόρος ὡς γνωστὸν ὁ Ἕλλην, διδάσκων περισσότερον καὶ ὀλιγώτερον διδασκόμενος ἀπὸ τοὺς ἄλλους λαοὺς —δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ, εἶναι θέμα μελέτης τῶν ἁρμοδίων. Μέχρις ὅτου ὅμως θεσπισθοῦν νέα μέτρα, ἡμεῖς τουλάχιστον οἱ ἀστυνομικοὶ ἂς καταβάλωμεν πᾶσαν προσπάθειαν διὰ τὴν μείωσιν τοῦ κακοῦ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι πολλὰ δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν ὅταν ὁ ζῆλος ὅλων μας ἐγγίζῃ καθημερινῶς τὰ ὅρια τοῦ ἰδανικοῦ.

***

ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ ποὺ συνελαμβάνετο ὁ κοσμοπολίτης ψευδοϊερωμένος Α. Γ. τῶν 37 ἐτῶν, τοῦ ἀφαιροῦντο τὰ ράσα καὶ τὰ γένεια καὶ εἰδοποιεῖτο τὸ κοινὸν μέσω τῶν ἐφημερίδων περὶ τῶν ἄθλων του. Ἐκεῖνος ὅμως, μόλις «ξεμπέρδευε» μὲ Ἀστυνομία καὶ Δικαιοσύνην, ἄφηνε πάλιν νὰ μεγαλώσουν τὰ γένεια του, ἐνεδύετο τὸ ράσον καί, μιᾶς καὶ τὸ κοινὸν τόσον εὔκολα ξεχνᾶ καὶ ἐπὶ πλέον τόσον εὔκολα δίδει πίστιν εἰς τὸ σχῆμα τοῦ ἱερωμένου, συνέχιζε τὰς ἐπιχειρήσεις του. Λέγουν λοιπὸν ὅτι τὸ ὅλον «ἔργον», τὸ ὁποῖον ὁ διαβόητος Α.Γ. ἐλάμπρυνεν ἐδῶ καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν περιβαλλόμενος πάντοτε καὶ μὲ ἕνα νέον ἀξίωμα—τοῦ ἡγουμένου λ.χ. ἱστορικῶν μονῶν μὲ μεγάλην ἀκίνητον περιουσίαν, τοῦ ἀντιπροσώπου τῶν Πατριαρχείων κ.λ. —καὶ διευκολυνόμενος ἀπὸ τὸ ὅτι ὁμιλεῖ καὶ γράφει ἀπταίστως τὴν ἀγγλικήν, τὴν γαλλικήν, τὴν ἰταλικήν, τὴν ρωσικὴν καὶ τὴν ἀραβικὴν γλῶσσαν, ἀπεφάσισε μόνος του νὰ τὸ διακόψῃ. Ἐπέδρασαν εἰς τὸν ψυχικόν του κόσμον, ὑποστηρίζουν μερικοί, τόσον πολὺ τὸ ἱερατικὸν σχῆμα ποὺ περιεβάλλετο, οἱ ἁγιασμοὶ καὶ τὰ «Μετανοεῖτε», ὥστε ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ... Χριστιανός. Δι' ὃ καὶ παρεδόθη αὐτοβούλως ὕστερα ἀπὸ τὰς τελευταίας μηνύσεις τῶν θυμάτων του, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ συνηγόρου του. Λέγουν ὅμως καὶ ὑποστηρίζουν ἄλλοι ὅτι τὸ μόνον ποὺ ἠνάγκασε τὸν τόσον θόρυβον προκαλέσαντα διεθνῆ «ψευτοπαππᾶν» νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, εἶναι ἡ συναίσθησις ὅτι ὁ περισφιγγόμενος πέριξ αὐτοῦ κλοιὸς θὰ ἔφερεν ὁπωσδήποτε τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψίν του. Ὅπως καὶ νὰ ἔχῃ τὸ θέμα τῆς παρουσιάσεως τοῦ μεγίστης φήμης ἀπατεῶνος αὐτοῦ, ἐκεῖνο ποὺ παραμένει πραγματικότης εἶναι ὅτι αἱ σοβαρώτεραι καὶ ἐπιτυχέστεραι ἀπάταις καὶ ἄλλα ἀδικήματα διεπράχθησαν ἀνὰ τοὺς... αἰῶνας ὑπὸ ρασοφόρων κακοποιῶν. Ἀνώτατος ἀστυνομικὸς ἐν συντάξει μοῦ ἀφηγήθη πρὸ ἡμερῶν ἕνα χαρακτηριστικὸν διὰ τὴν σύλληψιν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἐπεισόδιον ἀπὸ ψευδοϊερωμένον. Κατ' αὐτό, ἕνας σεβαστῶν διαστάσεων «ἐπίσκοπος» παρουσιάσθη πρὸ ἐτῶν εἰς κατάστημα ἱερατικῶν ἀμφιέσεων καὶ εἶπεν ὅτι ἐνδιεφέρετο νὰ ἀγοράσῃ μίαν πλήρη στολήν, προοριζομένην νὰ δωρηθῇ εἰς.... συνάδελφον ἐπίσκοπον. Ὁ καταστηματάρχης, μικρὸς τὸ δέμας ἂς σημειωθῇ, ὑπέδειξε προθυμώτατα τὴν συλλογήν του καὶ προθυμώτατα ἐδέχθη νὰ «προβάρῃ» ἐπὶ τοῦ σώματός του μίαν στολήν, ἐκ τῶν ἀκριβοτέρων. Τοῦτο δὲ τὸ τελευταῖον κατ' ἀπαίτησιν τοῦ «πελάτου», ὁ ὁποῖος εἶπεν ὅτι ὁ μέλλων νὰ δεχθῇ τὸ δῶρον εἶχε «τὸ ἴδιον ἀκριβῶς σῶμα» μὲ τὸν καταστηματάρχην. Ἔλαβε τὴν πλήρη στολὴν λοιπὸν ὁ ὄχι καὶ τόσον ἀφελὴς καταστηματάρχης καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἰδιαίτερον χῶρον διὰ νὰ τὴν περιβληθῇ, καθ' ὃν χρόνον ὅμως ἀπενδύσιαζεν, ὁ «ἐπίσκοπος» ἀφήρεσε ὁλόκληρον τὸ περιεχόμενον τοῦ ταμείου, ἀρκετὰ σοβαρόν, καὶ ἀπῆλθεν...

ἀξιοπρεπῶς, κρατῶν ἐπιδεικτικῶς καὶ ἐπίχρυσον ποιμαντορικὴν ράβδον τὴν ὁποίαν ἐνόσω ἔλλειπεν ὁ καταστηματάρχης ἀντικατέστησε μὲ τὴν ἁπλῆν ἰδικήν του. Ἐξῆλθε κάποτε τοῦ ἰδιαιτέρου χώρου καὶ ὁ καταστηματάρχης, εἶδε καὶ ἀντελήφθη, καὶ ἐτέθη εἰς καταδίωξιν τοῦ κλέπτου. Ἀλλὰ θέαμα... ἀστείου κατὰ τὰς κινήσεις «ἐπισκόπου» νὰ τρέχῃ ὄπισθεν βαρυγδούπου «συναδέλφου»—γαληνίου τὰ μέγιστα μάλιστα καὶ βαδίζοντος τόσον ἠρέμως—καὶ νὰ κραυγάζῃ... ἀγοραίως κάπως «πιᾶστε τον, πιᾶστε τον! μὲ κατάκλεψε!», πρώτην φορὰν ἔβλεπαν οἱ διαβάται (ἀστυνομικὸς δὲν ὑπῆρχε πλησίον). Δι' αὐτὸ καὶ οὐδεὶς ἔδωσε πίστιν εἰς τὰς κραυγὰς τοῦ δυστυχοῦς καταστηματάρχου, ἐνδεδυμένου ἀφελῶς ἐπισκόπου, τὸν ὁποῖον μάλιστα πολλοὶ ἐνόμισαν καὶ ὡς... τρελλόν. Διέφυγε λοιπὸν δι' αὐτοκινήτου ὁ μεγαλόσωμος καὶ καθ' ὅλα τὰ ἄλλα ὁμοιάζων μὲ ἐπίσκοπον ἀπατεὼν-κλέπτης, ὁ δὲ ταλαίπωρος καταστηματάρχης ἐπέστρεψεν ἄπρακτος εἰς τὸ κατάστημά του, φοβούμενος καμμίαν ἄλλην ἐπιδρομὴν ἐν τῷ μεταξὺ διότι ἀπουσίαζε καὶ ὁ ὑπάλληλός του. Πάντως, ὁ πρῶτος «ἐπίσκοπος» δὲν ἤργησε νὰ συλληφθῇ καὶ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι μὲ τὴν μέθοδον τοῦ ἱερωμένου ἦτο κατά τι σημαντικώτερος τοῦ τωρινοῦ Α.Γ. Διαβάζω ἐξ ἄλλου εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν, κάποιος ἀπατεὼν ἐνεδύθη ἱερεὺς καί, παρουσιασθεὶς «ἁρμοδίως» εἶπεν ὅτι κατεῖχε τὴν κάραν ἑνὸς ἁγίου. Ἐπέτυχε λοιπὸν νὰ διοργανωθῇ λιτανεία εἰς τὰς Ἀθήνας τῆς ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν λιτανείαν ὁ ἴδιος ἐκράτει τὸ λείψανον καὶ ἐπορεύετο ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ πλήθους μὲ κατανυκτικὴν εὐλάβειαν. Εὐτυχῶς, ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς τῆς ἰατροδικαστικῆς εἰς τὸ πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν Γεωργιάδης, ἀντελήφθη ἀπὸ τὸ παράθυρόν του, μὲ τὴν ὀξύνοιαν καὶ τὴν παρατηρητικότητα ποὺ τὸν διέκρινε, τὴν πρωτοφανῆ ἀπάτην καὶ συνετέλεσε νὰ διαλυθῇ ἐγκαίρως ἡ «λιτανεία», φυσικὰ δὲ νὰ συλληφθῇ καὶ ὁ ἀπατεών. Ἐπρόκειτο περὶ κρανίου ἐγκληματίου τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐργαστηρίου ἰατροδικαστικῆς καὶ ἐγκληματολογίας, κατὰ τὴν μεγάλην πυρκαϊὰν ποὺ κατέστρεψε τὸ πρῶτον Χημεῖον τοῦ Πανεπιστημίου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος...

***

Αἱ ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΙΣ ἀτόμων ἔχουν γίνει πρὸ πολλοῦ «τῆς μόδας» εἰς τὴν χώραν μας καὶ ἰδίως εἰς τὰς μεγαλοπόλεις, ὅσον δὲ παρέρχεται ὁ καιρὸς ὁλονὲν καὶ αὐξάνονται. Εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐξηφανίσθησαν ἐν ὅλῳ 528 ἄτομα, ἐκ τῶν ὁποίων 317 ἦσαν γυναῖκες καὶ 211 ἄνδρες. Ἐκ τούτων ἀνευρέθησαν 238, ἤτοι τὰ 45%. Ἀλλὰ κατὰ τὸ δεύτερον μόνον τρίμηνον τοῦ 1964, ὅπως ἐγράφη καὶ εἰς προηγούμενα «Εἰκοσιτετράωρα» αἱ ἐξαφανίσεις ἀνῆλθον εἰς 339, ἐκ τῶν ὁποίων γυναῖκες 173 καὶ ἄνδρες 166. Μέχρι τοῦ τέλους Ἰουλίου περίπου εἶχον ἀνευρεθῇ ἐξ αὐτῶν 101 γυναῖκες καὶ 87 ἄνδρες, ποσοστὸν δηλαδὴ ἄνω τοῦ 50%, τὸ ὁποῖον ὁπωσδήποτε θὰ κατέστη μέχρι σήμερον ἀσυγκρίτως μεγαλύτερον. Ἡ αὔξησις αὐτὴ τοῦ ποσοστοῦ ἀνευρεθέντων ἀτόμων εἶναι πρὸς τιμὴν βεβαίως δύο παραγόντων: Αὐτῶν τούτων τῶν... ἐξαφανισθέντων, οἱ ὁποῖοι διὰ πολλοὺς λόγους ἐπέστρεψαν μόνοι εἰς τὰς κατοικίας των, καὶ τῆς Ἀστυνομίας ἡ ὁποία ἀνεῦρε περισσοτέρους ἐξ αὐτῶν καὶ τοὺς παρέδωσεν ἢ συνετέλεσε νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τοὺς οἰκείους των.

***

Η «ἀνατομία» τοῦ φαινομένου τῶν ἐξαφανίσεων παρουσιάζει πολλὰς πλευράς. Πρῶτον, ποῖα τὰ κίνητρα ποὺ ὠθοῦν ὅλο καὶ περισσότερα ἄτομα νὰ ἐγκαταλείπουν τὴν στέγην καὶ τὴν οἰκογένειάν των. Δεύτερον, διατί ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐξαφανιζομένων γυναικῶν εἶναι πολὺ μεγαλύτερος τῶν ἀνδρῶν. Τρίτον, διατὶ τὰ ἐξαφανιζόμενα ἄτομα καὶ τῶν δύο φύλων εἶναι νεαρᾶς ἡλικίας κατὰ μέγιστον ποσοστόν: Ἀπὸ τοὺς 528 ἐξαφανισθέντας τοῦ 1963, οἱ 396, ἤτοι ποσοστὸν 75% ἦσαν ἡλικίας μέχρις 21 ἐτῶν, ἐκ τούτων δὲ ποσοστὸν 45% ἀπὸ 17-21 καὶ ποσοστὸν 30% ἀπὸ 7-16 ἐτῶν. Ἂς ἀφήσωμεν τὸ γεγονὸς τοῦ ὅτι, κατὰ μίαν τελευταίαν στατιστικήν,

εἰς τὴν 'Ελλάδα ἔχομεν ἐτησίως 1825 ἐξαφανίσεις κοριτσιῶν ἡλικίας 16-21 ἐτῶν, δηλαδὴ πέντε ἡμερησίως. Καὶ τέταρτον, διατί τόσον πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐξαφανισθέντας οὐδέποτε ἀνευρίσκονται ἀπὸ τοὺς οἰκείους των καὶ τὴν 'Αστυνομίαν. 'Επὶ ὅλων αὐτῶν τῶν ἐρωτημάτων θὰ ἠδύναντο νὰ δοθοῦν πολλαὶ ἀπαντήσεις, γενικαὶ καὶ εἰδικαί. Πέραν ὅμως τῶν εὐνοήτων ἀπαντήσεων, ὅτι εἶναι λ.χ. σεβαστὸς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀτόμων ποὺ θέλουν νὰ ἐξαφανισθοῦν ἐπὶ ὀλίγον διὰ νὰ ἐκβιάσουν καταστάσεις, διὰ νὰ κορέσουν τὴν δίψαν τῆς περιπετείας μέσα εἰς πέπλον μυστηρίου, διὰ νὰ ἐντυπωσιάσουν καὶ νὰ διαφημισθοῦν, διὰ νὰ θέσουν τέρμα εἰς τὴν ζωήν των κ.λ. κ.λ., ἐκείνη ἡ ἀπάντησις ποὺ ἐνδιαφέρει περισσότερον εἶναι ὡς πρὸς τὰς νεαρὰς γυναίκας. Μέγας ἀριθμὸς τούτων λοιπὸν ἐξαφανίζεται διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ δεσμὸν—ἔννομον ἢ παράνομον—ποὺ τὸ στενὸν περιβάλλον των ἀρνεῖται, ἀλλὰ ἀκόμη μεγαλύτερος ἀριθμὸς ἐξαφανίζεται διὰ νὰ εὑρεθῇ εἰς χεῖρας «καλλιτεχνῶν», «ἰμπρεσσαρίων» ἢ ἄλλων ἀπαισίων σωματεμπόρων, νὰ συγκροτηθοῦν ἀπὸ αὐτὰς «μπαλλέτα» ποὺ προορίζονται διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἰδίως, νὰ τροφοδοτηθοῦν ἐξ αὐτῶν καμπαρὲ καὶ «οἶκοι» τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καί, ἕνα μέρος νὰ γυρίσῃ εἰς ἀξιοθρήνητον κατάστασιν ἐνῶ ἄλλο θὰ χαθῇ διὰ παντός. Αὐτὸς ἑπομένως ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐξαφανιζομένων ἐνδιαφέρει τὴν 'Αστυνομίαν περισσότερον. Καὶ θὰ μειωθῇ ὁπωσδήποτε ὅταν αἱ προσπάθειαί μας στραφοῦν ἐντατικώτερον πρὸς τὴν ἀποκάλυψιν αὐτῶν τῶν ὑπανθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν νεαρῶν γυναικῶν ποὺ ἐξαφανίζονται τροφοδοτοῦν τὰ «σπίτια» καὶ τὰ καμπαρὲ τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν «κοινὴν ἀγορὰν» ἐμπόρων λευκῆς σαρκὸς τοῦ ἐξωτερικοῦ...

***

Οἱ ΕΠΑΙΤΑΙ εὗρον νέαν μέθοδον συγκεντρώσεως χρημάτων ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς: τὴν μέθοδον τοῦ... ἐκβιασμοῦ. Κατ' αὐτὴν οἱ ἐπαῖται, ὅταν δὲν ἐπιτύχουν τοῦ σκοποῦ των ἐκτρέπονται μεγαλοφώνως εἰς χυδαιοτάτας ὕβρεις, εἰς βωμολοχίας καὶ καμμιὰ φορὰ εἰς ἐπιτιμήσεις τῆς δῆθεν κακῆς διαγωγῆς ὡρισμένων ἀτόμων, ὅτε πρὸς ἀποφυγὴν δυσαρέστων ἐντυπώσεων εἰς τὴν γειτονιὰν των τὰ ἄτομα, αἱ ἀγαθαὶ οἰκοκυραὶ ἰδίως, ἐνδίδουν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐπαίτου. 'Εσημειώθησαν πολλὰ παρόμοια περιστατικὰ τελευταίως καὶ ἰδίως εἰς τὰς συνοικίας, ἕνας δὲ ἐπαίτης δὲν ἠρκέσθη εἰς τὰς πάσης φύσεως βωμολοχίας πρὸς 25έτιδα, ἀλλὰ ἔλαβε καὶ μίαν πέτραν καὶ μὲ αὐτὴν ἔθραυσε τοὺς ὑαλοπίνακας τῆς ἐξωθύρας της. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τακτικῆς αὐτῆς εἶναι εὐνόητον: Αἱ οἰκοκυραί, πρὸ τῆς... γελοιοποιήσεώς των δίδουν τὸ βοήθημά των ἀμέσως μὲ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ οἱουδήποτε ἐπαίτου, ἐκεῖνοι πλουτίζουν τὸ ταμεῖον των καὶ οἱ μιμηταὶ πληθύνονται... Δὲν χρειάζεται νομίζω νὰ τονισθῇ ἀπὸ τῶν στηλῶν αὐτῶν τί εἰς ὅλους μας ἐπιβάλλεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

***

ΕΝΑΣ Ἄγγλος δημοσιογράφος, ποὺ ἐπεσκέφθη τὴν χώραν μας ὡς ἀπεσταλμένος τῆς ἐφημερίδος του ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν βασιλικῶν γάμων, μᾶς... ἐπεριποιήθη δεόντως ὅταν ἐπέστρεψε εἰς τὴν πατρίδα του. Ἔγραψε εἰς τὴν ἐφημερίδα του μεταξὺ πολλῶν ἄλλων... κολακευτικῶν: «Τί τρομερὰ πόλις αἱ 'Αθῆναι! Τὸ ὄνομά της φέρει εἰς τὸν νοῦν εἰκόνας κάλλους καὶ κλασσικῆς εὐπρεπείας, μεγαλείου, ἀξιοπρεπείας καὶ ἐκπληκτικῆς ἀρχιτεκτονικῆς. 'Αλλὰ τί ἀπογοήτευσις εἶναι αἱ 'Αθῆναι ὅταν τὰς ἰδῆτε! 'Ομοιάζουν μὲ βρωμερὰν ἔκδοσιν τῶν ἀθλιοτέρων σημείων τοῦ 'Αμβούργου. Ζητιᾶνοι σᾶς πλησιάζουν καθ' ὁδὸν διαλαλοῦντες ἐμπορεύματα εἰς τιμὰς ἐξωφρενικάς... Οἱ ὁδηγοὶ τῶν ταξὶ σκοπίμως ξεχνοῦν νὰ κατεβάσουν τὸ ταξίμετρον καὶ ἐν συνεχείᾳ προσπαθοῦν νὰ σᾶς ἀποσπάσουν χρήματα τριπλάσια τοῦ κανονικοῦ...». Καὶ πολλὰ ἄλλα γράφει ὁ δημοσιογράφος αὐτὸς εἰς τὸν ἴδιον... τόνον, μὴ ἀστυνομικῆς ὅμως ἁρμοδιότητος. Πέραν λοιπὸν τοῦ «φιλελληνισμοῦ» τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ—ἐδιάβασα ὅτι εἰς ἀνταπόκρισίν του πρὸ καιροῦ ἐξ 'Αγκύρας τὰ εὗρεν ἐκεῖ ὅλα θαυ-

μάσια...—πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι αἱ παρατηρήσεις του δὲν εἶναι καὶ τόσον ἀβάσιμοι. Κατόπιν τούτου περιττεύουν τὰ σχόλια.

***

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ἐλάχιστα ἀπὸ τὴν ξένην ἀστυνομικὴν εἰδησεογραφίαν:

* Τέσσαρες νεαροὶ διαρρῆκται εἰς τὰ Σκόπια, οἱ ὁποῖοι μόλις εἶχον ἐξέλθει τῶν φυλακῶν, ἐφονεύθησαν ἀπὸ ἔκρηξιν κατὰ τὴν ὥραν διαρρήξεως ἀποθήκης χημικῶν ὑλικῶν. Παραλλήλως εἰς τὸ Σικάγον, τέσσαρες ἔνοπλοι γκάγκστερς εὑρέθησαν... ἀνάσκελα ἐντὸς δευτερολέπτων, κατὰ τὴν προσπάθειαν ληστείας εἰς ταβέρναν, τὰ περίστροφά των δὲ ἐπέρασαν ἀστραπιαίως εἰς χεῖρας ἄλλων. 'Αγνοοῦσαν ὅτι εἰς τὴν ταβέρναν ἐγευμάτιζαν τὴν ἑσπέραν ἐκείνην 16 μέλη τοῦ συλλόγου πάλης «Τζοῦντο-καρατέ»...

* Φεστιβὰλ τζὰζ εἰς Γιοχάννεσμπουργκ κατέληξεν εἰς συμπλοκὴν κατὰ τὴν ὁποίαν: ἐδολοφονήθησαν 6 ἄτομα διὰ μαχαίρας, ἐβιάσθησαν 12 γυναῖκες καὶ ἐτραυματίσθησαν 30 συνολικῶς ἄτομα...

* Διακόσιοι ἀστυνομικοὶ σκύλοι, ἀποσταλέντες ἐκ Γερμανίας εἰς Βιετνάμ, κατεφαγώθησαν ἀπὸ τοὺς κατοίκους ὡς «ἐκλεκτὸς μεζές». Καὶ τὸ γερμανικὸν 'Υπουργεῖον τῶν 'Εξωτερικῶν, οἱ ζωόφιλοι τῆς Εὐρώπης διαμαρτύρονται...

* Διαρρῆκται εἰς τὴν 'Ινδίαν ἐστραγγάλισαν τὸν Γενικὸν Εἰσαγγελέα. Ὄχι δὲ ἀπό... ἐκδίκησιν, ἀλλὰ διότι ἀφυπνισθεὶς κατὰ τὴν ὥραν διαρρήξεως τοῦ διαμερίσματός του ἠθέλησε νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ...

* Οἱ Ἄγγλοι, ἐν ὄψει τῶν ἐκεῖ ἐκλογῶν τῆς 15ης 'Οκτωβρίου, ἔχασαν τὴν φλεγματικότητά τους διὰ πρώτην φοράν. Σοβαρώτατα προεκλογικὰ ἐπεισόδια ἐσημειώθησαν εἰς τρεῖς πόλεις, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποιήθησαν «κοκταίηλ Μολότωφ», ρόπαλα, λίθοι κ.λ. καὶ ἡ 'Αστυνομία ἠναγκάσθη νὰ κινητοποιήσῃ μεγάλας δυνάμεις καὶ τεθωρακισμένα. Πολλοὶ τραυματισμοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων 20 ἀστυνομικῶν, καὶ πολλαὶ συλλήψεις.

* 'Οκτὼ προσωπιδοφόροι λησταὶ κατέλαβον νυκτερινὸν κέντρον τῆς Σαρδηνίας, ἀκινητοποίησαν τοὺς 80 πελάτας μὲ τὰ περίστροφά των καὶ κατόπιν, ἀφοῦ ἐχώρισαν εἰς δύο αἰθούσας ἄνδρας καὶ γυναίκας ἀνέμενον ὑπομονητικὰ τὴν ἔλευσιν καὶ ἄλλων πελατῶν. Τελικῶς ἀπεχώρησαν συναποκομίσαντες 7.000.000 λιρέττας (περίπου 350.000 δραχμὰς) εἰς χρῆμα καὶ κοσμήματα. Πέντε ἄλλοι μασκοφόροι λησταὶ ἐξ ἄλλου, ὡπλισμένοι μὲ αὐτόματα, κατέλαβαν τὴν ἔπαυλιν κομίσσης εἰς Κορσικήν, εἰς τὴν ὁποίαν παρετίθετο γεῦμα μὲ 60 προσκεκλημένους. 'Αφήρεσαν ἀπὸ τοὺς συνδαιτημόνας κοσμήματα καὶ χρήματα 48.000 στερλινῶν καὶ ἀπῆλθον ἀφοῦ ἐκλείδωσαν ὅλους τοὺς παρευρισκομένους ἐντὸς μεγάλου δωματίου...

ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ « Χ »

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Μαιάνδρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀγραίων, κοντὰ στὴ πλατεῖα «Ὑμηττοῦ».

Ὁ Μαίανδρος, (τουρκιστὶ Μπουγιοὺκ Μεντερές), ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας, πηγάζει ἀπὸ τὶς ἀρχαῖες Κελαινὲς τῆς Φρυγίας, ἐκβάλλει στὸ Ἰκάριο πέλαγος, κοντὰ στὴν ἀρχαία Μίλητο, καὶ ἔχει μῆκος 270 χιλιόμετρα. Εἶναι ὀνομαστὸς γιὰ τὸν ὀφιοειδῆ ροῦν τῶν ὑδάτων του. Ἡ κοιλὰς τοῦ Μαιάνδρου ἀπετέλεσε θέατρο διαφόρων συγκρούσεων μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τούρκων κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ κατοχῆς τῆς Δ. Μικρᾶς Ἀσίας (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προσφυγικοὺς συνοικισμοὺς τῶν Ἀθηνῶν).

Μαιανδρουπόλεως.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πλειώνης 6, κοντὰ στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Ἅγιος Δημήτριος Ἀμπελοκήπων».

Μαιανδρούπολιν ὠνόμασαν οἱ Ἕλληνες τὴν πόλι Σώκια τῆς Μ. Ἀσίας, (βιλαέτιο τῆς Σμύρνης) κατὰ τὸ διάστημα τῆς κατοχῆς τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. (1919-1922).

Μαιζῶνος Νικολάου-Ἰωσήφ.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πλατεῖα «Βάθης» καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸς Θ. Δεληγιάννη.

Ὁ μαρκήσιος Νικόλαος-Ἰωσὴφ Μαιζὼν (1771-1840), Γάλλος στρατάρχης, διεκρίθη στὶς μάχες τοῦ Ἄουστερλίτς, τῆς Ἰεμένης κ.ἄ. Μετὰ τὴν πτῶσι τοῦ Ναπολέοντος ὁ Κάρολος Ι' ἀνέθεσε σ' αὐτὸν τὴν ἀρχηγία τῶν γαλλικῶν δυνάμεων πρὸς ἀπελευθέρωσι τῆς Πελοποννήσου (1828). Διετέλεσε ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν στὴ Κυβέρνησι Λαφαγέτ, πρεσβευτὴς στὴν Πετρούπολι, (1833) καὶ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν (1835).

Μαικήνα Γαΐου-Κιλνίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Γερασίμου, κοντὰ στὴν ἐκκλησία καὶ τὴν πλατεῖα «Ἁγίου Γερασίμου», τῶν Κουπονίων.

Ὁ Γάϊος-Κίλνιος Μαικήνας (74/64 π.Χ. - 8 μ.Χ.), πλούσιος Ρωμαῖος εὐπατρίδης, ἐτρουσκικῆς καταγωγῆς, ὑπεστήριξε καὶ ἐπροστάτευσε πολλοὺς πνευμα-

τικούς ἄνδρες τῆς ἐποχῆς του, μεταξὺ τῶν ὁποίων τοὺς Βιργίλιον, Ὁράτιον, Προπέρτιον κ.ἄ.

Μαινεμένης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μουσουνίτσας 19, κοντὰ στὸ ΣΤ΄ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο (Ἅγιος Δημήτριος Ἀμπελοκήπων).

Ἡ Μαινεμένη, πόλις τῆς Τουρκίας στὸ νομὸ Σμύρνης, κατέχει τὴν θέσι τῆς ἀρχαίας Τήμνου, μιᾶς τῶν δώδεκα Αἰολικῶν πόλεων. Τὸ 1821 πολλοὶ Μαινεμενλῆδες Ἕλληνες μαζὶ μὲ ἄλλους Μικρασιᾶτες συνεκρότησαν τὴν «Ἰωνικὴ φάλαγγα». Καὶ στὸ πόλεμο τοῦ 1897, ἐθελονταὶ Μαινεμενλῆδες, προσέφεραν πολύτιμες ὑπηρεσίες, κατὰ τὸ διάστημα δὲ τῶν πολέμων 1912-1922 περὶ τὰ 80 ἄτομα ἐφονεύθησαν ἢ ἐσφαγιάσθησαν ἢ ἐτραυματίσθησαν. Τὸ 1931 ἐξερράγη ἐκεῖ τὸ γνωστὸ συνώνυμο κίνημα κατὰ τῶν κεμαλικῶν μεταρρυθμίσεων καὶ γιὰ τὴν ἐπαναφορὰ τοῦ σουλτάνου, χωρὶς ὅμως ἀποτέλεσμα θετικό. Μετὰ τὴν Μικρασιατικὴ καταστροφὴ οἱ Ἕλληνες Μαινεμενλῆδες ἵδρυσαν, δυτικὰ τῆς Θεσσαλονίκης, τὸν συνοικισμὸ τῆς Νέας Μαινεμένης, ἐνῶ ἄλλοι ἐγκατεστάθησαν σ' ἄλλες πόλεις τῆς Ἑλλάδος. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ συνοικισμοὺς τῶν Ἀθηνῶν).

Μαιώτιδος.

Συνέχεια τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Ἐρυθραίας, κοντὰ στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Πολύγωνον».

Μαιῶτις, εἶναι ἡ ἀρχαία ὀνομασία τῆς Ἀζοφικῆς θαλάσσης. (Εὑρίσκεται ΒΔ τοῦ Εὐξείνου καὶ ἔχει ἔκτασι 14.520 τετρ. μίλλια. Ἀποτελεῖ τὸ ἀπώτατο σημεῖο τῆς μεσογειακῆς εἰσδύσεως. Τὸ νερό της εἶναι ὑφάλμυρο καὶ τὸ βάθος της ποικίλλει ἀπὸ 3 - 14 μέτρα.).

Μακεδονίας.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Πατησίων (ἀπέναντι στὸ Μουσεῖο) καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Λιοσίων.

Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ τμῆμα τῆς Ἑλλάδος, ποὺ γεωγραφικῶς διαχωρίζεται στὴν Ἀνατολική, Κεντρικὴ καὶ Δυτικὴ Μακεδονία. Πολιτικῶς, ἀποτελεῖ γενικὴν διοίκησιν ὑπὸ ὑπουργὸν-διοικητὴν Βορείου Ἑλλάδος. Διοικητικῶς, διαιρεῖται σὲ 12 νομοὺς (Δράμας, Ἡμαθίας, Θεσσαλονίκης, Καβάλας, Καστορίας, Κιλκίς, Κοζάνης, Πέλλης, Πιερίας, Σερρῶν, Φλωρίνης καὶ Χαλκιδικῆς), σὲ 27 ἐπαρχίες, σὲ 40 δήμους, σὲ 1109 κοινότητες καὶ 1874 οἰκισμούς.

Τὸ ἔδαφός της, κατὰ κατηγορίες χρήσεως, διαχωρίζεται σὲ 9.667 τετρ. χιλ. γεωργικῆς γῆς, 12.003 τετρ. χιλ. βοσκοτόπων καὶ 8.600 τετρ. χιλ. δασῶν. Συνολικὰ ἡ ἑλληνικὴ Μακεδονία (γιατί ὑπάρχει καὶ σερβική, βουλγαρικὴ καὶ ἀλβανική), χειῖ ἔκτασι 33.953 τετρ. χιλ. καὶ πληθυσμὸ 1.890.654 (ἀπογραφὴ 1961). Ἡ ἱστορία τῆς Μακεδονίας, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ὑπῆρξε πολυκύμαντη καὶ ἀξιόλογη. Κατωκεῖτο ἀπὸ τοὺς νεολιθικοὺς χρόνους. Ὡς πρῶτος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, ποὺ ἐθεμελίωσε καὶ τὸ Μακεδονικὸ κράτος, θεωρεῖται ὁ Περδίκκας Α΄ (Ζ΄ αἰὼν π.Χ.). Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Μακεδόνος Βασιλείου (βλέπε Βασιλείου Μακεδόνος).

Μακεδόνων.

(Πάροδος τῆς λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας 85, στὴν ἀμερικανικὴ πρεσβεία.

Ἔλαβε τὴν ὀνομασία αὐτὴ πρὸς τιμὴν τῶν κατοίκων τῆς Μακεδονίας, οἱ ὁποῖοι, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, διεδραμάτισαν ζωτικὸ ρόλο στὴν ἱστορία τῆς Ἑλλάδος. (Ὀφείλουν τὴν ὀνομασία στὸν ἐπώνυμο ἥρωα τῆς Μακεδονίας ποὺ, σύμφωνα μὲ τὴν μυθολογία, ἦταν γυιὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θυίας καὶ πατὴρ τοῦ Πιέρου, τοῦ Ἀμάθου, τοῦ Βέργτος κ.ἄ.).

(Συνεχίζεται)

ΒΑΣΙΛΙΚΑΙ ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑΙ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ὡς ἔχει ἔγγραφον τοῦ Βασιλικοῦ Αὐλαρχείου, ἀφορῶν εὐχαριστίας καὶ εὐαρέσκειαν τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως πρὸς τοὺς ἄνδρας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων:

Πρὸς τὸν
Κύριον Εὐάγγελον Καραμπέτσον
Ἀρχηγὸν Ἀστυνομίας Πόλεων
Ἐ ν τ α ῦ θ α

Φίλε Κύριε Ἀρχηγέ,

Ὑψηλῇ Ἐπιταγῇ, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ διαβιβάσω ὑμῖν τὰς θερμὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν πλήρη εὐαρέσκειαν τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως διὰ τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας, μὲ τόσον ζῆλον καὶ προθυμίαν, ἡ Ἀστυνομία Πόλεων προσέφερε κατὰ τὰς τελετὰς τῶν Γάμων Αὐτοῦ.

Ἡ ἀπόλυτος τάξις ἡ ὁποία ἐπεκράτησεν ἐν Ἀθήναις τὴν ἡμέραν τῆς Γαμηλίου Τελετῆς, ἐπροξένησεν ἀρίστην ἐντύπωσιν εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

Ἐπιτρέψατέ μοι, φίλε κ. Ἀρχηγέ, νὰ προσθέσω εἰς τὴν Βασιλικὴν εὐαρέσκειαν τὰ προσωπικά μου θερμὰ συγχαρητήρια.

Μετ' ἐξαιρέτου τιμῆς
Ἀντιστράτηγος Θ. Παπαθανασιάδης
Αὐλάρχης Α.Μ. Βασιλέως

***

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ὡς ἔχει ἐπιστολὴν τοῦ ἐν Ἑλλάδι πρεσβευτοῦ τῆς Δανίας κ. A. Moltke Huitfeld, ἀποσταλεῖσαν εἰς τὸν κ. Ἀρχηγὸν τῆς Ἀστυνομίας, καὶ ἀφορῶσαν εὐχαριστίας πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων.

Ἀθῆναι, 23 Σεπτεμβρίου 1964.

Ἀξιότιμε Κύριε,

Διὰ τῆς παρούσης ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐκφράσωμεν πρὸς ὑμᾶς τὰς θερμοτέρας μας εὐχαριστίας διὰ τὴν ἐξαίρετον συνεργασίαν καὶ κατανόησιν τῶν ὁποίων ἐτύχομεν ἐκ μέρους τῆς Ἀστυνομίας κατὰ τὴν περίοδον τῶν Βασιλικῶν Γάμων. Χάρις εἰς τὰς προσπαθείας ὑμῶν κατέστη δυνατὴ ἡ ταχεῖα καὶ ἀποτελεσματικὴ λύσις πολλῶν προβλημάτων.

Μετὰ πολλῶν εὐχαριστιῶν, διατελοῦμεν μετὰ τιμῆς,
A. Moltke Huitfeld
Πρεσβευτὴς τῆς Δανίας

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ - ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος: οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Γεώργιος Μακρυγιάννης, Θεοφάνης Κουτσογεωργόπουλος ἢ Κοῦτσος, Ἀριστοφάνης Καστριτσέας, Ἰωάννης Τσακίρης, Θεόδωρος Στέργης, Δημήτριος Μηλιώτης, Ἀθανάσιος Φούντας, Νικόλαος Τσέργας, Δημήτριος Μακρῆς, Γεώργιος Κατσιώρης, Ἐμμανουὴλ Τσάρας καὶ Αἰμίλιος Μπούσμπουρας.

—Ἀπελύθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος: 1) ὁ μαθητευόμενος Ἀστυφύλαξ κ. Δημήτριος Γκλεζάκος, κριθεὶς ἀκατάλληλος πρὸς μονιμοποίησιν καὶ 2) ὁ Ἀστυφύλαξ κ. Δημήτριος Σταματόπουλος, διὰ λόγους πειθαρχίας.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

Ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, συνηντήθη, φιλικῶς, μὲ διαφόρους ποδοσφαιρικὰς ὁμάδας, ἀπὸ τὰς ὁποίας καὶ ἀπέσπασε λαμπρὰς νίκας. Σκοπὸς τῶν ἀγώνων αὐτῶν, καθὼς καὶ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι μελλοντικῶς θὰ διεξαχθοῦν, εἶναι ἡ προετοιμασία τῆς ἀστυνομικῆς ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος διὰ τὸ πρωτάθλημα Ἐνόπλων Δυνάμεων Ἑλλάδος τρέχοντος ἔτους.

Τὴν 16-9-1964, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Ἀθλητικοῦ Ὁμίλου «Λεβαδειακός», ἡ ἀστυνομικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμάς, ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς Ἀρχιφύλακας Πριονᾶν καὶ Νικολόπουλον καὶ τοὺς Ἀστυφύλακας Μιχόπουλον, Καστανιᾶν, Φακιολᾶν, Νικολαΐδην, Μποβολῆν, Μουράτην, Ἀλευρᾶν, Σιδηροκαστρίτην καὶ Δροσόπουλον, (τακτικοὺς) καὶ τοὺς Ἀστυφύλακας Γιατρᾶν, Κούτσην, Τσαγκανίμην καὶ Πανόπουλον (ἀναπληρωματικούς), μετέβη εἰς Λεβάδειαν καὶ συνηντήθη μὲ τὴν προσκαλέσασαν ταύτην ὁμάδα, ἣν καὶ ἐνίκησε μὲ τέρματα 2-1, τῶν τερμάτων ἐπιτευχθέντων ὑπὸ τῶν Δροσοπούλου καὶ Μουράτη.

Τὴν 23-9-1964, κατόπιν ἐπίσης προσκλήσεως τοῦ Ἀθλητικοῦ Ὁμίλου «Ὀλυμπιακὸς» Χαλκίδος, ἐπραγματοποιήθη εἰς τὸ στάδιον αὐτοῦ ποδοσφαιρικὴ συνάντησις, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἀνέδειξε νικήτριαν τὴν ἀστυνομικὴν ὁμάδα μὲ τέρματα 1-0, τοῦ τέρματος ἐπιτευχθέντος ὑπὸ τοῦ Σιδηροκαστρίτου.

Ὡσαύτως τὴν 30-9-1964, ἐπραγματοποιήθη ἑτέρα ποδοσφαιρικὴ συνάντησις μετὰ τῆς ὁμάδος τῆς Νέας Ἰωνίας, μὲ νικήτριαν καὶ πάλιν τὴν ὁμάδα τῆς Ἀστυνομίας, μὲ τέρματα 3-2, ἐπιτευχθέντων ὑπὸ τῶν Δροσοπούλου καὶ Σιδηροκαστρίτου.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ ἀστυνομικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμάς, δὲν ἐπραγματοποίησε μόνον περιλάμπρους νίκας, ἀλλὰ ἐπέτυχεν ἐν ταυτῷ, διὰ τοῦ ἀψόγου καὶ πολιτισμένου ἀθλητικοῦ της πνεύματος, νὰ ἀποσπάσῃ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τῶν φιλάθλων, γεγονὸς ἰδιαιτέρας σημασίας διὰ τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ παραθέτομεν κατωτέρω ἔγγραφον τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» Χαλκίδος, ἀφορὸν εὐχαριστίας πρὸς τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς Ἀστυνομίας:

«Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ οὗτινος προϊστάμεθα Συλλόγου, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας του διὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς ὑμετέρας ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος, οἱ ἀθληταὶ τῆς ὁποίας διεκρίθησαν διὰ τὸ ἦθος καὶ τὴν εὐγενῆ ἀγωνιστικὴν διάθεσίν των, δικαιολογήσαντες πλήρως τὰς ὡραίας ἀρχὰς τοῦ Σώματος ἐξ οὗ προέρχονται».

Διατελοῦμεν μετὰ πλείστης τιμῆς

Ὁ Πρόεδρος — Ε. Καστριώτης

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς — Ι. Καλαμακίδης

***

[redacted]

ΠΕΝΘΗ

Ἰορδάνης Χατζησάββας

Τὴν 2 τρέχοντος μηνός, ἀπεβίωσεν εἰς τὴν Θεραπευτικὴν κλινικὴν τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ Ὑπαστυνόμος Α' τῆς Μ.Δ. Ἰορδάνης Χατζησάββας, ὑποκύψας εἰς τὴν ἐπάρατον τῆς ἐποχῆς μας νόσον. Τὴν κηδείαν του, ἥτις ἐγένετο τὴν ἐπομένην καὶ ὥραν 16,45' ἀπὸ τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας Νικαίας, παρηκολούθησαν πολλοὶ ἐν συντάξει καὶ ἐνεργείᾳ ἀστυνομικοί, φίλοι καὶ γνωστοὶ τοῦ ἀποθανόντος.

Ὁ Ἰορδάνης Χατζησάββας, ἐγεννήθη τῷ 1902 εἰς Ἀμισὸν Μ. Ἀσίας. Τῷ 1930 κατετάγη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων, τῷ 1943 προήχθη εἰς Ὑπαστυνόμον